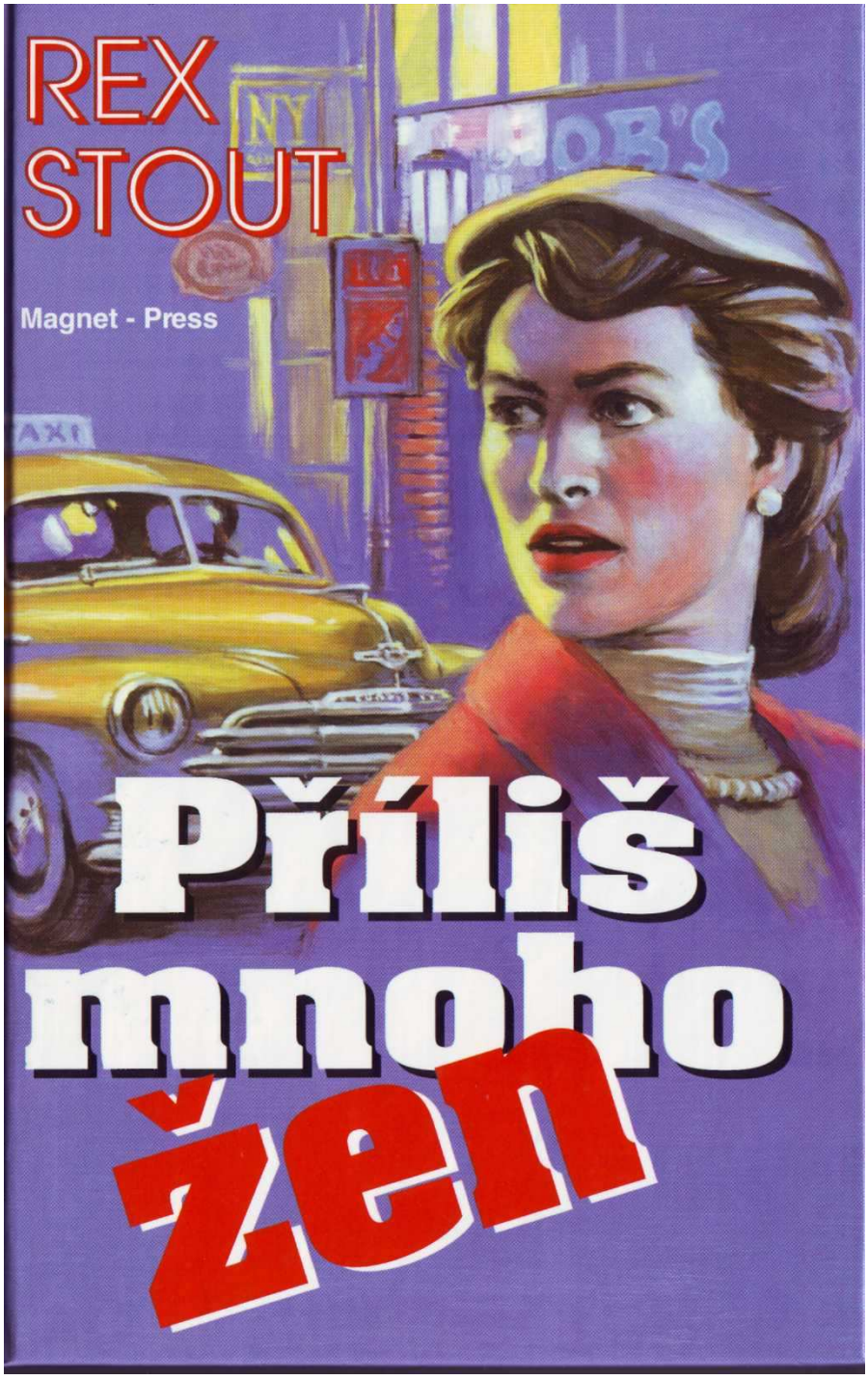

REX
STOUT
Magnet - Press
Příliš
mnoho
žen

REX STOUT

Příliš mnoho žen

Vydavatelství Magnet-Press
Praha 1994

© 1948 by Rex Stout
Translation © Jiří Prosecký
ISBN 80-85847-03-5

Vydavatelství Magnet-Press v roce 1994
Z anglického originálu vydaného nakladatelstvím
Fontána Books v roce 1976 přeložil Jiří Prosecký
Odpovědný redaktor PhDr. Jiří Nussberger
Kresba na obálce Jan Henke
Grafická úprava Irena Vorlíčková
Vydání první
Vytiskla Moravská tiskárna Olomouc, spol. s r. o.

• 1 •

Opět samé nesmysly a pořád dokola. Někdy mě to bavilo, občas nudilo, a občas mi to pořádně lezlo na nervy, zvlášť, když jsem musel Wolfa snášet víc, než nám bylo oběma zdrávo.

Tentokrát mi to ze začátku připadalo jako legrace, ale případ se vyvinul politováníhodným směrem. Pan Jasper Pine, prezident Naylor-Kerr a.s. sídlem na William Street 914 v místech, kde se třicetiposchoďová budova považuje za ubohou chatrč, se nejprve dožadoval, aby ho Nero Wolfe přišel navštívit. Trpělivě jsem mu vysvětloval, že Wolfe je příliš líný, příliš velký a tlustý a příliš geniální, než aby se nechával evokovat z domu. Pan Pine zavolal odpoledne znovu a trval na tom, že chce mluvit s Wolfem osobně. Wolfe mu to naservíroval stručně, zakysle a s konečnou platností. Když se o hodinu později odebral nahoru do skleníků, jen tak z dlouhé chvíle jsem vytočil číslo Naylor-Kerr a.s. Podařilo se mi probojovat se k panu Pinovi a zeptat se ho, proč nás nenavštívil. Odsekl, že má plno práce a pak zavrčel: „A kdo jste vy?“

Vysvětlil jsem mu, že jsem Archie Goodwin, srdce, játra, plíce a žaludek soukromé detektivní kanceláře Nera Wolfa, kde pan Wolfe tvoří pouze mozek. Otázal se sarkasticky, zda jsem také geniální. Ujistil jsem ho, že ne, že jsem celkem normální člověk.

„Mohl bych k vám teď zaskočit,“ nabízel jsem se. „Ne,“ řekl úsečně, ale vlídně. „Dnešek mám plný. Přijďte zítra v deset. Nebo spíš v deset patnáct.

• 2 •

Ty pyramidy zisků v centru kolem Wall Street, trčící do výšky tři sta metrů a víc, obývá kdekdo od trpaslíků s jedinou kancelářičkou až po veleobry s deseti poschodími. I když mi společnost Naylor-Kerr a.s. byla lehce povědomá, tohle jméno se

neozývalo v každé domácnosti. Proto jsem údivem zvedl obočí, když jsem z plánku dole v hale zjistil, že platí nájem za celá tři patra. Ředitelství sídlilo ve třicátém šestém, vydal jsem se tedy výtahem. Nahoře mě přivítaly koberce, dřevěné obložení a rozlehlé prostory, ale pokud šlo o recepční, pokud jí tu roli nepřiřkli přímo omylem, už dávno dosáhla věku, kdy pro ni bylo požehnáním spíše přijímat, než dávat.

Přijala mě tedy v deset čtrnáct a v deset devatenáct mě doprovodila chodbou do kanceláře pana prezidenta. Sídlil v místnosti s baterií obrovských oken, ale musel jsem připustit, že i přes ještě impozantnější koberce a dřevěné obložení a nábytek, jaký člověk vídá ve výloze u Sloana, působila kancelář dojmem, že se tu opravdu pracuje.

Pan Jasper Pine byl asi stejného věku jako recepční, tak těsně pod padesát, ale ta léta mu sedla. Až na oblek, který mu dobrý krejčí střihl tak, aby maskoval jeho zaoblená záda, působil spíš jako mistr nebo stavbyvedoucí než jako šéf velkého podniku. Potřásl si se mnou rukou uprostřed místnosti, aby dal najevo, že je také celkem normální člověk, a místo aby se zabarikádoval za stolem, odvedl mě ke dvojici pohodlných křesel mezi dvěma okny.

„Mám dnešní dopoledne trochu nabité," sdělil mi hlubokým hlasem, který působil, jako by při trochu hlubším nadechnutí dolehl až k Ústřednímu parku. Kdyby bylo třeba, určitě by se tak nadechnout dokázal. Snažil jsem se odhadnout, co z něho vypadne, protože jsem v tu chvíli ještě nevěděl, jestli se jim ve skladišti ztrácejí tužky, což bylo pod naši úroveň, nebo bude chtít, abychom sledovali manželku, což zas přesahovalo Wolfovy operační možnosti.

„Takže vám to načrtnu jen velmi stručně," pokračoval. „Prošel jsem si před nedávnem nějaká hlášení a zjistil jsem, že fluktuace zaměstnanců tady na ústředí, kromě technického oddělení, přesáhla v roce 1946 osmadvacet procent. To je velmi mnoho. Rozhodl jsem se, že to prošetřím. Nechal jsem si sestavit dotazníky a poslal jsem je v dostatečném množství všem vedoucím oddělení s tím, že je měli vyplnit pro každého, kdo v roce devatenáct set čtyřicet šest od nás odešel. Dotazníky se měly vrátit mně osobně. Tenhleten nám přišel z oddělení zásob." Podal mi papír. „Podívejte se na něj. Přečtěte si ho."

Byl to jeden list papíru dopisního formátu s úhledně cyklostylovanými rubrikami. Nahoře stálo:

ZAŠLETE ZPĚT KANCELÁŘI PREZIDENTA DO DESÁTÉHO BŘEZNA

Okénka byla vyplněna na stroji. Bývalý zaměstnanec se jmenoval Waldo Wilmot Moore. Věk: 30. *Svobodný*. Bydliště: *Hotel Churchill*. Nástup do zaměstnání: *8. dubna 1946*. Na doporučení: *Osobně žádal o přijetí*. Pracovní náplň: *Kontrola korespondence*. Plat: *$100 měsíčně*. Zvýšení: *Na $150 týdně 30. září 1946*. Ukončení pracovního poměru: *5. prosince 1946*.

Byly tu ještě další vyplněné kolonky: Jak dělal svou práci, vztahy k ostatním zaměstnancům a nejbližším nadřízeným, a tak dále. Úplně dole se objevila ona klíčová otázka: Důvod pro ukončení pracovního poměru (rozveďte). Zbývalo skoro deset centimetrů volného místa, ale v případě Walda Wilmota Moora zřejmě postačilo napsat jediné slovo.

Zavražděn.

• 3 •

Zloděje tužek tedy očividně hledat nebudem. Pohlédl jsem na Jaspera Pina. „To jste měl výborný nápad," chválil jsem ho nadšeně. „Takové dotazníky vám odhalí slabá místa a vy pak můžete podniknout patřičné kroky. Nepředpokládám ovšem, že by jich z těch osmadvaceti procent povraždili příliš mnoho. Shodou okolností si čistě pro potřeby naší kanceláře vedu záznamy o vraždách a na tuhle se nepamatuji. Udělal to někdo z podniku?"

Pine zavrtěl hlavou. „Moora porazilo auto – a řidič z místa činu ujel – někde nahoře v New Yorku. Myslím, že se tomu říká zabití, ne vražda, která vyžaduje úmysl. Nejsem právník, ale tohle jsem si vyhledal, když tenhle dotazník – když jsem si to přečetl."

„Řidiče nenašli. Chci, aby Nero Wolfe zjistil, jestli lze s opodstatněním předpokládat, že šlo o vraždu."

„Jen tak ze zvědavosti?"

„Ne. Chtěl jsem to projednat s vedoucím oddělení zásob, který ten dotazník poslal, protože jsem se domníval, že není vhodné, abychom měli v dokumentaci tvrzení, že náš zaměstnanec byl zavražděn, pokud tomu opravdu tak nebylo. Také jsem chtěl vědět, jaké důvody ho k takovému závěru vedly. Odmítl mi je sdělit. Souhlasil s mou definicí zabití a vraždy, ale odmítl dotazník změnit nebo napsat nový, jiného znění. Tvrdil, že dotazník je pravdivý. Odmítl to rozvést. Odmítl o tom diskutovat."

„Safra.“ Udělalo to na mě dojem. „To je určitě rekord. Čtyřikrát za sebou odmítnout prezidentovi společnosti! Kdo to je? Pan Naylor? Nebo pan Kerr?“

„Jmenuje se Kerr Naylor.“

Chvíli jsem si myslel, že se snaží okořenit atmosféru vtipem, ale výraz tváře svědčil o opaku. Zapaloval si cigaretu a dával si přitom na čas, ale nebylo těžké uhodnout, že tímto manévrem maskuje rozpaky. Pan prezident si připadal jaksi trapně.

Zabafal zhluboka, výbušně odkašlal a pravil: „Kerr Naylor je synem jednoho ze zakladatelů tohoto podniku. Po druhém společníkovi ho pojmenovali Kerr. Má za sebou – ehm, pestrou kariéru. A také je bratr mé ženy. Ovládá dokonce obrovský balík akcií, ale už ho nevlastní, protože ho rozdal. Odmítá pracovat ve vedení a odmítá zasedat ve správní radě.“

„Rozumím. Zásadně zastává negativní postoj.“

Pine opět mi opět dal najevo svou netrpělivost. Jen tak lehce mávl dlaní, nikterak pánovitě, ale úsečně. „Jak vidíte, situace není jednoduchá. Když pan Naylor odmítl dotazník vysvětlit a odmítl ho i změnit, měl jsem chuť nechat celou záležitost plavat a dotazník zničit, zmínil jsem se však o tom dvěma svým bratrům ve vedení a členovi správní rady, a všichni tři se domnívali, že by se za tím mělo jít. Navíc se zvěst o dotazníku s tím jediným slovem na konci rozšířila mezi zaměstnanci oddělení, pravděpodobně přes písařku, která ho vyplňovala, a vznikla spousta nezdravých klepů. Ten Moore patřil k takovým těm typům – řekl bych asi takhle – patřil k typům, co vyvolávají ve svém okruhu rozruch, a teď, skoro čtyři měsíce po smrti, ho vyvolává znovu. Nelíbí se nám to a chceme tomu učinit přítrž.“

„Aha. Nejdřív jste říkal, že chcete, aby pan Wolfe zjistil, jestli má v tomto případě slovo vražda nějaké opodstatnění. Teď zas chcete učinit přítrž klepům. Budete si muset vybrat.“

„Výsledek snad bude stejný, ne?“

„Ne tak docela. Pokud zjistíme, že byl skutečně zavražděn, a zpráva se dostane mezi lidi, ty klepy neudržíte pod střechou, o dalších možných důsledcích ani nemluvě.“

Pine pohlédl na hodinky, natáhl se k popelníku, típnul cigaretu a vstal. „Krucinál,“ prohlásil důrazně, ale nezvýšil hlas, „musím snad vysvětlovat, že situace se komplikuje tím, že dotazník podepsal pan Kerr Naylor? Je to zatraceně nepříjemné a zabírá mi to čas, kdy bych měl pracovat! Jeho otec, starý George Naylor, dosud žije a předsedá správní radě, i když už akcie dávno přenechal dětem. Tohle je nejstarší a největší společnost ve svém oboru, největší na světě,

vybudovala si pověst a tradici. Také vybudovala – ehm, složitosti. Členové správní rady a členové vedení, kteří dnes spravují její záležitosti a k nimž mám tu čest patřit, si přejí tuto záležitost prozkoumat a já chci za tímto účelem najmout Nera Wolfa.“

„Chcete říct, že ho chce najmout korporace?“

„Zajisté!“

„A co má tedy udělat? Moment, mohu to formulovat takto? Máme buď potvrdit, že ten dotazník je pravdivý, nebo to dát tomu panu Kerrovi Naylorovi sežrat. O to vám jde?“

„Zhruba ano.“

„Dáte nám oprávnění vyšetřovat v podniku?“

„Vyjdeme vám v mezích možností vstříc. Podrobnosti dohodnete se mnou. Další ztráta drahocenného času. Budete to muset provést diskrétně – a taktně. Domníval jsem se, že Nero Wolfe by mohl pracovat v zásobách, samozřejmě pod jiným jménem, a že by mohl – co je?“

„Nic. Promiňte.“ Vstal jsem. Nedokázal jsem ovládat výraz obličeje, když jsem si představil, jak se Wolfe každý den probojovává městskou dopravou na William Street, dokonce i kdybych ho vozil autem, a odpíchne si a tráví celý den někde ve skladu.

„Dobrá,“ přikývl jsem. „Myslím, že jsem se dozvěděl dost, abych mohl váš návrh panu Wolfovi předložit. Ještě je tu otázka peněz. Měl bych vás varovat, že jeho taxa se s poválečnou inflací nezvýšila, protože už předtím byla tak vysoká, že žádat ještě víc by bylo přinejmenším vulgární.“

„Tato společnost nikdy neočekávala dobrou práci za nízký plat.“

Ujistil jsem ho, že v tom případě je vše v pořádku, a vzal jsem si klobouk a plášť.

• 4 •

Mezi mnou a Wolfem zavládl chlad. Docházelo k tomu v průměrně asi čtyřikrát týdně, takže řekněme tak dvěstěkrát do roka. Toto konkrétní ochlazení mělo dva různé důvody. Za prvé, já toužil, celkem přirozeně, aby si Wolfe koupil nové auto, zatímco on umíněně trval na tom, že ještě rok počká. Za druhé si vzal do hlavy, že koupí nehlučný psací stroj, zatímco já měl rád ten starý.

V tom starém měšťanském domě na Sedmatřicáté ulici nedaleko řeky Hudson, který Wolfe vlastnil a používal současně jako rezidenci i kancelář, fičelo teď shodou okolností hned několik studených větérků najednou. Bydleli jsme tam čtyři a všichni jsme momentálně zchladli. Wolfe odněkud vyčetl, že do zeleninové polévky ze škeblí patří listy sladké bazalky, a silně tím pohoršil Fritze Brennera, kuchaře a správce domu. A nějaký chlápek v New Hampshiru, který byl Wolfovi za cosi zauzlovaný, mu poslal mimořádnou zásilku, tři kusy nové begonie nazvané Thimbleberry. Wolfe jim vyhradil pěkné místečko v nevytápěném skleníku, následkem čehož jsme ošetřovateli rostlin Theodoru Horstmanovi, který všechno mimo orchideje považoval za plevel, málem museli nasadit svěrací kazajku.

Atmosféra v domě tedy poněkud připomínala dobu ledovou a cestou dolů výtahem mě napadlo, že bych mohl případu Naylor-Kerr či Kerr Naylor nebo Pine-Kerr Naylor použít jako záminku a na pár dnů z toho chladu vypadnout někam do teplíčka. Proč bych nemohl práci ve skladu dostat já? Vyfoukl jsem dvěma čekajícím zákazníkům taxíka pod bradou a podrobil jsem nápad podrobnějšímu rozboru. Nepřipadalo mi praktické přijmout jakékoli volné místo. Při krátkém kamarádském rozhovoru s operátorem výtahu jsem zjistil, že Naylor-Kerr a.s. se zabývá dodávkami strojů a náhradních dílů, a z toho jsem znal tak akorát montérky. Při té práci bych musel mít volnost pohybu a možnost dát s někým řeč, jinak by to trvalo měsíce a na to jsem neměl náladu. I tak bude těžké zmanipulovat Wolfa, aby mi to dovolil na týden, protože mě potřebuje každou hodinu a mohl by mě potřebovat každou minutu na všechno možné: otevírat poštu, vyhazovat nevhodné zákazníky, případně některého zastřelit. I na to už došlo.

Nápad se mi líbil čím dál víc. A protože se bojím tmy, kdykoli se dostanu k něčemu, co zavání vraždou, řekl jsem taxikáři, že jsem měl vidění, a požádal jsem ho, aby mě zavezl na oddělení vražd do Jednadvacáté Západní. Při svém štěstí jsem tam narazil na svého oblíbeného seržanta Purleyho Stebbinse. Zavrčel pouze třikrát nebo čtyřikrát a pak ochotně zjistil, co jsem potřeboval. Zavolal svému druhu ve zbrani, seržantovi dole v centru, a dozvěděl se, že Waldo Wilmot Moore zemřel kolem půlnoci 4. prosince. Tělo objevila manželská dvojice na Osmatřicáté ulici čtyřicet metrů od Jedenácté avenue. Manžel zůstal u těla a manželka šla telefonovat. Hlídkový vůz s vysílačkou dorazil na místo činu 5. prosince v 01.19. Konstatovali, že Moore je mrtev, má rozdrcenou lebku a zlomené nohy. Auto, které ho srazilo, našli druhý den ráno zaparkované na Devětadvacáté Západní blízko Broadwaye. Bylo už po něm

vyhlášeno pátrání, protože je někdo už večer ukradl na Čtyřiačtyřicáté Západní. Jeho majitele prověřovali nahoru dolů dopředu dozadu, ale byl čistý. Svědek nehody se nenašel, ale pitevní nález a laboratorní zkoušky částic, odebraných z blatníku a pneumatik vozu, uspokojivě prokázaly, k čemu došlo. Případ byl označen jako běžná srážka vozidla s chodcem, kdy řidič ujel, a zůstal otevřený. Purley zavěsil, na pár minut se vzdálil, a pak mi oznámil, že oddělení vražd na tom dosud pracuje.

„Jo," zazubil jsem se na něj, „to si dovedu živě představit – porady, úporné zkoumání drobných vodítek, deset vašich nejlepších lidí obrací kdejaký kámen –"

Purley použil slovo, které zde nemohu opakovat, a ušklíbl se: „Tak si sedni za tenhle stůl a vem to za mě. A teď kápni božskou. Kdo je váš klient?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Už jsem pochopil, kde se vzal ten skřípot, co používáš místo hlasu. Když tě máma nosila pod srdcem, měla neovladatelnou chuť na louskáček na ořechy. Mohla by to být, řekněme, pojišťovna."

„Blbost. Žádná pojišťovna nemá na to, aby zaplatila Nera Wolfa. Kdo vás k tomu přizval?"

„Teď ze mě nic nedostaneš." Zvedl jsem se. „Někomu se o tom zdálo, to je všecko. Pokud schrastíme něco, do čeho se dá kousnout, necháme ti sousto. Mockrát děkuju, a pozdravuj šéfa."

Měl jsem však příležitost vyřídit pozdrav osobně. Valil se proti mě, když jsem vycházel. Inspektor Cramer osobně, soustředěný a samý spěch.

Uviděl mě, zarazil se a začal mě vyslýchat. „Co chcete?"

„No víte, pane," začal jsem prosebně, „myslel jsem si, že při mých zkušenostech, kdyby se tu pro mě našlo místo, rád bych začal od píky a vypracoval se –"

„Rozenej šašek," podotkl zaujatě. „Jde o ten Mereditův případ? Wolfe zas něco vyšťáral a –"

„Ne, pane, to by pan Wolfe považoval.za krajně nezdvořilé. Zrovna včera říkal, že kdyby pan Cramer –"

Ale už mě neposlouchal. Pohlédl jsem dotčeně na jeho mužná široká záda a zamířil jsem ven.

• 5 •

Zavěsil jsem telefon na svém stole v kanceláři a otočil jsem se k Neru Wolfovi. „Podle banky může mít Naylor-Kerr hodnotu až dvacet milionů.“

Wolfe si za svým stolem těžce povzdychl a mlčel. Převyprávěl jsem mu celý příběh, tentokrát suše a věcně, žádné příchuti či barvivo vzhledem k již výše zmíněnému ochlazení vzájemných vztahů. Měl přirozený sklon odmítat perspektivní zákazníky, protože se mu zásadně protivila představa, že zas bude muset používat mozek, ale pochyboval jsem, že na něj tentokrát budu muset přitlačit, protože tady se zřejmě daly snadno vydělat peníze a ty se nám hodily vždycky. Opět vzdychl.

„Vsadil bych se, že Pine zabil Walda Wilmota Moora sám a snaží se zachránit fazónu,“ podotkl jsem, stále ještě suše. „Proč, to určitě někdo ví, i když to momentálně nejsme my. A stejně nám zaplatí korporace a ne on. Když přišel s návrhem, abyste pracoval v oddělení zásob pod cizím jménem, určitě si všechno pořádně promyslel. Mohl byste si říkat třeba Clarence Camembert nebo Percy Pickerel. Kdyby tam na vás moc nakládali, mohl byste nosit práci domů a já bych vám rád pomáhal. Mohli by vám platit podle váhy – řekněme tak dva dolary za kilo týdně. Vzhledem k tomu, jak si dneska stojíte, vlastně sedíte, skoro sto sedmdesát kilo, to bychom měli roční příjem –“

‚Archie. Vezměte si zápisník.“

„Ano, pane.“ Vytáhl jsem ho ze zásuvky a otevřel na čisté stránce.

„Dopis pro pana Pina, prezidenta a tak dále. Pan Goodwin mi sdělil obsah Vašeho dnešního rozhovoru. Přijímám úkol vyšetřit pro Vaši společnost smrt Vašeho bývalého zaměstnance, Walda Wilmota Moora. Pokud jsem pochopil správně, vyšetřování má uspokojivě prokázat, jakým způsobem dotyčný zemřel – zda náhodou či úmyslným zaviněním nějaké osoby či osob. Mým úkolem, jak mu rozumím, není zjistit totožnost vraha – pokud k vraždě opravdu došlo – ani poskytnout důkaz viny. Pokud byste žádal i to, laskavě mě upozorněte. Odstavec.

Abychom vyšetřování dovedli co nejrychleji k úspěšnému závěru, měl byste pana Goodwina u vás zaměstnat jako odborníka na personální otázky. Vysvětlíte, že jste si ho najal, abyste snížil fluktuaci zaměstnanců, což bude působit věrohodně. Tak se bude

moci během pobytu u Vás volně pohybovat a hovořit s kýmkoli, aniž by vyvolal zbytečnou pozornost nebo dal důvod k dalším řečem. Navrhuji, abyste mu platil dvě stě dolarů týdně. Odstavec.

Můj honorář bude pochopitelně odpovídat množství času a práce, které si případ vyžádá. Neposkytuji Vám žádné záruky. Nemusíte mi platit předem, pokud se ovšem nerozhodnete jinak. V tom případě mi laskavě vystavte šek na dva tisíce dolarů. S pozdravem."

Wolfe, který se při diktování vždycky lehce napřímil, se opět pohodlně opřel vzadu. „Po obědě tam můžete sjet a předat mu to."

Čišel-li předtím ze mě chlad, teď jsem se proměnil v ledovec. „Proč po obědě?" ptal jsem se. „Proč bych měl jíst?"

„Proč ne?" Otevřel oči. „Co se děje?"

„Nic. Vůbec nic. Ale když něco začnu, rád to dokončím a tohle může trvat celé týdny. Pár drobností tu vyžaduje mou pozornost a je tu přece jen určitá pravděpodobnost, že vás bude poněkud rozčilovat, když na mě zazvoníte, zavoláte nebo zamručíte, což děláte v průměru desetkrát za hodinu, a já tu nebudu. Nebo snad, to mě předtím nenapadlo, možná se chystáte nahradit mě někým jiným?"

„Archie," zamumlal. Když Wolfe mumlal, bylo to absolutně příšerné. „Souhlasím s někým, už nevím s kým, kdo řekl, že nikdo není nenahraditelný. Mimochodem, možná že jste si všiml, že jsem vám navrhl stejný plat, jaký dostáváte u mě. Buď můžete šeky od nich ukládat na můj účet v bance a brát si šeky ode mne, jako obvykle, a nebo si ponechat jejich šeky jako plat – podle toho, co vám pro naše účetnictví bude připadat jednodušší."

„Mnohokrát vám děkuju." Nesnažil jsem se ani nic dalšího říct. Záměrně použil množné číslo, šeky místo šek, třikrát, a tím dosáhl účinku, jaký potřeboval. Vytáhl jsem papír a kopírák, založil jsem je do stroje a začal jsem do klávesnice bušit způsobem, jaký v nikom nezanechával sebemenší pohyby, zda je nehlučný či nikoli.

Ochlazení trvá.

• 6 •

Nazítří, ve středu 19. března ráno, předposlední den zimy, jsem začal pracovat jako odborník na personální otázky u společnosti Naylor-Kerr a.s.

Nevěděl jsem víc než po své první návštěvě u Pina. Když jsem mu v úterý odpoledne donesl Wolfův dopis, projevil ochotu se mnou spolupracovat a odpovídat na otázky, ale na většinu z nich neznal odpověď. Wolfův postup se mu zamlouval a jako správný šéf začal okamžitě šéfovat. Nic složitého. Stačilo si zavolat náměstka, představit mě, povědět mu, oč se jedná, a dát příkaz, aby mi zařídil výplatu a představil mě osobně všem vedoucím oddělení. I to jsme stihli v úterý odpoledne, když je náměstek všechny svolal. Našel jsem si příležitost poznamenat, že po přečtení všech hlášení a dotazníků začnu pravděpodobně v oddělení zásob.

Ve středu ráno jsem nastoupil do oddělení zásob na čtyřiatřicátém patře. Mile mě tam překvapili. Mlhavě jsem si totiž představoval něco jako rozlehlé železářství, řady regálů až ke stropu, kde by byly vzorky předmětů, které drží pohromadě mosty a podobně. Ani náhodou. Především to byla místnost velká asi jako newyorský baseballový stadion, v ní stovky psacích stolů a za nimi děvčata. Podél obou stěn se táhly oddělené kanceláře, některé měly dveře otevřené, jiné zavřené. Nikde ani stopy po nějakém skladu.

Rozhlédl jsem se a hned se mi práce líbila. Hlavně ty holky. Všechny hezky pohromadě, všechny placené, aby tam seděly, a já zas placený od toho, abych se volně pohyboval a povídal si, s kým uznám za vhodné, a to jsem měl černé na bílém. Za pár let bych možná z bližšího pohledu odhalil jednotlivé podřadnější exempláře, druhou nebo dokonce ještě podřadnější jakost tvarů, věku, pleti; hlasu či intelektuální úrovně, ale z místa, kde jsem v devět padesát dva to středeční dopoledne stál, bral ten pohled člověku dech. Sedělo jich tam přinejmenším tisíc a v souhrnu vytvářely dojem, že jsou všechny čisté, mladé, zdravé, přátelské, oduševnělé, krásné a ochotné ke všemu. Hltal jsem je očima a přitom jsem se snažil tvářit, že se mě to netýká. Vlnil se přede mnou přímo oceán příležitostí.

„Silně pochybuju, že by se tu našla jediná panna," řekl hlas po mém boku. „Kdybyste šel laskavě se mnou do kanceláře…"

Byl to Kerr Naylor, šéf oddělení zásob. Ohlásil jsem se mu při příchodu, jak bylo domluveno, a on mě představil asi tuctu svých asistentů, vedoucím sekcí. Až na dva samí muži. Prohlédl jsem si se zájmem hlavně šéfa kontroly korespondence, protože pod něho patřil Waldo Wilmot Moore, ale dával jsem si pozor, abych mu hned na začátku nevěnoval více času a pozornosti. Jmenoval se Dickerson, mohl být klidně mým dědečkem a slzely mu oči. S našeho krátkého rozhovoru jsem zjistil, že úkolem kontrolora korespondence bylo slídit kolem, skočit po nějakém dopisu, odnést si ho do kanceláře a prověřit jeho obsah, tón, věrnost zásadám společnosti, styl a úpravu.

Dalo se tedy s jistotou předpokládat, že jeho kvocient oblíbenosti na pracovišti bude přibližně stejně nízký jako vojenské policie v armádě. Dalo se usuzovat, že každý, kdo v oddělení diktoval nebo psal dopis, mohl dostat chuť Moora zavraždit, včetně těch, kdo ztratili zaměstnání – fluktuace dosáhla osmadvaceti procent. Přebírat samotinký sám kupku sena stéblo po stéblu rozhodně nebyl můj způsob, jak hledat v životě štěstí, ale přesto, jak již jsem naznačil, by to v těchto podmínkách mělo své světlé stránky.

Kancelář Kerra Naylora byla rovněž rohová, ale ve všech ohledech daleko skromnější než prezidentská o dvě patra výš. Jednu stěnu tvořily registračky od země až ke stropu, stoly a dokonce i dvě židle pokrývaly hory papírů. Posadil se za stůl, já si sedl na židli při jedné straně a zeptal jsem se:

„Proč, odmítáte snad zaměstnávat panny?“

„Prosím?“ Pak se zahihňal. „Ale ne, to jsem řekl jen tak. Ne, pane Truette, tahle kancelář není proti pannám nikterak zaujatá. Pouze pochybuji o tom, že se tu nějaké vyskytují. Tak tedy, odkud byste chtěl začít?“

Jeho hlas odpovídal vzhledu. Mluvil tenkým tenorem, a i když nebyl žádný trpaslík, v den, kdy ho dávali dohromady, jim došla všechna velká čísla. Také pigmentu jim už moc nezbylo. Jeho pleť neměla vůbec žádnou barvu, a pouze oči prozrazovaly, že je vůbec někdo doma. Byly také bezbarvé, ale tančily v nich ostré záblesky, které vycházely odněkud zespoda, z hloubky.

„No, myslím, že první den se tu jen tak porozhlédnu a zorientuju se. Takže žádné panny? A kdo ukořistil všechny ty věnečky? Můžete mi tykat. Všichni mi říkají Péťo.“

Vybral jsem si jméno Peter Truett, protože Pine měl obavy, aby moje vlastní, Archie Goodwin, nebylo někomu povědomé. Zavedl jsem řeč zpátky k pannám, protože jsem chtěl udržovat konverzaci na takové rovině, aby mi umožnila se s tímhle exemplářem lépe seznámit.

Ale zřejmě to opravdu prohodil jen tak a otázka panenství v něm nevyvolávala žádné horké emoce jako ve většině mužů po padesátce. Nebral mou otázku na vědomí.

„Pokud jsem dobře pochopil, hodláte studovat celý problém zaměstnanců, v minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Pokud chcete začít se specifickým případem a pak rozšířit své bádání na další, doporučoval bych jméno Waldo Wilmot Moore. Pracoval u nás od 8. dubna do 4. prosince – kontroloval korespondenci. Byl zavražděn.“

Lesk v jeho očích odtančil ke mně a zase zpátky. Zachoval jsem klidnou tvář i přesto, že to na mě takhle vyšplouchl, ale snad se

nenajde nikdo, v kom by zmínka o vraždě nevyvolala alespoň záblesk zájmu, takže jsem ho projevil také.

Zvedl jsem obočí. „Safra," podivil jsem se, „nikdo mi neřekl, že to zašlo tak daleko. Zavražděn? Přímo tady?"

„Ne, ne, v budově ne. V noci nahoře na Devětatřicáté. Zajelo ho auto. Hlavu měl rozdrcenou úplně na placku." Pan Naylor se zahihňal, ale možná, že mu jen někde v síti zacukal nerv. „Byl jsem jeden z těch, kdo ho museli jít do márnice identifikovat a mohu vám říct, že to byl velmi zvláštní zážitek – snažit se identifikovat něco, co jste vždycky znal jako kulaté, například pomeranč, poté, co ho slisovali do dvourozměrného předmětu. Bylo to nesmírně zajímavé, ale neměl bych chuť zažít to znovu."

„A poznal jste ho?"

„Ale ovšem. Naprosto jistě."

„Proč říkáte, že byl zavražděn? Chytili snad toho chlápka a přišili mu to?"

„Ne. Pokud vím, policie to považuje za nehodu – takovou tu nehodu, kdy řidič ujede z místa činu."

„Pak to nebyla vražda. Technicky vzato."

Naylor se usmál. Jeho drobné rtíky nebyly sestrojeny k něčemu rozsáhlejšímu, ale rozhodně to bylo míněno jako úsměv, i když zmizel stejně rychle, jako se objevil. „Pane Truette," podotkl, „pokud spolu máme pracovat, měli bychom se vzájemně chápat. Jsem poněkud vnímavější a překvapilo by vás, kolik už toho o vás vím. Protiví se mi eufemismy a opisné výrazy a znám i ty nejhovorovější výrazy, které znamenají způsobit něčí smrt. A co jsem řekl, když jsem mluvit o tom, co stalo Moorovi?"

„Že byl zavražděn."

„Velmi správně. A to jsem měl na mysli."

„Dobrá, pane Naylore, ale já mám taky slova rád." Zmocnil se mě silný pocit, že ať už z jakéhokoli důvodu na mě vypálil takhle přímo, pokud to správně zahraju do pole, podaří se mi možná úspěšně ukončit hru ještě to dopoledne. Zazubil jsem se na něho. „Vždycky jsem měl rád slova," prohlásil jsem. „Z gramatiky jsem až do osmičky nedostal nic horšího než dvojku. Ne že by mě to mělo stát kůži, ale když už tady slovíčkaříme: jestliže vy tvrdíte, že Moore byl zavražděn, pak já tomu rozumím tak, že řidič auta věděl, že je to Moore, chtěl ho zabít či alespoň poranit, a jel vozem přímo na něho. Nevyplývá to snad z toho, co říkáte?"

Naylor hleděl upřeně nahoru na stěnu za mou hlavou. Jeho oči tam nehybně spočívaly, a protože se díval vzhůru, nebyl v nich vidět ani záblesk zájmu. Zkroutil jsem krk dozadu, abych zjistil, co tak

upřeně pozoruje, viděl jsem však pouze hodiny. Otočil jsem se zpátky a Naylor se mi opět zadíval přímo do tváře.

Znovu se usmál. „Deset dvacet," podotkl otráveně. „Domnívám se, pane Truette, že vás pan Pine najal, abyste zkoumal naše personální problémy. Co myslíte, že by asi říkal, kdyby věděl, že tu v poklidu sedíte a protahujete diskusi o vraždě, která postrádá jakoukoli možnou spojitost s vaší prací?"

Zatracený skrček. Tohle se dalo zahrát do pole jedině tak, že by ho člověk zvednul a utřel s ním prach. Za daných okolností jsem tohle potěšení musel odložit. Spolkl jsem to, vstal jsem a zazubil jsem se na něj shora.

„No jo," řekl jsem, „já jsem hrozně upovídanej člověk. Bylo od vás milé, že jste mě vyslechl. Proč nevypíšete trojmo žádanku, nebo jak to tu děláte, a nerezervujete si mě na hodinu? Já bych si to doopravdy zasloužil."

Odešel jsem. Pokud ty „ehm, složitosti", o kterých se zmínil Pine, zahrnovaly i neovladatelné nutkání jeho společníků ve vedení přivázat Kerru Naylorovi na ocásek plechovku, horoval jsem celou duší pro. Byl úskočný a zavilý. Rozčílil mě tak, že jsem se z jeho kanceláře vydal rovnou přes hlavní sál nazdařbůh mezi labyrintem stolů, pokukoval jsem všemi směry po tvářičkách, ramenou a pažích a vybral jsem si jednu, která by nejspíš figurovala jako podniková královna krásy, ale museli ji přeskočit, protože vedle ní by všechny její kolegyně vypadaly jako nedochůdčata.

Posadil jsem se na okraj jejího stolu a ona ke mně vzhlédla andělsky čistýma modrýma očima.

Naklonil jsem se k ní. „Jmenuji se Peter Truett," řekl jsem, „a jsem tu zaměstnaný jako odborník na personální problémy. Pokud vám váš sekční šéf o mně ještě nevyprávěl…"

„Ale vyprávěl," opáčila sladkým melodickým kontraaltem, který mám ze všech hlasů nejradši.

„Tak mi prosím vás řekněte, slyšela jste v poslední době nějaké řeči o člověku jménem Moore. Waldo Wilmot Moore? Znala jste ho, když tady pracoval?"

Zavrtěla hlavinkou. „Moc mě mrzí," řekla ještě sladčeji než předtím, pokud to vůbec šlo, „ale začala jsem tu pracovat teprve předevčírem a v pátek odcházím. Prostě neumím pravopis. Nikdy jsem ho neuměla." Její roztomilé prstíky mi spočívaly na koleni a oči mi pronikaly přímo do srdce. „Pane Trumane, nevíte o nějaké práci, kde by člověk nemusel umět pravopis?"

Ani nevím, jak jsem se od ní odpoutal.

• 7 •

Asi tak v polovině řady kanceláří, která se táhla i podél severní strany sálu, mi přidělili vlastní kancelář, dost velkou pro irského setra, ale zase příliš malou pro bernardýna. Obsahovala hezký psací stolek, tři židle a registračku, ke které jsem dostal klíč. Naproti přes ulici se zřejmě vyskytovaly jen samé chatrče, protože jsem oknem koukal na modrou oblohu, ale když se člověk naklonil, naskytl se mu krásný výhled na East River.

Vešel jsem a posadil se.

Vypadalo to, že jsem do něčeho vletěl, aniž jsem dostatečně uvážil taktiku a strategii. Následkem toho se mi už povedly dva parádní kiksy. Když se Kerr Naylor tak nečekaně vytasil s Moorem a vraždou, měl jsem to odmávnout jako člověk s klapkami na očích, který se zajímá jedině a pouze o personální problémy. A když pak uskočil stranou a já ztratil balanc, měl jsem vycouvat a v klidu zhodnotit situaci, místo abych se naštval a vytasil se s Moorovým jménem na rozkošné stvoření, co neumělo pravopis. Příliš jsem se nechal strhnout.

Na druhou stranu jsem rozhodně neměl v úmyslu získávat si týden krok za krokem pověst odborníka na personální otázky. Poseděl jsem, vykouřil dvě cigarety, popřemýšlel a pak jsem šel, odemkl jsem registračku a vytáhl dvoje desky, co jsem si tam uložil. Na štítku jedněch stálo ODDĚLENÍ ZÁSOB, SEKCE KOVOVÝCH KONSTRUKCÍ a na druhých ODDĚLENÍ ZÁSOB, SEKCE KONTROLY KORESPONDENCE. S deskami pod paží jsem se vynořil do arény, prošel jsem hlavní uličkou a zaklepal jsem na dveře kanceláře na protější straně. Uslyšel jsem zevnitř „Vstupte!“ a vešel jsem.

„Promiňte,“ omlouval jsem se, „určitě máte spoustu práce.“

Pan Rosenbaum, šéf sekce kovových konstrukci, byl holohlavý maník středního věku s brýlemi v černém rámečku. Mávl na mě, ať jdu dál.

„No a co,“ podotkl bez otazníku. „Kdybych někdy nadiktoval dopis, aniž by mě někdo vyrušil, určitě bych ztratil nit. Tady se neklepe, prostě rovnou vtrhnete dovnitř. Posaďte se. Cinknu vám později, slečno Livseyová. Tohle je pan Truett, o kterém jsme se

zmiňovali v tom oběžníku. Slečna Hester Livseyová, moje sekretářka. Pan Truett.“

Podivil jsem se v duchu, jak to, že unikla mé pozornosti, dokonce i v tom ohromném roji venku, až mi došlo, že sekretářka sekčního šéfa má pravděpodobně vlastní kancelář. Ne že by omračovala krásou – s tou, co neuměla pravopis, se nemohla srovnávat, ale dvě věci vás napadly hned na první pohled. Okamžitě jste získali dojem, že je na ní cosi krásného, co nevidí nikdy nikdo jiný než vy, a spolu s tím pocit, že ta dívka má nějaké trampoty, opravdové starosti, které byste mohli jedině vy pochopit a jedině vy byste jí dokázali pomoct. Pokud se vám zdá, že takovéhle složitosti nemůže člověk vypozorovat za dvě vteřiny, byl jsem tam a zřetelně si to pamatuji.

Sebrala blok, odešla a já se posadil.

„Děkuju vám, že jste mě sem nechal takhle vpadnout,“ řekl jsem Rosenbaumovi a vytahoval jsem papíry z desek. „Nepotrvá to dlouho. Chci vám ohledně těch dotazníků položit jen pár obecných otázek a jednu dvě specifické. Máte to tu tedy s těmi sekcemi a podsekcemi proorganizované do puntíku. Musí vám to podstatně usnadňovat práci.“

Souhlasně přikývl. „Ovšem,“ podotkl, „občas se to trochu zamotá. Já sice odbavuju kovové konstrukce, ale zrovna teď mám třicet sedm slonů až támhle v Africe a nemůžu přimět žádnou jinou sekci, aby je převzala. Můj zásadní postoj je, že sloni jsou nekovoví. Budu muset jít za panem Naylorem, abych se jich zbavil.“

„Aha,“ prohlásil jsem vítězoslavně, „takže vy ty sklady máte v Africe! A slony. Už mi to připadalo nějak divné. Tak tohle jsme vyřešili a teď pojďme k personálu. A vlastně, když už o něm mluvíme, všiml jsem si, že vaše sekretářka, slečna Livseyová, radostí ze života zrovna neskáče. Doufám, že vám taky neodchází.“

To, že jsem se o ní takhle nápadně a zcela bezdůvodně zmínil, jenom dokazuje, jaký na mě udělala dojem.

„Radostí?“ Rosenbaum zavrtěl hlavou. „To tedy opravdu neskáče. Její snoubenec před několika měsíci zemřel. Zabili ho při autonehodě.“ Opět zavrtěl hlavou. „Pokud máte dokázat, aby u nás byli zaměstnanci šťastní, tak slečnu Livseyovou nedostanete ani ke vhazování. Taky je velice dobrá sekretářka. Kdyby se mi ten řidič, co ujel, dostal do ruky, asi bych mu – něco provedl.“

„Velice rád bych si přisadil,“ ujistil jsem ho. Prohrábl jsem papíry. „Ten její snoubenec – je mezi těmihle? Pracoval tady?“

‚Ano, ale ne v mé sekci. Kontroloval korespondenci. Byla to pro ni hrozná rána, a nějaký čas ani nepřišla do práce – ale to už jsem

zase odbočil a vy tady nejste od toho, abyste poslouchal moje klábosení. Na co jste se chtěl ptát, pane Truette?“

Protože jsem začal krotit svou nevázanost, nenaléhal jsem, ale opravdu mi připadalo, že na každém kroku narážím na Walda Wilmota Moora. Šli jsme k věci. Měl jsem připraveny otázky, které snad rozptýlily podezření, že bych mohl být pozér, a poseděl jsem u něho nějakých dvacet minut, což podle mého bohatě splnilo účel.

Pak jsem postoupil k šéfovi sekce kontroly korepondence. Dveře byly otevřené a seděl tam sám.

Děda Dickerson zas nebyl tak starý ani uslzený, aby neuměl počítat do pěti. Jakmile jsme odbyli úvodní zdvořilosti, já se posadil a otevřel jsem desky, zeptal se mě naprosto přátelským tónem:

„Tak mě napadá, pane Truette, proč vlastně začínáte se mnou?“

„No, ehm, nejste první, pane Dickersone. Právě jsem si pohovořil s panem Rosenbaumem. Shodou okolností se tam vynořil zvláštní problém: patří sloni k personálu?“

Nebyl však naladěný na žertovný tón. „I tak,“ pokračoval, „mám nejmenší počet zaměstnanců ze všech sekcí v oddělení. Pouze šest, zatímco ostatní mají ke stovce. Taky ode mě nikdo neodešel, až na člověka, kterého zajelo auto a kterého nahradil někdo jiný. Jsem samozřejmě ochoten s vámi spolupracovat, ale opravdu nevím, čím vám mohu prospět.“

Přikývl jsem. „Máte úplnou pravdu – z vašeho pohledu. Ale vaše sekce je svým způsobem zvláštní. Všichni tu považují vašich šest mužů za hanebné podlé čmuchaly, a vy jste pánem čmuchalů.“

Ani po tomhle neztuhl. Pouze souhlasně přikývl. ‚A jak to chcete změnit?“

„Nechci. Ale rozhodně to má něco společného s personálními potížemi. Například ten člověk, co zahynul. Copak nevíte, co se tu povídá, že jeho smrt nebyla žádná nešťastná náhoda?“

„Nesmysl! Řeči!“ Poklepal na knihu hlášení. „Podívejte, mladý muži, vy se mi pokoušíte naznačit, že poslání této sekce přímo či nepřímo zapříčinilo zločin?“

„Ano.“

Čelist se mu zachvěla a poklesla. Překonal jsem pokušení vytáhnout kapesník a otřít mu oči.

„Já osobně bych to tak neformuloval,“ prohlásil jsem důrazně, „řekl jste to vy. Postavil bych to spíš tak, že řeči o smrti toho člověka jsou na tomto pracovišti rozhodně jedním z personálních problémů, a pan Naylor mi sám naznačil, že ji mohu použít jako jeden z výchozích bodů. Nevadilo by vám, kdybych vám ohledně něho položil pár otázek? Myslím Moora?“

„Odmítám nařčení, že by práce této sekce měla za následek nějakou nespravedlnost nebo vyvolávala oprávněnou touhu se mstít.“ Čelist se vrátila na své místo.

„V pořádku. Kdo říkal něco o oprávněnosti? Touha po pomstě může hrát všemi barvami. Ale co Moore, jak jste ho hodnotil? Pracoval dobře?“

„Ne.“

„Ne?“ Zachovával jsem věcný tón. „Co se vám na něm nelíbilo?“

Starému pánovi se opět zachvěla čelist, ale tentokrát ji ovládl. „Měl jsem tuto sekci na starosti od chvíle, kdy ji před více než dvaceti lety založili. Loni v dubnu jsem měl pod sebou pět mužů a považoval jsem to za dostatečné. Najali však dalšího a nařídili mi, abych ho zaměstnal. Byl neschopný. To jsem taky hlásil, ale moje zprávy se nebraly na vědomí. Museli jsme se s ním smířit. Kdybych nebyl dával pozor, byl by svými chybami několikrát zdiskreditoval celé oddělení. Všem nám ztěžoval práci.“

Ach bože, pomyslel jsem si, a už jsme zase v tom. Snažil jsem se zúžit počet podezřelých a místo toho tu teď mám šest dalších – Dickinsona osobně a pět jeho kontrolorů. Všechny je mohl rozzuřit až k vraždě, aby uhájili čest sekce. Teď už v tom byl každý až na samotného Naylora Kerra.

„Ale co zásady o najímání kvalifikovaných zaměstnanců?“ namítl jsem. „Pokud jsem dobře pochopil, není tu nadřízený personální orgán a teoreticky si každý vedoucí oddělení rozhoduje sám, ale v praxi do toho mohou mluvit šéfové sekcí. Kdo najal Moora a pověsil vám ho na krk?“

„Nevím.“

„Jak byste to mohl nevědět?“

Dickerson si teď už otřel oči vlastním kapesníkem, což mě značně uklidnilo. Doufal jsem, že si kapesník ponechá v ruce, ale on ho opět pečlivě složil a zasunul do kapsy.

„Tohle je veliký koncern,“ odpověděl, „ve svém oboru největší na světě, a v každém ohledu nejlepší. Veškerá odpovědnost podléhá pevnému řádu. Na tomto patře je mým nadřízeným pouze vedoucí oddělení, pan Kerr Naylor, syn jednoho ze zakladatelů. Proto vůči mně může uplatnit svou pravomoc pouze pan Naylor.“

„Moora tedy najal pan Naylor?“

„Já nevím.“

„Ale pan Naylor prohlásil, že potřebujete dalšího člověka, a nasadil vám sem Moora?“

„Zajisté. Hierarchii pravomocí jsem vám právě popsal.“

„Co mi ještě můžete o Moorovi říct kromě toho, že byl neschopný?“

„No, vlastně nic.“ Dickersonův pohled i tón naznačovaly, že mou otázku považuje za připitomělou. Výraz neschopný zřejmě vyjadřoval všechno. Na ničem jiném už pak nezáleželo. Nicméně však hodlal připustit, že i schopný člověk musí jíst. Vytáhl z kapsy u vesty hodinky, podíval se na ně a prohlásil: „Ve dvanáct mi začíná polední přestávka, pane Truette.“

• 8 •

Vyšel jsem z Dickersonovy kanceláře a zamířil jsem doleva ke vzdálenému konci sálu, ale pak mě něco napadlo a zastavil jsem se. Obrátil jsem nápad na rub a na líc, a když jsem viděl, že nemá na žádné straně viditelný kaz, vydal jsem se opačným směrem. Když jsem dorazil k Rosenbaumovým dveřím, našel jsem je opět zavřené, ale protože řekl, že se tu neklepe, stiskl jsem kliku a vešel. Chtěl jsem se ho původně zeptat, kde má jeho sekretářka kancelář, seděla však u něho na konci stolu s poznámkovým blokem v ruce.

Ani se neotočila, když jsem vešel. Rosenbaum po mně hodil očkem a řekl nevzrušeně: „Nazdar. Co tak brzo?“

„Jen mě cosi logického napadlo,“ prohlásil jsem, „a chtěl bych vědět, co si o tom myslí slečna Livseyová.“

Pohlédla na mě. Za tu hodinu se v ní nic nezměnilo. Stále ještě bylo zřejmé, že nikdo jiný na světě než já jí nedokáže rozumět nebo pomoci.

„Asi takhle,“ vysvětloval jsem jí. „Můj úkol tady vyžaduje, abych mluvil s co nejvíce zaměstnanci. Při tom bych měl co nejméně rušit práci oddělení. Vy patříte mezi zaměstnance. Kdybychom si spolu popovídali u oběda, nerušil bych vás v práci. Zaplatím vám oběd a připíšu si to k výdajům.“

Rosenbaum se uchechtl. „Správný přístup,“ podotkl pochvalně a otočil se k sekretářce. „Protože si to všecko vymyslel jen kvůli vám, Hester, mohla byste mu alespoň povolit, aby vám koupil sendvič.“

„A žádá to po mně někdo?“ zeptala se hlasem, který by byla rozkoš poslouchat, kdyby nezněl tak bezbarvě.

„Já určitě ne,“ prohlásil, „ale možná byste to mohla udělat kvůli sobě. Jak na pana Truetta koukám, možná by vás dokázal aspoň

trochu rozesmát. I kdyby to měl být jen mdlý a chabý úsměv, proč to nezkusit?“

Otočila se na mě a řekla zdvořile: „Děkuju vám, ale myslím, že ne.“

Na tom děvčeti vážně něco bylo a otevřeně přiznávám, že jsem začínal na Walda Wilmota Moora žárlit, i když už byl po smrti. Zřejmě objevil způsob, jak tuhle sýkorku rozparádit tak, že souhlasila se sňatkem.

Koukala už zase zpátky do sešitu. Rosenbaum na ni hleděl s našpulenými rty a filozoficky vrtěl hlavou. Moje přítomnost se ukazovala zcela zbytečnou, vydal jsem se tedy pryč. Když jsem položil ruku na kliku, ozval se za mnou její hlásek: „Proč jste se ptal jedné z holek, jestli se k ní nedonesly nějaké řeči o panu Moorovi?“

A pak vyprávějte něco o tamtamech. Neuplynuly ani dvě hodiny! Otočil jsem se.

„No, tady to máte! Neříkal jsem, že vás nechci rušit při práci? Na tohle jste se mě mohla zeptat u čehokoli, pečenou kachnou počínaje a lívanci se šlehačkou konče.“

„No tak dobře. V jednu hodinu. Můžeme se sejít v hale, u východu na William Street, vedle poštovní schránky.“

„To je přece děvče. Schovejte si na to jeden úsměv.“

Tak jsem to měl všechno hezky slepené dohromady, dokonce půjdu na oběd s Hester Livseyovou, jenže se mi to zase rozlepilo – bez mého či jejího přičinění. Vrátil jsem se do svého kamrlíku, uložil jsem desky zpátky do registračky, zamkl jsem, přešel jsem k oknu a snažil jsem se to všechno sesumíroval v hlavě. Došel jsem jen k tomu, že není co sumírovat. No ovšem, říkal jsem si sarkasticky, kdybych byl Nero Wolfe, už bych to byl do oběda dávno zmáknul a teď bych seděl doma a lil do sebe pivo, zatímco mně se podařilo akorát přiživit řeči kolem. To mě fakticky naštvalo. Za necelé dvě hodiny, a ještě k tomu se ani neměly příležitost sejít někde v jídelně. Všechno se to odvíjí z dámské toalety, napadlo mě. Kdybych si mohl půjčit sukni a halenku a strávit tam třicet minut, měl bych všechno, co do závěrečné zprávy potřebuju. Venku na řece se dva remorkéry málem srazily a jeden uháněl pryč, až málem skákal žabičky po vlnách.

Když se zadrnčel bzučák, až jsem s sebou trhl, jak se v malé místnosti rozléhal. Nebyl jsem si jist, oč jde, ale nejspíš to lomozil telefon, takže jsem šel ke stolu, zvedl sluchátko, řekl haló a užuž jsem dodal: „Tady Archie Goodwin.“ Polkl jsem to a tenorový hlas se zeptal mého ucha:

„Je to pan Truett?“

„Ano. U telefonu.“

„Tady je Kerr Naylor. Byl bych rád, kdybyste se mnou poobědval, pokud se vám to hodí. Mohl byste přijít ke mně do kanceláře?“

Odpověděl jsem, že velmi rád, a zavěsil jsem. Pohlédl jsem na hodinky – za deset jedna. Zvedl jsem opět sluchátko, a na mě promluvilo, požádal jsem, aby mě spojilo se slečnou Hester Livseyovou, oddělení zásob, sekce kovových konstrukcí. Za vteřinu sluchátko prohlásilo: „Linka šest osm osm, prosím, pokud možno žádejte přímo číslo linky,“ a po chvilce řekl další hlásek: „Livseyová, prosím.“

„Tady Peter Truett,“ představil jsem se. „Neměl jsem tak smolný den od té doby, co můj bohatý strýček vyměnil doktora. Zrovna mi telefonoval Kerr Naylor, abych s ním šel na oběd. Mohu se s vámi setkat, jak jsme si umluvili, a po obědě dostat vyhazov.“

„Nechci, abyste dostal vyhazov,“ ujistila mě. „Myslela jsem na vás. Samozřejmě jděte s panem Naylorem. Mám kancelář hned nalevo vedle pana Rosenbauma.“

To mě ovšem nijak nezvedlo náladu, vzhledem k motivu, jehož jsem si byl plně vědom. Vzal jsem si klobouk a plášť a šel jsem k rohové kanceláři, kde na mě u dveří čekal Naylor. Měl jsem sice podle náměstka viceprezidenta nárok obědvat v jídelně vedení ve třicátém šestém patře, ale kabát a klobouk jsem si vzal, protože jsem tušil, že syn zakladatele se tam odmítá vyskytovat. Tušil jsem správně. Měl klobouk na hlavě a plášť přes předloktí. Šli jsme k výtahu a ze dvorany v přízemí mě vedl zadním vchodem na ulici, za roh a ke dveřím, na nichž se skvěl zelený nápis PRAMEN ZDRAVÍ. To mohlo znamenat pouze jediné, a já cestou dovnitř zachmuřeně vysvětloval svému žaludku, že ve službách Nera Wolfa musí občas něco oželet. Posadili jsme se ke stolu při stěně a servírka nám přinesla jídelní lístek. A tam to všechno bylo – kořínky a lístečky a syrové krmení pod názvy jako EPIKUREJSKÁ MISKA a MRKVOVÝ A OTRUBOVÝ PUDINK. Znechutilo mě to tak silně, že jsem sotva poslouchal, co mi Naylor vykládá. Zatímco servírka vyčkávala, co z nás vypadne, povídal něco jako:

„…tak jsem to asi před pěti lety zkusil a od té doby sem chodím na oběd. Zjišťuji, že se cítím podstatně líp – fyzicky, psychicky, dokonce mi to i lépe myslí. Člověk zůstává lehký a čistý. Co jste si vybral, pane Goodwine?“

To jsem slyšel úplně přesně.

• 9 •

Přesně tohle jsem od toho skrčka záludného mohl čekat. Vybral si okamžik, kdy u nás stála servírka, která ho znala, jen aby mi tu chvilku co nejvíc znepříjemnil. Alespoň si to myslel. Ale já jen zvedl jídelní lístek mezi jeho oči a svůj obličej, abych získal trochu soukromí, a zapnul jsem mozek na plné pecky. Zřetelně nemělo smysl pokusit se kočku chytat za ocas. Po kratší pauze jsem menu podal servírce a požádal jsem ji, aby mi přinesla tři jablka a sklenici mléka. Pak jsem se ho zdvořile zeptal:

„Říkal jste něco? Obávám se, že jsem vás neposlouchal.“

Objednal si a nechal servírku odejít.

„Hovořil jsem o dietě,“ podotkl stroze, „a vy jste mě dobře slyšel. Nedá se předpokládat, pane Truette, že vám tohle jídlo hned napoprvé zachutná. Ale po čase se budete divit, že jste kdy mohl mít rád něco jiného.“

„Jistě. Až mi to zachutná, začnu řehtat. Měl byste se ovšem rozhodnout, koho jste to vlastně pozval na oběd. Goodwina nebo Truetta?“

„Goodwin se mi zamlouvá mnohem víc.“ Usmál se na mě. „Pozval jsem vás na oběd hlavně proto, abych vám vysvětlil, že se mnou se dá jednat jedině přímo a otevřeně. Také proto, abyste panu Neru Wolfovi předal vzkaz. Vyřiďte mu, že jste tuhle práci dnes dopoledne pořádně zpackal. Když jsem se dnes dopoledne zmínil o vraždě bývalého zaměstnance našeho oddělení, neměl jste projevit ani náznak zájmu.“

„Aha. Mnohokrát vám děkuji. Takže to vyvolalo vaše podezření a vy jste začal pátrat.“ Obdivně jsem si ho prohlédl. „Opravdu jste na to kápl. Odkud jste začal?“

„Ale, ale,“ zavrtěl znechuceně hlavou. „Jste mimořádně průhledný, pane Goodwine, a musím říci, že mě to překvapilo – a zklamalo. Bylo by mě víc potěšilo, kdyby na téhle vraždě začal pracovat někdo opravdu dobrý, s bystrou hlavou. Byl bych vás sledoval se skutečným zájmem a nadějí. To nejsou moc dobrá jablka.“ Zamračil se na servírku. „Nemáte pár staymanek?“

Zřejmě neměli. Když nás obsloužila a odešla, začal jsem si loupat jablko. Nemívám to ve zvyku, ale doufal jsem, že ho to naštve. Zbytečně jsem se namáhal, protože to vůbec nevzal na vědomí a pustil se vidličkou do velké misky naplněné jakousi syrovou barbarskou břečkou, kterou si objednal pod názvem

SPECIALITA DNE – VITANUTRITA. Musel si to do drobné pusinky strkat po malých kouskách, a žvýkal v přesném rytmu ráz-dva, ráz-dva a při každé cestě vidličkou do úst vynechal dvě doby.

„Mám nápad," navrhl jsem vlídně a přátelsky. „Nemůžete spoléhat, že takový vzkaz panu Wolfovi vyřídím. Co kdybyste ho dneska po večeři navštívil a předal mu ho osobně?"

„Moc rád bych." Žvýk žvýk. „Ale ne dnes večer." Žvýk žvýk. „Tři večery v týdnu, středa, čtvrtek, pátek, hraju šachy v klubu." Žvýk žvýk. „V sobotu jedu na venkov pozorovat ptáky." Žvýk žvýk. „Bylo by mi potěšením přijít v pondělí."

„Oukej, zařídím to." Pustil jsem se do dalšího jablka, ale tentokrát už jsem si ho neloupal. ‚Ale tou dobou už tu můžu být hotov. Podle mého názoru – doufám, že pan Wolfe bude souhlasit – tu zbývá jediné: oznámit všechno policii a přenechat to jejich mašinérii. Obvinění z vraždy je až příliš lechtivá záležitost, zvlášť pro takového packala, jako jsem já."

Přestal na chvíli žvýkat. ‚A kdo takové obvinění vznesl?"

„No přece vy."

„Já ne. Já jsem pouze prohlásil, že Moore byl zavražděn. Policie? Pchá. Spustili svou mašinérii, sotva se našlo tělo, ale pak ji zas zastavili. Měl jste pochopitelně v úmyslu pohrozit mi policií a přinutit mě, abych odhalil víc, než chci. Můj drahý pane Goodwine, obávám se, že tento případ dalece přesahuje vaše schopnosti. Před týdnem jsem navštívil náměstka policejního ředitele pana O'Haru, kterého znám léta, a oznámil jsem mu, že Moore byl zavražděn. Samozřejmě chtěl, abych to rozvedl a já jsem stejně samozřejmě odmítl. Řekl jsem, že mu mohu poskytnout pouze tento holý fakt a že pořizovat důkazy a dopadnout vraha má v popisu práce jeho oddělení."

Naylor se zahihňal. „Vážně si myslím, že pan náměstek policejního ředitele chvíli odolával pokušení přišít mi úkladnou vraždu. Nakonec už mě považoval za pouhého mluvku." Pustil se opět do Vitanutrity.

Měl jsem sto chutí dopít mléko, strčit třetí jablko do kapsy, vyrazit na Pětatřicátou ulici a říci Wolfovi, že Kerr Naylor je zlomyslný užvaněný senožravý chrobák a všechno si vymyslel. Bránily mi v tom však jisté ohledy. Jednak jsem tušil, že Naylor-Kerr a.s. má v bance možná i dvacet milionů, a jednak jsem už věděl, kde má slečna Livseyová kancelář.

„Dobrá," řekl jsem úplně přátelsky. „Vynechme hrozby a odhalení, šachy a ptáci vám zabrání, abyste pana Wolfa navštívil dřív než v pondělí. Než k tomu ale dojde – všiml jsem si, že jste na tom

dotazníku pro pana Pina o Moorovi uvedl, že byl přijat na základě vlastní žádosti. Komu tu žádost adresoval, panu Dickersonovi, šéfovi sekce?“

Poprvé se mi ten chrobáčí krunýř podařilo naštípnout. Vidlička mu z ruky rozhodně nevypadla, ani mu nezačala tančit světélka v očích, ale pracoval vidličkou a čelistmi daleko déle, než kázala zdvořilost. Zcela zřetelně uvažoval, co mi má odpovědět.

Polkl a prohlásil:.Adresoval ji mé sestře.“

„Aha. Které?“

„Mám jenom jednu.“ To už se světélka rýsovala docela zřetelně. „Moje sestra, pane Truette, je pozoruhodná a zajímavá žena, podléhá však mnohem víc konvencím, než já. Náš otec, který se chtěl zbavit tíhy úkolů a odpovědnosti, přenechal každému z nás čtrtinu akcií společnosti. Přenechal jsem svoje bez náhrady několika dlouholetým zaměstnancům, protože si je na rozdíl ode mne zasloužili. Nerad vlastním věci, na něž by případně mohli vznést nárok jiní lidé, zvlášť pokud by k tomu měli morální právo. Avšak moje sestra, protože je konvenčnější, si akcie ponechala. To bylo velké štěstí pro jejího manžela Jaspera Pina – tuším, že jste se s ním setkal – protože jinak by se byl sotva stal prezidentem společnosti.“

‚A Moore tedy dostal práci díky vaší sestře?“

Světélka už přímo stepovala. „Pane Goodwine, máte mimořádné nadání vyslovovat podobná nařčení tím nejodpornějším tónem. Moje sestra ráda pomáhá lidem. Poslala Moora za mnou, já jsem si s ním promluvil, poslal jsem ho na pohovor k Dickersonovi a on pak v té sekci dostal zaměstnání. Nechcete si dát pudink? A co takhle Růžový obláček? To je horká voda s mandarínkovou šťávou.“

Jako informační kancelář v tu chvíli skončil. Jako téma hovoru se mu pak zamlouvalo už jedině jídlo a otázky ohledně Moora nebo své sestry jednoduše neslyšel. Nejvíc mě štval, když mě odmítal vnímat.

Když jsme se vrátili do budovy na William Street, oddělil jsem se ve dvoraně od něho, zašel jsem do telefonní budky, vytočil jsem číslo *Gazetty* a požádal o Lona Cohena. Nosil v hlavě víc faktů než policejní oddělení a veřejná knihovna dohromady.

„Teď bys měl zas ty udělat něco pro mě,“ řekl jsem mu. „Co takhle paní Jasper Pinová. Když se narodila, jmenovala se Naylorová. Její manžel je prezidentem velké firmy se strojírenskými výrobky a sídlí dole ve městě. Slyšel jsi o ní někdy?“

„Jasně, to je materiálek.“

„Jaký materiálek?“

„Pro každýho, kdo bude chtít nějakýmu novináři uchystat pořádnou lahůdku. Prozatím se jí ještě daří nedostat se na jídelní lístek, až na pár odstavců na pravý stránce uvnitř, ale všecky plátky ve městě pořád tajně doufají.“

„Odkud tu naději berou?“

„Odkud telefonuješ? Z Wolfovy kanceláře?“

„Tss, tss. Neřekl jsem ti snad, jak se jmenuju? To je v pořádku, jsem v budce.“

„Dobře. Předmět tvého badatelského zájmu se rád přátelí s mladými muži. Žádná promiskuita. Umí si vybrat, ale je to chronické. Má spousty prachů, je zachovalá, a zřejmě není pitomá, jinak by už před lety ztratila balanc. Radil bych ti, aby ses pokusil – kolik je ti, třicet? To je na ni tak správný věk! Vypadáš dobře, a kdybys trochu oprášil manýry –“

„Jo. Dostaneš deset procent. Seznam mých předchůdců bys takhle náhodou někde neschrastil?“

„No, ten bychom ani neměli, tak důkladní nejsme. Ty si snad myslíš, že by se tyhle noviny chtěly šťourat v soukromí některých lidí? Hele! Ty a ten tvůj Nero Wolfe a vaše vraždy. Vyzkouším na tobě volnou asociaci – krucinál, jak se ten chlap jmenoval? Murray. Ne. Moore?“

„Pane Cohene,“ prohlásil jsem s nábožnou úctou, „jako obyčejně jste hřebil hlaviček na trefičku. Ve srovnání s vámi je John Kieran nepopsaná deska. Moora srazil neznámý řidič na Devětatřicáté v noci čtvrtého prosince. Řekněte mi, že v té době nebo době dřívější byl její kamarád.“

„Je to tak.“

„Kamarád paní Pinové?“

„Přeformuluj tu otázku. Ani z budky se mi nelíbí jména na něčem tak křehkém, jako je tohle.“

„Předmětu zkoumání?“

„Ano.“

„Nemohl bys to trochu rozvést?“

„Už to téměř vypadalo, že by se z tohohle materiálu mohlo uvařit něco moc dobrého. A když ho tak uprostřed noci srazilo auto a při jeho stycích, domnívali jsme se, že jsme společnosti povinováni pokrýt veškeré aspekty, abychom zabránili sebemenšímu skandálu –“

„Panebože. Pokračuj.“

„Takže jsme se snažili a policie se snažila taky, ale skončilo to jako propadák. Podrobnosti jsou dnes už mlhavé, ale rozhodně to nebylo nic pro rotačku. První řešení, co nás napadlo, skončilo totálním fiaskem. Manžel se rozhodně neuchýlil k zoufalému činu,

aby uhájil svou čest nebo se pomstil. Moore nebyl nic než číslo – nevím, sedmý či osmý – a navíc dostal už před řádkou měsíců kopačky a ta paní se v dané době kamarádila – už jsem zapomněl, jak se jmenoval, na tom nezáleží. A manžel o tom celá léta věděl svoje. Naše ověřovací oddělení to jednoznačně prokázalo. Ty se už v té budce určitě dusíš. Musím se vrátit k práci. Činím tak tím, že tě žádám, abys mi hezky všechno vyklopil, pokud možno oficiálně. Kdo najal Wolfa?“

„Teď ještě ne,“ řekl jsem. „Dostaneš svoje sousto, hned jak uzraje, pokud nebude prolezlé červíky. Znáš nás přece, vracíme laskavost i s úroky. Kdybych tě navštívil, mohl bych mluvit s někým, kdo na tom pracoval?“

„Radši předem zavolej.“

„Jo, jo. Dík a moc tě všichni tady pozdravujou.“

Proběhl jsem dvoranou na ulici a k obchodu, který jsem předtím zahlédl, koupil jsem si tři šunkové sendviče a litr mléka a odnesl jsem si to na pracoviště do třicátého čtvrtého patra. V kanceláři jsem pak nerušeně poobědval. Mezitím jsem dospěl k několika závěrům. Například jsem udělal velmi dobře, že jsem neuposlechl nutkání a neodešel z Pramene zdraví jen s jablkem v kapse jako jediným výsledkem své námahy.

• 10 •

Měl-li jsem před sebou dva úkoly, bylo by bývalo pro mě charakteristické, že bych si ten příjemnější nechal na konec, ale nepovedlo se. Původně jsem zamýšlel, že zavolám Jasperu Pinovi a domluvím se, že k němu ve tři zaběhnu, ale když jsem se mu snažil dovolat, vysvětlil mi nějaký pan Stapleton, že pan Pine nebude dřív než ve čtyři patnáct. Musel jsem tedy své plány přesunout. Ale ještě předtím, než jsem zašel navštívit slečnu Livseyovou, učinil jsem, co mi poradili pro případ potřeby, vytočil jsem linku 637 a řekl jsem, že potřebuju písařku. Ve dvou minutách vešla s poznámkovým blokem. Nevypadala sice ani zdaleka tak dobře, jako ta slečna, co neuměla pravopis, ale také nevyvracela moji teorii, že u Naylora a Kerra kladli značný důraz na pohledné ženy.

Když se mi představila, ujistil jsem ji, že proti ní nic nemám, spíš naopak. „Ale potíž je v tom, že nepotřebuju vás, ale váš psací stroj. Nemohla byste ho přenést sem a nechat mě na něm psát?“

Z výrazu jejího obličejíčku by člověk usuzoval, že jsem ji poprosil, aby mi přivedla pana Kerra Naylora v želízkách a posadila mi ho na klín. Snažila se mi vlídně vysvětlit, že to, oč jsem požádal, se nedělá a dělat nemůže. Nechal jsem ji odejít a opět jsem začal telefonovat. Zanedlouho jsem měl stroj, papír a další náležitosti. Pak jsem vyšel do sálu, přešel jsem na protější stranu, našel dveře vlevo od Rosenbaumových otevřené a vešel jsem.

Zavřel jsem za sebou, přešel jsem k židli u konce stolu a posadil jsem se. Měla kancelář asi dvakrát tak velkou jako já, ale většinu volného prostoru zabíraly registračky.

Světlo z okna pronikalo horní vrstvou jejích jemných hnědých vlasů a vytvářelo dojem, jako by jí někdo kolem hlavy posadil věnec z lesklého hedvábí. Nechala psací stroj chvíli odpočinout a otočila se ke mně.

„Bylo to naprosto děsné,“ řekl jsem. „Pan Naylor se živí ovsem a strouhanou kůrou.“

Neusmála se, ale přikývla. „Ano, je tím proslulý. Někdo vás měl varovat.“

‚Ale nikdo to neudělal, ani vy ne. Máte hodně práce?“

„Ne, už jenom osm nebo devět dopisů.“ Podívala se na hodinky. „Jsou teprve tři.“

„Dobře.“ Zastrčil jsem ruce do kapes a zhoupl jsem se dozadu, abych jí předvedl, jak jsem ve skutečnosti ležérní. ‚Asi uděláme nejlíp, když začneme rutinou. Jak dlouho už tady pracujete?“

„Tři roky. Totiž – dva roky a osm měsíců. Je mi čtyřiadvacet, skoro pětadvacet, dostávám padesát dolarů týdně a napíšu přes sto slov za minutu.“

„No vy jste ohromná. Které tři věci se vám na vaší práci nejmíň líbí, nebo které se vám nejvíc nelíbí?“

„Ale no, to snad ne.“ Pořád se ještě neusmála, ale přece jen jí zacukalo ve rtech. „Mohu se taky na něco zeptat?“

„Prosím.“

„Proč jste mě pozval na oběd?“

„No – oč vám jde? Mám mluvit otevřeně?“

„Mám otevřenost ráda.“

„Já taky. Jen jsem se na vás podíval a připadalo mi, že se nemohu ani pohnout, skoro jako ve snu. Jako by ve mně zápasily dva protipóly mé povahy. Jedna, ta nízká a podlá, se s vámi chtěla

octnout o samotě na pustém ostrově. Ta druhá toužila psát báseň. Ten oběd měl být kompromisem.“

„Jde vám to docela slušně,“ prohlásila s obdivným výrazem, ale bez nadšení. „Pokud má tohle být otevřenost, tak budeme mluvit raději v jinotajích. Proč? Chtěl jste se mnou mluvit o Waldu Moorovi, že?“

„Jak vás to napadlo?“

„Božínku, vždyť jste to rovnou rozhlásil! Zeptat se na to té holky – za pár minut to věděli všichni.“

„Oukej, dobře. A na co jsem se vás chtěl ptát?“

„Já nevím, ale tady jsem, tak se ptejte.“

„Vy byste neměla být písařka,“ řekl jsem s obdivem. „Vy byste měla být odborník na personální problémy nebo rektor vysoké školy nebo manželka detektiva. Máte naprostou pravdu, jen těžko bych se vás ptal na Moora, aniž bych vám naznačil, kde jsem nastoupil a kam mám koupený lístek. Takže to ani nebudu zkoušet. Vy jste byli s Moorem zasnoubení, že?“

„Ano.“

„Dlouho?“

„Ne, asi měsíc, možná míň.“

„A jeho smrt byla pro vás hrozná rána.“

„Ano.“

„Nemohla byste mi trochu blíž popsat, jaký byl?“

„Proč –“ Zaváhala. „To je podivná otázka. Byl takový, že jsem si ho chtěla vzít.“

Přikývl jsem. „Tím je to vyřešené pro vás,“ souhlasil jsem, „ale já vás znám všeho všudy dvacet minut, takže ta moje představa je pořád ještě mlhavá. Pochopte, že tohle samozřejmě zůstává mezi námi. Nepředstavuju tady žádnou vrchnost a vy mluvíte za sebe. Už byl předtím ženatý?“

„Ne.“

„Jak dlouho jste ho znala?“

„Setkala jsem se s ním krátce potom, co sem nastoupil.“

„Jak vypadal – vysoký, drobný, hezký, ošklivý, tlustý, hubený –“

Otevřela zásuvku, vzala z ní kabelku, vylovila kožené pouzdro, otevřela je a podala přes stůl.

Takže pořád ještě nosí jeho fotografii. Pořádně jsem si portrét prohlédl. Nepřipadal mi nikterak pozoruhodný – velký a starý asi jako já, vysoké čelo, spousta vlasů ulízaných dozadu. V katalogu by mohl figurovat jako vzorový typ muže, co si v inzerátech kupuje

motorové čluny, nebýt té brady, která mu začínala ubíhat k ohryzku kapánek brzo.

„Díky.“ Vrátil jsem jí fotografii. „To jen potvrzuje, že to s vámi nerozehrál jako svou poslední možnost. Za prvé, jako poslední záchrana nevypadáte. A za druhé byl zřejmě docela pohledný. Předpokládám, že tak uvažovali i ti, co ho znali?“

„Ano. Přitahoval každou, která se s ním setkala. Tady snad nebyla holka, která by o něho neusilovala.“

Zamračil jsem se. Taková vulgární vytahovačnost se mi ke slečně Livseyové nehodila, ale nikdy jsem nepředpokládal, že bude bez vady. Přidržel jsem se tématu.

„To jich za ním musela běhat celá spousta. Pokud ovšem nezavrhnete teorii, že i děvčata se někdy snaží uhnat –“

‚Ale jistě že snaží. Tady taky.“

„Rozčilovalo ho to?“

„Vůbec ne. Hrozně se mu to líbilo.“

„Rozčilovalo to vás?“

Usmála se. Nebyl to však tak docela úsměv, jaký měl na mysli Rosenbaum. Odpověděl jsem jí stejně.

„Teď se opravdu dostáváme k jádru věci, viďte?“ zeptala se.

„Já nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Co myslíte vy?“

Sotva to vyslovila, kousla se do spodního rtu. Po krátké chvilce ret zas uvolnila. „To bylo hloupé,“ přiznala. „Ne, myslím, že mě to nerozčilovalo. Na jednu stranu mě to bavilo, na druhou ne. Pokračujte.“

Vytáhl jsem ruce z kapes, sepnul jsem si je za hlavou a pozoroval jsem ji. „Hrozně rád bych pokračoval, slečno Livseyová, jen kdybych věděl kudy. Zkusme tedy jiné dveře. Měla jste někdy důvod se domnívat nebo tušit, že Moorova smrt byla něco jiného než nešťastná náhoda?“

„Ne,“ vyhrkla.

„Ale něco se povídalo, ne?“

„To jistě.“

„Odkud se ty řeči vzaly?“

„Já nevím, odkud se vzaly v prosinci, kdy se to stalo – nejspíš nějak samy od sebe, jako všechny klepy. Pak to ustalo, úplně, pokud vím, a minulý týden to začalo znovu.“

„Víte, odkud se vzaly teď?“

Podívala se na mě, přesvědčila se, že se jí dívám do očí, a zeptala se: ‚A vy?“

„Řeknu ano, pokud je řeknete i vy.“

„Dobrá. Ano.“

„Já si to myslím taky. Máte tušení, proč to do toho dotazníku napsal?“

„Ne. Nevím to a nedovedu si to ani představit. Hrozně ráda bych –“ Nedořekla.

„Co?“

Neodpověděla. Mlčela. Poprvé za ta tři setkání zjevně něco cítila. Netvrdil bych o ní, že je chladná, to slovo se k ní prostě nehodilo, ale i když mluvila o Moorovi a vyslovovala jeho jméno, neobjevilo se jí v tváři ani v hlase nic, čemu byste říkali cit. Teprve teď se na ní cosi projevilo. Neprojevovala se takovými banalitami jako že by se jí chvěly rty nebo že by mžikala víčky, aby skryla slzy, ale tak nějak jí povolily svaly v tváři a prozradily mi, že tvrdá kázeň narazila na víc, než dokázala zvládnout.

Náhle a prudce vstala, přešla ke mně a položila mi ruku otevřenou dlaní na hlavu a několikrát na ni poklepala. Měl jsem spíš pocit, že zkouší, jestli je ten meloun zralý, než že by mě hladila, ale to mohla být jen moje skromnost. Ani jsem se neuhnul.

Poodstoupila a prohlížela si mě. Uvolnil jsem ruce za hlavou a zvolna jsem je spustil dolů.

„To je zvláštní,“ prohlásila napůl zmateně a napůl naštvaně. „Dřív jsem dokázala ovládat mužské, jak se mi zlíbilo. Nechci se chlubit, ale opravdu jsem to uměla. Věděla jsem, jak od nich dostat, co jsem potřebovala, drobnosti, víte jaké holky jsou – a teď potřebuju něco od vás, a vidíte! Ale vy za to nemůžete – chci říct, že je s vámi všechno v pořádku, vypadáte docela hezky a nic mi na vás nevadí. Nevím, jestli jste policista nebo co jste zač, ale v každém případě jste muž.“

Zarazila se.

„Každým coulem,“ ujistil jsem ji srdečně. „Mohl bych vám poradit, jak na to, kdybych věděl, oč vám jde. To mi asi budete muset říct nejdřív.“

„No, jednak bych tu nechtěla přijít o práci.“

„Stalo se. Stačí, abych dobře formuloval zprávu. A dál?“

Teď už jí povolily i hlasivky. „To je přece směšné,“ řekla, ale neznělo to urážlivě. „Nevím, kdo jste ani co jste zač, ale vím, že se pokoušíte zjistit něco o smrti muže, kterého jsem si měla brát, a začíná toho být víc, než dokážu snést. Chci na to na všecko zapomenout, chci zapomenout i na něho – vážně, fakt! Nemáte zdání, co stovky holek na takovémhle sále – vy nevíte, jaké dokážou být, když se rozpovídají – je to děsné, prostě děsné! Proč to pan Naylor rozvířil znovu, nemám tušení. Ale už to nedokážu moc dlouho snášet

a taky nebudu, ale líbí se mi tu a práci potřebuju – líbí se mi práce a líbí se mi můj šéf, pan Rosenbaum –“

Šla k židli, posadila se, položila zaťaté pěsti na desku stolu a neoslovila mě, ale celý svět:

„Čert aby to vzal!“

„Já pořád ještě nevím,“ namítl jsem, „co chcete ode mne.“

„Ale určitě to víte.“ Málem po mně loupla očima. „Můžete ty řeči zarazit. Můžete jim ukázat, že pan Naylor je potrhlý starý blázen. Můžete jednou provždy prokázat, že Walda srazil nešťastnou náhodou neznámý řidič a hotovo!“

„Aha. Tak o tohle vám jde.“

Její oči se vrátily k mým a moje už na její pohled čekaly. Hleděli jsme jeden na druhého a já měl zřetelně pocit, že se začínáme sbližovat. Zda ho sdílela, nevím. Když děvče pohladí muže po hlavě a pak si sedne a dovolí mu, aby se na ni deset vteřin nebo i dýl koukal, zatímco se ona beze slova dívá na něho, nemůže se pak tvářit, že toho člověka ale vůbec nezná.

„Nejsem policista,“ řekl jsem. ‚Ať už jsem, co jsem, nemůžu stanovit, jak a proč byl zabit, protože to už se stanovilo téměř před čtyřmi měsíci, v noci 4.prosince. Je to všechno někde zaznamenáno, a já nemohu udělat víc, než se snažit vyhrabat toho tolik, že uspokojím všechny, kterých se to týká. Pomáhá mi, když vím, že vy už spokojená jste.“

„Pracujete pro pana Naylora,“ prohlásila. Tónem a pohledem mi naznačovala, že celý ten dlouhý čas, co mě zná, by nepředpokládala, že mohu klesnout tak hluboko.

„Ne,“ řekl jsem důrazně. „Nepracuju.“

„Opravdu ne?“

„Opravdu a vážně ne.“

„Ale potom –“ Zarazila se a zamračila se, ne však na mě. „Ale mluvil přece s vámi o Waldovi, ne?“

„To ano. Mluví hodně.“

„Co říkal?“

„Že Moora někdo zavraždil.“

„No jo, to vím.“ Pořád se ještě mračila. „Napsal to do dotazníku. Ví to celé patro a o to mu šlo, protože ty dotazníky nedal napsat své sekretářce, ale normálně holce na sále. A co ještě říkal?“

„O Moorovi nic důležitého. Prostě tvrdí, že ho někdo zavraždil. Je to ideé fixé.“

„A co ještě říkal?“

„Ach bože. Že pojídání vařené zeleniny způsobilo válku. Že člověk, který jí –“

„Vy víte moc dobře, co tím myslím!“ Ona se na mě vážně utrhla! „Co říkal o mně?“

„Ani ň. Jediným slovem se o vás nezmínil. Učinil pouze jedinou poznámku, která by se možná dala vykládat jako narážka na vás. Když jsme dnes ráno stáli na konci sálu, podotkl, že tu nejspíš nebude jediná panna, ale protože vy máte vlastní kancelář, tak se vás to nejspíš netýkalo.“

Otázka panenství ji zjevně neznepokojovala. „Opravdu se o mně nezmínil?“

„Ještě ne.“ Pohlédl jsem na zápěstí, nechal jsem přední nohy židle dopadnout na podlahu a vstal jsem. „Musíte dopsat dopisy a já mám taky ještě práci. Mrzí mě, že se to všechno nedá hned vyřešit po vašem. Opravdu chcete na Moora úplně zapomenout?“

‚Ano! Chci!“

„Dobrá tedy. Zařadíme to mezi úkoly na seznamu.“

• 11 •

Prvním úkolem na seznamu byla manuální práce. Nářadí v podobě psacího stroje už na mě čekalo, takže jsem zasedl a začal jsem pracovat.

Požádal jsem mimo jiné i o křídový papír A4, a i když by se s tím, co mi poslali, nemohli moc vytahovat, prohlédl jsem ho znovu a usoudil, že postačí. Bylo tři čtvrtě na čtyři, pouze půl hodiny do schůzky s Jasperem Pinem, a musel jsem sebou hodit. Vytvořil jsem sendvič ze tří listů křídového papíru a dvou archů kopíráku, vložil jsem je do stroje a do pravého horního rohu jsem naťukal velkými písmeny:

ZPRÁVA Z KANCELÁŘE NERA WOLFA
19. března 1947

O čtyři řádky níž jsem napsal doprostřed:

DŮVĚRNĚ PRO
NAYLOR-KERR A.S.
914 William Street
New York City

Nebyl čas to pořádně učesat, se všemi drobnostmi, jak by se to mělo dělat pro většinu klientů, aby měli pocit, že za své peníze něco dostávají, ale zahrnul jsem celkem všechno a podle mého názoru dostačujícím způsobem. Napsal jsem, že Kerr Naylor se zmínil o Moorovi v prvních třech minutách rozhovoru, že mě pozval na oběd a vyhodil mě z konceptu, když mě oslovil pravým jménem, že trval na tom, že Moora někdo zavraždil, ale odmítl uvést jakékoli další podrobnosti, že souhlasil se schůzkou s Wolfem, že údajně řekl i náměstkovi policejního ředitele O'Harovi, že Moora někdo zavraždil, a také, že údajně Moora doporučila Naylorova vlastní sestra. K tomu jsem dodal stručný obsah rozhovoru s Dickersonem, šéfem sekce kontroly korespondence, konstatoval jsem, že se po oddělení roznesla zpráva, že vyšetřuji Moorovu vraždu, a jednovětý odstavec v tom smyslu, že jsem mluvil s Hester Livseyovou, která byla s Moorem zasnoubená, nedospěl jsem však v našem rozhovoru k nějakému pozoruhodnému zjištění. Jediný incident, který zpráva zcela pomíjela, bylo moje krátké interview se slečnou, co neovládala pravopis, nepovažoval jsem je však za důležité – a pak samozřejmě telefonický rozhovor s Lonem Cohenem z *Gazetty*, který mi zas připadal až trochu příliš důležitý.

Dopsal jsem, podepsal jsem originál, složil jsem ho a zastrčil do kapsy a podobně i jednu z kopií. Druhou kopii jsem neskládal. Odemkl jsem registračku, vysunul zásuvku, kterou jsem používal, vytáhl jsem z ní svoje desky, a kapesníkem jsem pečlivě otřel kovový vnitřek zásuvky, po všech stranách i na dně. Když jsem do ní vracel desky z hlazené zelené papírové lepenky, opět jsem všechny otřel zvenčí i zevnitř. Do třetích desek odshora, na papíry, které už v nich byly, jsem umístil druhou kopii napsané zprávy a na ni jsem vyklepal z cigarety čtyři zrníčka tabáku. Rozmístil jsem je na čtyři vybraná místa a lehce přiložil desky. Zavřel jsem zásuvku a otřel jsem celý předek registračky. Pak se naskytla otázka, kterou bych si byl rád trochu promyslel, kdyby nebylo za tři minuty čtvrt na pět a já měl být ve čtvrt nahoře. Mám ji pouze nechat odemčenou, nebo mám ponechat v zámku klíč? Rozhodl jsem se pro to první a zastrčil jsem klíč do kapsy.

Vyrazil jsem ostře do chodby a k výtahu. Když jsem vyjel do třicátého šestého patra, ocitl jsem se před další otázkou, na kterou jsem už měl dávno mít nachystanou odpověď, ale v tom shonu jsem ji přehlédl. Kdo jsem pro tu letitou recepční v hale? Když jsem šel včera navštívit Pina, představil jsem se jako Goodwin. Měl jsem se teď vydávat za Truetta a očekávat, že pohlédne zpříma do mé inteligentní tváře a bude považovat za věrohodné, že nevím, jak se

jmenuji? Přistoupil jsem ke stolku a oznámil jí, že pan Goodwin má ve čtyři patnáct dohodnutou schůzku s panem Pinem.

Pak jsem seděl a čekal přes deset minut. Obvykle dovedu čekat klidně a nevzrušeně, ale tentokrát mě to rozčilovalo, protože bych byl s kapesníkem na registračce odvedl daleko lepší práci, kdybych nemusel spěchat. To se však už nedalo napravit, a tak jsem vyčkal, dokud mě nezavolali.

Pine vypadal unaveně, uštvaně a přetaženě. Zůstal sedět za stolem a začal mluvit dřív, než jsem k němu došel.

„Mám na vás pouze několik minut," prohlásil úsečně. „Mám už tak nabitý program a ještě mi do něho něco vlezlo. Oč jde?"

Podal jsem mu originál zprávy a zůstal jsem stát. „Můžete si to pochopitelně přečíst později, ale domníval jsem se, že byste možná – "

Spolkl jsem zbytek, protože už začal číst. Prolétl zprávu asi třikrát rychleji, než by to kdy svedl Wolfe, a pak se vrátil a některé odstavce přečetl podruhé.

Ostře na mě pohlédl. „Věděl jsem, že pan Naylor navštívil náměstka policejního ředitele."

„Samozřejmě," přisvědčil jsem s úsměvem. „Nezmínil jste se o tom, ale člověk nemůže myslet na všechno. Což mi připomíná, mám tu malý problém. Víte, znám pana Wolfa dobře, a vím, že až si kopii té zprávy přečte, okamžitě se mě zeptá, zda jste věděl, že pana Naylora požádala jeho sestra, aby Moora zaměstnal, a proč jste mi to neřekl, pokud jste to věděl." Domníval jsem se, že bude diplomatičtější ‚jeho sestra' než ‚Vaše paní'. „Samozřejmě, pokud –"

„Ovšemže jsem o tom věděl," odsekl. „Co to s tím má co dělat?"

„Nic, pokud vím." Byl jsem ochoten v každém bodě připustit, že má pravdu. „Ale potřebuji vaši radu. Jak říkám, znám pana Wolfa. Nařídí mi, abych zatelefonoval sestře pana Naylora a požádal ji, aby k němu přišla do kanceláře, a pokud se nedostaví, pošle mě za ní a já budu muset poslechnout. Co byste mi radil?"

„Pracujete pro Wolfa, ne?"

„Tak dělejte, co vám řekne."

„Dobrá, děkuji. Máte pro mě nějaké návrhy nebo instrukce?"

„Ne." Pine poněkud netrpělivě mávl rukou. „Pokud se domníváte, že bych mohl chtít bránit tomu, aby někdo obtěžoval mou ženu otázkami, pochopíte, proč je to zbytečné, až ji uvidíte. Já bych jen rád věděl, jak pan Naylor zjistil, kdo jste. Víte to?"

„V tom případě by to bylo ve zprávě," podotkl jsem. „Taky bych to rád věděl. Nabízejí se dvě možná vysvětlení. Moje fotka se párkrát objevila v novinách. Je možné, že on – nebo někdo, kdo mu to řekl –

si ji zapamatoval natolik dobře, že mě poznal, ale tady by ta pravděpodobnost byla tak jedna ku sta tisícům. Druhé vysvětlení se mi zamlouvá víc. Kolik lidí tady o mně ví? Recepční a kdo ještě? Pokud se pamatuji, projednával jste to se dvěma bratry ve vedení a se členem správní rady.“

Z výrazu jeho tváře bylo jasné, že jsem ho nenachytal na švestkách. Druhé vysvětlení se mu také líbilo a v duchu probíral jména. Opět se nám tu vynořily ty „– ehm, složitosti“ a panu Pinovi nepůsobily žádné potěšení.

„Recepční ne,“ řekl zachmuřeně. „Mluvil jsem s ní o tom osobně. Slečna Abramsová je u nás už dvacet let a ani v nejmenším o ní nepochybuju.“ Bylo vidět, že ho uspokojuje, že je kolem alespoň někdo, komu může důvěřovat.

„Takže…?“ zeptal jsem se významně.

Přikývl, spíše sám sobě nežli mně. „Nejspíš ano,“ zamumlal. Položil zprávu na stůl, hezky přímo před sebe a hleděl na ni, a přiložené dlaně lehce třel jednu o druhou sem tam. „Nejspíš ano,“ opakoval zasmušile, ale nikoli zoufale. Prudce vzhlédl. „Trochu si to promyslím. Nechte to stranou. A co to děvče, co si Moore chtěl brát – jak se jmenuje?“ Nalistoval poslední stránku. „Hester Livseyová. Poskytla vám nějaké – ehm, informace?“

„Nic, co by stálo za řeč, ne. Zkusím s ní promluvit ještě jednou – totiž, pokud chcete, abych pokračoval. Mám zítra zase přijít?“

„Ovšem. Proč ne?“

„Jen mě to tak napadlo, když mě pan Naylor vyhmát, a do zítřka do oběda to nejspíš budou vědět všichni –“

„Na tom nezáleží. Přijďte v každém případě. Teď už nemám čas, ale zavolejte mi ráno kolem desáté. Začali jsme to, dotáhneme to do konce.“ Sáhl po sluchátku na elegantním přístroji, jaký jsem dosud nikdy neviděl, a prohlásil, že pan Kdosicosi, jméno jsem přeslechl, může vstoupit.

Vypoklonkoval jsem se.

U Naylora a Kerra se končilo v pět hodin. Ve čtyři čtyřicet šest jsem se vracel chodbou mezi kancelářemi vedení. Ve výtahu jsem řekl „Třicet čtyři“, ne že bych zrovna toužil do puntíku dodržovat pracovní dobu, ale nechal jsem v kanceláři klobouk a plášť.

Nic nesvědčilo o tom, že by mě byl za mé nepřítomnosti někdo navštívil. Zavřel jsem dveře, vytáhl jsem zásuvku, prohlédl obsah a zjistil, že zrnka tabáku zůstala všechna a na svém místě. Postál jsem chvíli u okna a probíral v duchu události dne včetně rozhovoru s Pinem. Uvažoval jsem, zda nemám zavolat Wolfovi a navrhnout mu, že by bylo dobré vniknout k paní Pinové, než se manžel vrátí domů.

Nebýt již zmíněného ochlazení, byl bych to pravděpodobně udělal. Za daných okolností jsem hlasoval ne.

Vyšel jsem z kanceláře a zarazil se. Ten výjev přede mnou byl opravdu šokující. Obrovský sál se najednou i přes stovky stolů, židlí a rozličných dalších předmětů zdál absolutně prázdný. Dívky odešly a najednou to tu působilo úplně jinak. Stál jsem a rozhlížel se a dospěl jsem ve své filozofii k jednomu či dvěma bleskovým poznatkům. Usoudil jsem, že stovka holek nebo tisíc holek je pořád jenom nějaká neznámá holka, dokud si jednu nevyberete a nenavážete s ní osobní vztah. Takže to vlastně nebylo přesné, když se člověk podíval na ten prázdný sál a řekl si: Dívky odešly. Správně měl říct: Dívka odešla. Se silným pocitem, že jsem narazil na něco, co by svou hloubkou vydalo na tři časopisecké články nebo dokonce knihu, jsem kráčel k výtahu, sjel dolů a vyšel na ulici. V tuhle denní dobu a v téhle části města nemělo cenu uvažovat o taxíku, šel jsem tedy na roh, zahnul doprava na Wall Street a mířil k západní lince metra.

Živím se jako detektiv přes deset let, hodně jsem se přitom nachodil, a přirozeně mě mnohokrát sledovali nebo já zas sledoval je. Když pracuji na případu a pohybuji se venku, téměř automaticky si hlídám záda, asi tak jako se všichni rozhlédneme, kde co jede, než se vydáme přes ulici. Vzácně se mi stane, že mě někdo sleduje, aniž o tom vím, ale tentokrát na to došlo. Musela na mě číhat ve vestibulu, až vystoupím z výtahu, a pak se vydala za mnou. Zjistil jsem to teprve, když jsem uprostřed lidí spěchajících z práce ucítil dotek. Nebylo to jen nějaké šťouchnutí či štulec. Někdo mě vzal záměrně a pevně za ruku.

Zastavil jsem se a podíval se dolů. Byla nejmíň o třicet čísel pode mnou. Pořád ještě mi svírala paži. „Pusťte mě, vy zvíře," řekl jsem. „To bolí." Vypadala tak hezky, že by se snad dala i jíst.

• 12 •

„Vy mě neznáte, pane Truette," řekla. „Dneska jste si mě ani nevšiml."

„Zato si vás všímám teď," ujistil jsem ji. „Pusťte mě, jinak si budou myslet, že s vámi mám děti nebo že vám dlužím alimenty."

Tohle jsem možná neměl říkat. Udal jsem tím tón celému našemu následujícímu vztahu, či přinejmenším jeho začátkům, a

protože jsem ji shora viděl tak dobře, byla to moje odpovědnost. Její černé oči mi říkaly jasně, že nikdy nic neskrývaly, ani to neměly v úmyslu, její rty to potvrzovaly a schvalovaly, a její ostatní fyziognomie jakoby říkala, že sice podle geometrie je nejkratším spojením dvou bodů přímka, ale na mě to dokázat nejde. Patřila zřetelně mezi ženy, co dostávají přezdívky. Ve Španělsku nebo v Itálii by jí říkali Kvítek medový a u nás doma asi Žihadlo, ale základní přestava je táž. Tento živočišný druh se často nachází v sousedství průšvihů a opačně, a možná, že jsem na to měl pomyslet, než jsem nasadil ten tón.

Kolemjdoucí po nás pokukovali, ale ona si jich nevšímala. Zajímala se pouze o jednoho, kterého stejně nenechala projít.

„Chci s vámi mluvit," prohlásila. Měla v tvářích dolíčky, ale tak nepatrné, že byly vidět jen v jistém úhlu.

„Tady ne," řekl jsem. „Pojďte." Šli jsme spolu. „Už jste někdy jela metrem?"

„Jenom dvakrát za den. Kam jdeme?"

„Jak to mám vědět? Nevěděl jsem, že vůbec někam jdeme, dokud jste mi to neřekla. Třeba budou mít v jednom z mých klubů den otevřených dveří pro dámy." Najednou jsem se zarazil. „Počkejte tady. Musím si zatelefonovat."

Vešel jsem do trafiky, počkal minutku nebo dvě, až se uvolní kabina, vklouzl jsem dovnitř a vytočil číslo, které si pamatuju ze všech nejlíp. Věděl jsem, že Wolfe to nezvedne, protože čas od čtyř do šesti odpoledne měl vyhrazený na návštěvu u orchidejí nahoře ve sklenících. Nemýlil jsem se.

„Fritz? Archie. Řekněte panu Wolfovi, že nebudu doma na večeři, protože se zdržím v kanceláři."

„Zdržíte – co?"

„V kanceláři. Řekněte mu to tak, on už bude vědět."

Vrátil jsem se na chodník a zeptal jsem se Žihadla: „Jak dlouho myslíte, že si budeme povídat?"

„Jak dlouho mě budete ochoten poslouchat, pane Truette. Chci vám toho spoustu povědět."

„Dobrá. Co takhle večeře? Pokud se mnou chcete povečeřet, zvu vás."

„Prima. To bych ráda, ale je brzo."

Odmávl jsem námitku stranou a zamířili jsme k metru.

Vzal jsem ji k Rustermanovi. Jednak se tam, kromě Wolfovy vlastní kuchyně, vaří nejlépe v celém New Yorku. Boxy podél levé stěny v prvním patře mají navíc tak vysoké přepážky, že tvoří skoro oddělené salónky. A kromě toho restauraci vlastní a řídí Wolfův

starý přítel Marko Vukčič a přijme ode mě šek, zatímco kdybych ji vzal někam, kde budu muset platit hotově, Wolfe by mi to mohl odmítnout proplatit jako výdaje a tvrdil by, že jsem ji mohl pohostit u jeho stolu doma.

Než jsme se usadili v boxu, stačil jsem posbírat pár předběžných informací. Jmenovala se Roza Bendiniová a pracovala jako asistentka šéfa evidence v oddělení strojů a náhradních dílů. Dospěl jsem rovněž dedukcí k jistým poznatkům, například, že je jí dvacet čtyři, že se dovede s jistotou pohybovat v jakémkoli prostředí a že se ve světě vyzná.

Na koktajl jsem ji nenalákal, ale měla ráda víno, za což si pochopitelně vysloužila uznalý pohled od Vukčiče, který mě zahlédl u vchodu a osobně nás doprovodil nahoru – nikoli na počest mně, ale svému starému příteli Wolfovi. Pak to vyrovnala tím, že odmítla jikry ze sleďů á la Pocahontas a dala si přírodní řízek. Abych ji v tom nenechal samotnou, přidal jsem se. Sotva jsme zůstali sami, neztrácela čas a šla rovnou k věci. „Vy jste od policie, pane Truette?“

Zazubil jsem se na ni. „Tak poslyšte, děvenko. Možná, že se nechám snadno sbalit, jak jste zjistila, ale rozebrat mě není zas tak snadné. Chtěla jste mi toho spoustu povědět. Pak uvidíme, co já můžu říct vám. Proč si myslíte, že jsem od policie?“

„Protože jste se ptal na Walda Moora, a na něm je zajímavé, jak přišel o život, a to je záležitost policie, ne?“

„Jistě. Taky je to záležitost pro každého, koho to zajímá. Řekněme, že mě to zajímá. Vás také?“

„To se vsaďte.“

„A proč?“

„Prostě mě to zajímá. Nechci se dívat, jak někomu projde vražda!“ V očích jí zajiskřilo. „Byl to můj přítel,“ dodala.

„Takže ho někdo zavraždil?“

„Docela určitě.“

„Kdo?“

„Nevím.“ Přesným pohybem ruky, i když nikterak útočně, mi přímo na ubruse oběma dlaněmi přikryla ruku. Prsty a dlaně měla teplé, ani ne vlhké, ani ne suché. „I když možná, že to vím. Co když to vím?“

„No, uvážím-li váš charakter, předpokládám, že budete hodné děvče a taťkovi to povíte.“

Dosud mi svírala ruku. „Škoda, že jste mě nevzal někam, kde bychom spolu mohli být sami. Nevím, jak mluvit s mužským, dokud mě neobejme a nepolíbí. Pak už vím, jaký je. Potom bych vám mohla říct všechno.“

V duchu jsem se ji pokoušel odhadnout. Pokud klesnu tak hluboko, že se budu u Rustermana muchlovat s nějakou chronickou rozhoďnožkou a nic z ní pak nevytáhnu, alespoň zachovám svou důstojnost tím, že mě to nebude stát víc než takovou dvacku z Wolfovy kapsy. Měl jsem však svoje pochybnosti. Moje analýza signalizovala, že to děvče má prostě svůj vlastní konkrétní názor na to, co je lidské přátelství a já nebyl ochoten se s ní přít.

Vysunul jsem se od stolu, vstal jsem, zatáhl jsem záclonku přes vchod do boxu, klekl jsem si vedle ní na sedátko a pořádně jsem ji objal. Rty, stejně jako ruce, měla teplé a pevné, ani příliš vlhké ani příliš suché. Měla prostě svou vlastní teorii a byla ochotna podrobit ji důkladnému testu, což mnoho lidí se svými teoriemi nikdy neudělá.

Když nastal okamžik se odpoutat, roztáhl jsem opět záclonku a vklouzl na své místo. V tu chvíli nám číšník přinesl pečený grapefruit. Naaranžoval ho před nás, odešel a ona se zeptala:

„Co jste dělal v kanceláři Hester Livseyové? To, co teď se mnou?“

„Už zase začínáte,“ namítl jsem. „Tvrdila jste, že mi toho chcete spoustu povídat, ne že se budete vyptávat. Jak víte, že Moora někdo zavraždil?“

Polkla kousek grapefruitu. „Jak jsem věděla, že se mi bude líp povídat, když mě obejmete a políbíte?“

„To by věděla každá, jen by se na mě podívala. Každopádně vám děkuju za dobré hodnocení. Nedokázala byste poznat jen při pohledu na Moora s hlavou rozdrcenou na placku, že byl zavražděn. Ani policajti a odborníci z laborky to nepoznali.“

Její ruka se lžičkou se zarazila uprostřed cesty. „To je ale hrozné, říct to takhle.“

„Ovšem. A taky je hrozné o někom tvrdit, že ho zavraždili, zvlášť když byl váš kamarád. Jak dobrý kamarád?“

Chvíli mlčky zobala grapefruit, snad ani ne proto, aby získala čas se rozmyslet, jako spíš že na něj měla chuť. Snědla tři dílky a zvedla hlavu.

„Říkala jsem mu Wally, protože se mi Waldo nelíbilo, znělo to moc intelektuálně a já mám stejně radši přezdívky. Můj manžel se jmenuje Harold, ale já mu říkám Harry. Wally a já jsme byli moc dobří kamarádi. Pořád ještě jsme spolu kamarádili, když – když ho zavraždili. Neříkala jsem, že vám pak dokážu povědět všecko?“ Opět vyškrábla dílek grapefruitu.

„Váš manžel?“ Zahrál jsem to překvapení jiným směrem. „Bendini?“

„Ne, jmenuje se Anthony, Harold Anthony. Když jsem se před třemi lety vdala, pracovala jsem už u Naylora-Kerra a nechtělo se mi měnit jméno. Jsem ráda, že jsem to neudělala, protože se se mnou dřív nebo později rozvede. Když se vrátil z války, myslel si, že na něho budu čekat obložená naftalínovýma kuličkama. Wallyho by nikdy taková pitomost nenapadla. Vás taky ne.“

„Nikdy,“ prohlásil jsem. „Váš manžel pracuje u Naylora-Kerra?“

„Ne, je makléř – totiž pracuje pro makléře, na Nassau Street. Má vzdělání, někde nějakou školu, já nevím jakou. Už hezkých pár měsíců s ním nebydlím, ale on se pořád ještě nesmířil s tím, že mě ztratil a já ho zas nějak nedokážu přesvědčit, že se k sobě nehodíme, i když mu pořád vysvětluju, že to nebyla skutečná láska, ale jenom praštěný rozmar.“

Odložila lžičku. „Dovolte mi něco říci, pane Truette. Já jsem Wallyho Moora skutečně milovala se vším všudy. Vím to třeba z toho, že jsem nikdy na nikoho v životě nežárlila, ale na něho ano. Žárlila jsem na jeho ostatní holky a vymýšlela jsem způsoby, jak je sprovodit ze světa. To vás nenapadlo, že bych mohla být taková, co? Mě taky ne.“

Odpověděl jsem neutrálně, protože číšník přinesl řízky. Když je obložil grilovanými batatami, čekankou, nalil nám víno, nechal další várku masa na stole nad žhavým dřevěným uhlím v pánvi a odešel, chopil jsem vidličku a nůž, ale Roza mě zadržela.

„Vypadá to báječně. Vsadím se, že ten závěs se zasekl, takže už znovu zatáhnout nepůjde.“

Zvedl jsem se a zatáhl ho. Tentokrát vstala i ona a přitiskli jsme se k sobě. Od stolu se k nám linula teplá lákavá vůně smaženého masa s kořeněným nádechem nalitého burgundského a to vše dohromady vytvářelo neobyčejně příjemný zážitek.

„Nesmíme to nechat vystydnout,“ řekl jsem posléze.

Souhlasila a já opět roztáhl závěs, abychom se nadýchali čerstvého vzduchu.

Pak už se většina zbývajících bariér zhroutila. Než jsme dojedli, měl jsem toho dost na šest stránek s nejužším řádkováním. Většinu mi toho vyklopila bez obalu, ale na dvou nebo třech místech dodávám svůj vlastní překlad. Ode dne, kdy Waldo Wilmot Moore začal pracovat v zásobách, proplouval personálem oddělení jako delfín mezi vlnkami. Počet dobytých skalpů se ani nedá střízlivě odhadnout, protože na tom nebylo nic střízlivého. Nabyl jsem dojem, že dosahoval několika desítek, ale Roza nejspíš přeháněla z

oddanosti k jeho památce. Čtyři lidé se v tom příběhu vyskytovali nejčastěji – a dva z nich byli muži.

GWYNNE FERRISOVÁ je podle Rozy děvka každým coulem. Jako rozená dráždivka si své půvaby vyzkoušela na Moorovi, ale nějak vypadla z tempa a její kariéra dráždivé lákavky prudce skončila, či alespoň byla dočasně přerušena. Je asi v Rozině věku, něco přes dvacet, a i po dvou letech zůstává trčet mezi zálohami jako písařka.

BENJAMIN FRENKEL, vážný až trochu přepjatý mladík je tajemníkem vedoucího oddělení a obecně považovaný za třetího nejlepšího korespondenčního stylistu v celém oddělení. Gwynne Ferrisová ho vydráždila a zmámila takovým způsobem, že ani neví, kterým směrem je sever. Walda Wilmota Moora nenáviděl vší svou přepjatou vážností, dokonce i trochu víc.

HESTER LIVSEYOVÁ je pozérka, potvora a v hlavě má piliny. Moore si z ní celou dobu utahoval a neměl nikdy ani v nejmenším v úmyslu si ji vzít. Nehodlal se vůbec oženit, ale Hester byla příliš natvrdlá, aby to pochopila. Chvíli dokonce věřila, že Moore jí už cele patří, a když zjistila, že se dosud stýká s Rózou, o dalších nemluvě, úplně zcvokatěla a do dneška se nevzpamatovala.

SUMNER HOFF je mimořádný kousek, protože je inženýr stavař a technický poradce oddělení. Stal se hrdinou – či zloduchem, záleží na straně, kde stojíte – nejdramatičtější epizody celého Moorova příběhu. Jednoho říjnového dne, těsně před koncem pracovní doby, v místech před Dickersonovou kanceláří na kraji sálu, vrazil Moorovi jednu do zubů, srazil ho do klína písařce, která seděla vedle, a zničil tak dopis, jenž psala. Než se rozmáchl, vyjádřil se, že je rozkacen Moorovým hodnocením dopisu, co nadiktoval. Podle Rozy to však byla jen zástěrka a Hoffu ve skutečnosti žralo, že Moore dobyl Hester Livseyovou, o kterou se on ve vší počestnosti už rok ucházel.

Začínal jsem chápat, proč Pine tvrdil, že Moore patří k lidem, co vyvolávají rozruch.

Roza seděla proti mě a celé ty dvě hodiny, co se živila řízkem a přílohami, cukrovím, napájela další lahví vína, kávou a brandy, mi vyprávěla. Když skončila, měl jsem celý žok podrobností, ale v základě jsem toho nevěděl o mnoho víc než předtím. Na tom, že Moore jako kontrolor korespondence naštval pár lidí, nebylo nic nového, nebo že ho v jeho oddělení neměli rádi či ho tam ani nechtěli, nebo že byl dívek zhouba. Roza mohla jedině doplnit, když jsem ji k tomu dotlačil, jak věděla, že Moora někdo zavraždil, a kdo to byl, ovšem neposkytla mi víc než pár lehounkých peříček. Věděla,

že ho zavraždili, protože věděla, kdo si přeje jeho smrt. Oukej, tak kdo? V tu chvíli mi připomněla starý gag o tom, koho by zachraňoval – manželku nebo syna. Fandila by Hester Livseyové, ovšem byla tu i Gwynne Ferrisová, a byla by fandila Ferrisové, kdyby tu nebyla Livseyová. Pokud se týkalo skutečných okolností Moorovy smrti, věděla jen spoustu klepů, neotřesitelných názorů a měla po ruce parádní sadu zdravých předsudků a podezření, ale ani jediný fakt, který bych dosud neznal.

Moc mě nezklamala, protože v detektivní branži člověk vždycky obrátí deset karet, než najde žolíka, ale jak to tak na mě chrlila, začínal jsem mít nepříjemný pocit, že má možná něco, co mi nedochází. Bylo dost pravděpodobné, že si na mě počíhala jen proto, aby mi vyjádřila morální podporu a přátelsky mě postrčila tím směrem, který považovala za správný, toho byla docela dobře schopná. Než jsme však dopili brandy, usoudil jsem, že by mohla schovávat v rukávu eso. Připadalo mi, že nemůžu dost dobře ani dozadu ani dopředu.

„Je něco po osmé. Mohli bychom si jet někam zatancovat nebo do kina, nebo bych mohli vzít auto a mohli bychom se jet projet, ale to může počkat. Myslím, že dneska večer bychom se mohli soustředit na Wallyho Moora. Už jste někdy slyšela o Neru Wolfovi?“

„O detektivu Neru Wolfovi? No jistě.“

„Dobrá. Znám ho docela dobře. Jak už jsem povídal, nejsem polda, ale něco jako detektiv a často se s Nerem Wolfem radím. Má dům na Pětatřicáté ulici. Co kdybychom tam zajeli a popovídali si s ním? Velice rychle dokáže přijít na to, jakým koncem do sebe věci zapadají.“

Předtím už byla naprosto kamarádská, ale teď najednou po mně vrhla pohled.

„Co to je, rodinný dům?“

„Ano, dům, ale má v něm svoji kancelář.“

Zavrtěla hlavou. „Vy jste mě špatně pochopil, pane Truette. Nikdy bych nešla do neznámého domu s mužem, kterého znám tak málo, že ani nevím, jak se jmenuje křestním jménem.“

Tahle děvenka si všechno vykládala jen jediným způsobem. „To jste špatně pochopila vy mě,“ ujistil jsem ji. „Pokud vás někdy požádám, abyste se mnou užívala života, nebude to pod záminkou, že spolu musíme pracovat. Pochybuju, že bych na to měl myšlenky, dokud vám v hlavě vězí tenhle Wally Moore. A možná i proto bych si o tom chtěl jít popovídat s panem Wolfem.“

Tvrdohlavá zas nebyla. Za čtvrt hodiny už jsme nastupovali dole do taxíku. Za těch patnáct minut jsem podepsal šek, zatáhl záclony

na decentní okamžik, a telefonicky jsem informoval Wolfa, co se chystá.

V taxíku byla nervózní. Myslel jsem si, že ji třeba uklidním, snad proto že jsem vypil svůj díl vína a brandy, a vzal jsem ji dvorně za ruku. Odtáhla ji však. Trochu mě to naštvalo, protože jsem si byl jist, že se tak necuká proto, že bych ji vezl k Wolfovi diskutovat o vraždě, ale představa, že se mnou půjde do neznámého domu. Přišlo mi, že už je snad trochu pozdě začít předvádět puritánské vychování. Následkem toho však moje smysly zas začaly normálně fungovat a tak jsem si na rohu Sedmačtyřicáté ulice a Desáté avenue všiml, že nás sleduje vůz. Další taxík se držel o pár metrů dál celou cestu přes město a na Desáté avenue zahnul za námi. Řidič se očividně nesnažil zůstat nenápadný. Protože Roza mezi námi vztyčila hradbu mlčení, neřekl jsem jí o tom.

Když jsme zahnuli doprava do Osmatřicáté, naše přípona následovala. Když jsme zastavili u chodníku před Wolfovým domem, nezůstal mezi námi prostor ani na pomlčku. Zaplatil jsem řidiči ze zadního sedadla. Podal jsem Roze ruku, aby mohla vystoupit na chodník a současně se z druhého taxíku vynořil vysoký robustní chlap v zimníku a v konzervativním filcovém klobouku.

Když k nám zamířil, podotkl jsem: „Přeslechl jsem ctěné jméno.“

Nebral mě na vědomí, přistoupil k Roze a oslovil ji: „Kam s tím chlapem jdeš?“

I když se choval pánovitě, rozhodně před ním nezvadla. „Ty ze sebe děláš každý den většího blbce, Harry,“ prohlásila na výsost otráveně. „Už jsem ti snad tisíckrát řekla, že do toho, kam jdu a s kým, ti vůbec nic není.“

„A já ti zas říkám, že je a bude.“ Tyčil se nad ní jako medvěd. „Šla jsi s ním do toho baráku. Přisámbohu, půjdeš se mnou!“ Popadl ji za rameno.

Snažila se mu vykroutit, ale panika to nebyla. Pravděpodobně jí drtil svaly o kosti. Při své postavě by si ji snadno šoupnul pod rameno. S obličejem zkřiveným bolestí se obrátila na mě.

„Pane Truette, tohle je ten manžel, o kterém jsem vám vyprávěla. Je tak hrozně velký!“

Chtěla tím naznačit, že si s ním neporadím. Oslovil jsem ho: „Poslechni, bráško, mám návrh. Budeme uvnitř jen tak tři čtyři hodiny, to by mohlo stačit. Můžeš počkat na zápraží a pak ji odvézt domů.“

Myslím, že jsem to neformuloval zrovna nejlíp, ale manželé, co se snaží řídit auto, i když už leží na střeše v příkopu, mě rozčilujou.

Reagoval okamžitě. Pustil její rameno, aby měl volnou ruku na další tah, kterým měl být přesný a tvrdý úder na můj nos.

Uhnul jsem a napadlo mě, že tohle bude jednoduché, protože toho nevěděl dost, aby si vybral něco zranitelnějšího a přístupnějšího než obličej, ale to jsem se mýlil.

Věděl toho hodně a taky si asi myslel, že to bude jednoduché, takže se nestaral o taktiku. Když jsem pouze prudce uhnul hlavou a vší vahou jsem mu nasadil levý hák těsně pod hrudní koš, čímž jsem mu naznačil, že tuhle abecedu ovládám, prošel hlubokou proměnou osobnosti.

Během jediné minuty mi přistál třikrát na těle a jednou pod čelistí a začal jsem si uvědomovat, že při jeho sedmi nebo deseti kilech navrch mám jedinou výhodu: on zuřil a já ne. A protože věřím na výhody, pokud při nich člověk nedělá nic, co nechce, aby mu pak někdo vrátil, pečlivě |sem si volil chvilky, kdy jsem tu trošku vzácného dechu využil k poznámkám.

Když se minul pravačkou a musel odskočit krok zpátky, aby udržel rovnováhu, prohodil jsem: „Tři hodiny s ní… utečou jako tři minuty… co?“

Když jsem se k němu přikrad s krátkým rychlým úderem a měl jsem v záloze druhý a on musel klinčovat, zamumlal jsem: „Za měsíc nebo tak by mě stejně přestala bavit.“

V jednu chvíli, když mi nasadil jednu tvrdou rovnou na srdce, se mi zazdálo, že snad konverzuje taky. Zřetelně jsem slyšel, jak někdo říká: „To mi můžeš dát ty prachy rovnou. Neměl by se snažit mluvit. Člověk nemůže boxovat a ještě při tom mluvit.“

Pak jsem někde při okraji vědomí pochopil, že to nemluví on.

O blatník taxíku, který jsem zaplatil, se opírali oba taxikáři a sledovali zábavné představení zdarma. To mě nakrklo, ale protože jsem věděl, že si vztek nemůžu dovolit, vytěsnil jsem jej. Pan manžel měl zřejmě plíce jako slon. Žádný gong neoznamoval přestávky a já už jsem si začínal přát, abych uměl dýchat ušima, když on ještě ani neotevřel pusu. A jel po mně v jednom kuse. „Koukej,“ povídám mu, „i když mě uspíš … já se zas probudím … a ona taky … ne tři hodiny … ale tři dni a tři noci… a bude to stát za to …“

Vyjel mi pravičkou hejmejkrem po zubech a levou si prakticky strčil do kapsy. Udělal to už jednou předtím, a to jsem byl o desetinu vteřiny pomalejší. Můj nejlepší úder je pravičkou na tělo, do ledvin, a otočit na něm celou váhu těla, jako kdybych chtěl na místě udělat piruetu. Při správné vzdálenosti i okamžiku je to paráda. Tenhle se poved. Nešel k zemi, ale v nohách mu změkla péra a na chvilku mu ztuhly ruce. To už jsem byl na něm, řezal jsem do něj oběma rukama,

obličej necelých dvacet čísel od jeho, a když jsem viděl, že je na nejlepší cestě a na dvě vteřiny úplně neškodný, trochu jsem couvl a dopřál jsem mu ještě dva na ledviny. Ten druhý už šel kapánek vysoko, protože pan choť se zlomil v kolenou.

Stál jsem nad ním pořád ještě ve střehu a uvědomil jsem si, že se chvěju od paty k hlavě a že s tím nedokážu nic provést. Slyšel jsem, jak jeden z taxikářů říká: „Teda, kamaráde! To bylo jak vystřižený! Poslední dvě jsem snad cejtil sám!“

Rozhlédl jsem se. V naší ulici se nikdy mnoho lidí nevyskytuje a v téhle noční době byla jako vymetená. S panem chotěm jsme na sebe taky neřvali ani neječeli. Nikde ani živáčka, jen ti dva taxikáři.

„Kde je dáma?“ zeptal jsem se.

„Pelášila jak zajíc, sotva vás narazil na můj auťák.“ Ukázal palcem na západ. „Tamtím směrem. A nehodlám se s várna přít. Teda, šéfe, vy jste hotovej šampión!“

Ještě pořád jsem se snažil dohnat zameškaný dech. Manžílek se zvedl na lokti a zřetelně se snažil vstát. Domluvil jsem mu:

„Ty ztracená stíhačko, jestli se postavíš na nohy, stačí na jednu, dostaneš nakládačku. Víš, kdo bydlí v tomhle domě? Nero Wolfe. Vedl jsem ji k němu v obchodní záležitosti. Teď nám zdrhla a já dovnitř nepudu s holejma rukama, takže tam přivedu tebe. Stejně potřebuješ kartáč a šálek čaje.“

Posadil se a vypadal asi tak, jako já se cítil. „To myslíš vážně?“ zeptal se. „Tys ji vedl k Neru Wolfovi?“

„Ano.“

„Tak to mě mrzí. Omlouvám se.“ Nejistě se vzyčil. „Když jde o ni, nedokážu přemýšlet. Fakt bych se něčeho napil, a nemyslím čaje, a taky bych se rád podíval do zrcadla.“

„Tak račte na zápraží. Vím, kde je tam zrcadlo. Klobouk máte v kanálu.“

Jeden z řidičů mu ho podal. Vyšel jsem sedm schodů za ním a otevřel jsem klíčem dveře. Odložili jsme si v hale a já ho odvedl do kanceláře. Wolfe seděl za stolem. Přejel očima po manželovi a pak je obrátil na mě:

„Co mi to tu zas vyvádíte? Tohle je ta mladá žena, se kterou jste večeřel?“

„Ne, pane,“ ujistil jsem ho. Bolelo mě celé tělo, ale pociťoval jsem jisté uspokojení a už jsem zas chytil dech. „Tohle je její manžel, pan Harold Anthony z obchodní čtvrti, má na to vysokoškolský diplom. Sledoval ji z kanceláře a sledoval nás oba až sem, a myslel si, že ji sem vedu pro vaše obveselení. Zřejmě se k němu doneslo, jakou máte pověst. Chtěl mě na chodníku před domem praštit do

obličeje, ale netrefil se. Ale má slušnou školu a trvalo mi přes deset minut, než jsem ho třemi údery na ledviny poslal k zemi. Zůstal ležet. Je to tak, pane Anthony?“

„Ano,“ přikývl.

„Dobrá. Skotskou, režnou nebo bourbon?“

„Pořádně velký bourbon?“

„Máme. Pan Wolfe požádá Fritze, aby vám ho přinesl. Do koupelny račte tudy. Pojďte.“

‚Ale kde je hrome paní Anthonyová?“ ozval se za námi Wolfe.

„Vzala roha,“ oznámil jsem mu ze dveří koupelny. „Dneska budete muset svoje choutky potlačit. Šla se projít. Zaskakuje za ni manžel.“

• 13 •

Pár kroků od Wolfova stolu stojí prostorná a pohodlná červená kožená klubovka a vedle ní po straně pevný stoleček z massaranduby, jenž slouží především jako podložka pro šekové knížky, když do nich klienti vypisují sumy. Harold Anthony seděl v křesle s lahví bourbonu u ruky na stolečku a Wolfe ho víc než hodinu nepustil z drápů.

Pan Anthony byl člověk s přesvědčením: pevně věřil tomu, že oddělení zásob společnosti Naylor-Kerr je semeniště vilnosti a smilstva, kde primitivní choutky klíčí jako rané brambory.

Pan Anthony byl také držitelem rekordu: od svého návratu z armády v listopadu uštědřil nakládačku čtyřem mužům, které přistihl, jak jeho ženu někam doprovázejí. Jednoho z nich odvezli do nemocnice se zlomenou čelistí. Nevěděl, jestli se někdo z nich jmenoval Wally nebo Moore.

Pan Anthony měl alibi: večer 4. prosince hrál s přáteli kuželky. Skončili asi v půl dvanácté a Anthony šel domů. Když Wolfe poznamenal, že mu to poskytlo dostatek času, aby na Devětatřicáté ulici přejel Moora, bez váhání souhlasil, ale dodal, že to auto nemohl řídit on, protože bylo ukradeno dřív než v jedenáct dvacet, kdy majitel přišel z kina na místo, kde vůz zaparkoval, a nenašel ho tam.

„Zdá se,“ prohodil Wolfe, „že jste zprávy o Moorově smrti sledoval se zájmem a vytrvalostí. V novinách?“

„Ano.“

„Proč vás to zajímalo?“

„Protože otiskli fotografie Moora a já jsem ho poznal jako člověka, kterého jsem před několika dny viděl se svou ženou.“

„Nastupovala dole v centru na Broadwayi do taxíku.“

„Mluvil jste s ním?“

„Ano, řekl jsem mu něco a pak jsem ho zchladil.“

„Zchladil? Jakým způsobem?“

„Vrazil jsem mu takovou, že přeletěl půl Broadwaye, a odvezl jsem ženu domů.“

„Tak takhle.“ Wolfe na něho zlostně zamžoural. „Co máte s mozkem? Neteče vám někudy? Tvrdil jste, že nevíte, jestli se jeden z průvodců vaší ženy, které jste zbouchal, jmenoval Moore.“

„Ovšem.“ Manžela to nerozrušilo. „To jsem ještě nevěděl, že do toho jdete.“

Nesporně byl rozdvojená osobnost. Jak tu tak seděl se dvěma muži a popíjel slušný bourbon, vyzařoval z něho klid a věděl přesně, co si může dovolit. Nebýt náplasti přes tržnou ránu na tváři – zapomněl jsem totiž předtím na chvilinku, že náraz kloubů o lícní kosti bývá poněkud tvrdší – jen stěží bych v něm poznal toho běsnícího paroháče, co se mu při pohledu na mě podlily oči krví a ztratil sebevládu, když viděl, jak pomáhám asistentce šéfa evidence z taxíku.

Na počátku, když jsme se vrátili z koupelny do kanceláře, byl podezíravý a obezřetný, dokud se nepřesvědčil, že jsem sem skutečně přivedl Rozu v záležitosti vyšetřování. A sotva se dozvěděl, že se vyšetřuje smrt Walda Wilmota Moora, během minuty se rozhodl, že jestli chce, abychom z toho jeho ženu pokud možno vynechali, udělá nejlépe, když s námi bude plně a otevřeně spolupracovat. Alespoň mně to tak připadalo, a od chvíle, kdy nám potvrdil své alibi na 4. prosince, jsem byl ochoten ho považovat za bližního svého.

Odešel kolem čtvrt na deset, ne proto, že by byl vyprázdnil láhev bourbonu nebo proto, že Wolfovi došly otázky, ale proto, že dorazil Saul Panzer. Otvíral jsem Saulovi, a jak zamířil do kanceláře, manžílek vyšel, vzal si věci z věšáku, a jak si navlékal kabát, skučel a sténal, ani se to nesnažil nějakou falešnou skromností zakrývat. Podal mi ruku.

„Na týden je ze mě mrzák,“ přiznal. „Ta vaše pravička by nadělala zuby i do tanku.“

Poděkoval jsem mu za kompliment, zavřel jsem za ním dveře a vrátil jsem se do kanceláře.

Saul Panzer byl drobný, vlastnil nos, který se dal vysvětlit pouze na základě teorie, že nos je všechno, co obličej potřebuje, vždycky vypadal, jako kdyby se oholil den předtím, a byl to nejlepší detektiv

na volné noze v celém New Yorku. Jemu jedinému z kolegů bych mohl podepsat bianko šek a pustit to z hlavy. Přišel podat hlášení a podle množství materiálu soudě se s ním Wolfe zřejmě spojil hned ráno, sotva jsem odešel, a vyslal ho do terénu.

To bylo asi tak všecko, co se o tom dalo říct – že posbíral spoustu materiálu. Mluvil s poldy, co na případu pracovali, prošel tři novinové archivy, viděl zápis kapitána Bowena z centra, a mluvil dokonce i s majitelem auta. A přitom vlastně přivlekl nejúplnější sbírku záporů, jakou jsem kdy viděl. Na autě nezůstaly otisky prstů. Nikdo neví, co Moore dělal na Devětatřicáté ulici. Nikdo neviděl člověka, který pak opouštěl auto na Pětadevadesáté. Ani jediné vodítko se nikde nenašlo. Policie věděla o Moorově přátelství s paní Pinovou a o jeho milostné kariéře u Naylora-Kerra a ještě pár dalších věcí, o nichž jsem neměl ani zdání, ale nic z toho jim neposvítilo na cestu. Pro ně to už byla minulost a měli další úkoly, až na to, že zabití není nikdy ukončená záležitost a člověka, který někoho zajede a ujede, můžou zavřít i po letech.

„Jedna maličkost tu je," řekl Saul, který sám nebyl s výsledky příliš spokojený. „Tělo našli v jednu deset ráno. Lékař přijel v jednu čtyřicet dva. Předběžně odhadl, že Moore je mrtev asi dvě hodiny, a konečná zpráva to více méně potvrdila. Takže se nabízejí tři alternativy. Za prvé, tělo leželo na ulici od půlnoci až do jedné deseti, aniž je někdo zpozoroval. Za druhé, lékař se mýlil a Moore nebyl tak dlouho mrtvý. Za třetí, tělo bylo přivezeno odjinud. Zmínil jsem se o tom poldům dole v centru, ale podle nich na tom vůbec nic není. Přijali variantu jedna nebo dvě, případně kombinaci. Tvrdí, že Devětatřicátá ulice mezi Desátou a Jedenáctou avenue může být po půlnoci celkem snadno vylidněná."

Saul rozhodil rukama. „Můžete mi zaplatit jenom výdaje a zapomenout na to."

„Nesmysl," zabručel Wolfe. „Neplatím vás já, ale klient. Ani tygří oči nemohou svítit, Saule, mohou světlo jen odrážet. Strávil jste den ve tmě. Vraťte se zítra ráno. Třeba mě něco napadne."

Saul odešel.

Zívl jsem. Vlastně, začal jsem, ale zarazil jsem se. Po víně se mi totiž vždycky chce zívat, ale taky je pravda, že když dostanu pár bouchanců do zubů, zívání se zarazí. Zatočil jsem se na židli a nezabrzdil jsem se rukou. Nejméně čtyřicet svalů začalo jediným hlasem protestovat, a protože už tu nebyl Harry, zaskučel jsem nahlas.

„Myslím, že půjdu spát," prohlásil jsem.

„Ještě ne," namítl Wolfe. „Je teprve půl jedenácté. Ráno musíte jít do práce a já jsem ještě neslyšel vaše hlášení." Opřel se dozadu a přivřel oči. „Tak začněte."

Po třech hodinách, v půl druhé ráno, jsem pořád ještě neskončil. Nikdy jsem nezažil, aby byl tak důkladný, dožadoval se každičkého detailu a slova. Obličej mi úplně zdřevěněl a někde dole, zvlášť po levé straně, mě pořádně bolelo, ale nehodlal jsem mu dopřát tu škodolibou radost, že mě uslyší ještě jednou skučet. Řekl jsem mu úplně všecičko a on pořád neměl dost, a když už nemohl dál pokračovat, aniž by dal úplně jasně najevo, že se jen pokouší zjistit, jak dlouho vydržím, než se sesypu na podlahu, zeptal se:

„Tak co si myslíte?"

Pokusil jsem se na něho zazubit, ale pochybuju, že to bylo dostatečně čitelné.

„Myslím," řekl jsem, „že klíčový okamžik v tomto případu nastane za měsíc nebo šest týdnů, kdy se budeme muset rozhodnout, jestli toho necháme a pošleme jim účet, nebo budeme ještě chvíli pokračovat. To bude záviset na dvou věcech – jak moc budeme potřebovat peníze a jak dlouho bude Naylor-Kerr platit pro nic a za nic. To je náš problém a musíme jej nějak vyřešit."

„Takže vy nemyslíte, že Moora někdo zavraždil."

„Nevím. Existuje přinejmenším dvě stě lidí, kteří ho mohli oddělat. Pokud to jeden z nich provedl a pokud by existoval způsob, jak to zjistit, věděl bych o několika vhodných kandidátech. O Pinovi jsem se už zmínil. Zamlouvá se mi, protože člověka vždycky potěší, když může někoho přistihnout, jak blafuje, a pokud to byl on, blafoval opravdu s kamenným ksichtem, když si vás najal. Ale pokud je to opravdu maník, kterého nedokáže rozčílit, když si jeho žena drží dvounohé domácí miláčky, neboť ona přece vlastní akcie společnosti, která pana chotě platí, co by ho mohlo dohnat k vraždě? Stejně dala Moorovi kopačky. Kdyby šlo do tuhého, sázel bych na Kerra Naylora."

‚Ale."

‚Ano, pane. Z psychologického hlediska. Počkejte, až ho v pondělí uvidíte. Svých posledních deset životů strávil jako kočka a pokaždé držel světový rekord ve hře s myší. Přidejte k tomu ono dobře známé nutkání vraha přiznat čin a co dostanete? I když byl případ označen jako zabití neznámým řidičem a řidiče nikdo nenašel a dneska už asi nenajde, on má tohle nutkání, takže oznámí světu, včetně náměstka policejního ředitele, že šlo o vraždu. Tím ukojil své nutkání, aniž by ho to něco stálo, a také pokračuje v tradici svých kočičích předků. Děsná psina, ne? V tomto případě se myší stali lidé

v jeho oddělení, prezident firmy a správní rada, poldové – všichni kromě něho. Jo, na toho bych sázel já.“

„Ještě někdo?“

Už jsem chtěl mávnout rukou, ale rameno mi připomnělo, abych s tím nezačínal. „Spousta. Dickerson mohl hájit čest oddělení. Rosenbaum, opojený slečnou Livseyovou ji chtěl zachránit před podvodným Casanovou. A tak dále. Ale to všechno je čistě akademické. Můžeme dospět k nějakému závěru, ale co pak? Vlny už smyly všechny stopy v písku, a jak už jsem řekl, vyřešíme jedině otázku, kdy toho máme nechat a poslat jim účet. Jedinou útěchou pro mě je vyhlídka na ženění. Hodlám přimět slečnu Livseyovou, aby na Walda zapomněla.“

‚A krucinál.“ Wolfe se natáhl pro sklenici a viděl, že je prázdná. Zvedl láhev, zjistil totéž a zlostně si prohlédl obě dvě. „Myslím, že bychom měli jít radši spát. Bolí vás něco?“

„Proč by mě mělo něco bolet. Těšil jsem se, že chvíli posedíme a popovídáme si. Tohle je pořádně náročný případ.“

„Snad. Zítra bych se chtěl sejít s paní Pinovou. Může přijít v jedenáct dopoledne, nebo hned po obědě. Můžete to zařídit prostřednictvím pana Pina.“ Sevřel oběma rukama okraj stolu, což bylo znamením, že hodlá vstát. Zazvonil telefon. Otočil jsem se na židličce, tentokrát jsem ovšem nezasténal, a zvedl sluchátko.

„Kancelář pana Wolfa, u telefonu Archie Goodwin.“

‚Á, pan Goodwin? Manžel mi o vás vyprávěl. Tady Cecilie Pinová, Jasper Pine je můj manžel.“

„Ano, těší mě, paní Pinová.“

„Zrovna jsem se vrátila domů, zašli jsme ještě po divadle na večeři, a manžel mi vyprávěl, jak vyšetřujete případ Walda Moora. Ráda bych vám pomohla, pokud je to v mých silách, a myslím, že takové záležitosti se nemají odkládat, takže bych k vám zajela hned teď. Adresu mám.“

Snažil jsem se o společenský a vlídný tón. „Obávám se, že by bylo lepší nechat to na zítra, paní Pinová. Je značně pozdě, a pan Wolfe –“

Ale on to zkazil. Zvedl svoje sluchátko a vmísil se do hovoru. „Tady je Wolfe, paní Pinová. Myslím, že bude lepší, když přijedete teď. Vynikající nápad. Adresu máte?“

Odpověděla, že má a že pojede jen kousek, ze Šestašedesáté ulice. Zavěsili jsme.

„To je nepříjemné,“ poznamenal Wolfe. „Měl byste si jít lehnout, ale asi bude třeba, abyste si dělal poznámky.“

„Nejsem vůbec ospalý,“ procedil jsem skrze zuby. „Doufal jsem, že zavolá.“

• 14 •

Vzhledem k tomu, co jsem o ní věděl, jsem stěží věřil svým očím, když jsem ji vpouštěl do domu. Nejspíš jsem podvědomě očekával něco jako silně přestárlou a vrásčitou Hedy Lamarrovou. Pohled na její růžovou hladkou zdravou tvář a středně velký, trochu buclatý, ale rozhodně ne tlustý podstavec mě vyvedl z míry.

„Vy jste Archie Goodwin,“ podotkla hlubokým, školeným hlasem.

Připustil jsem tuto možnost.

Upřeně si mě prohlížela, dokonce postoupila o krok blíž, aby lépe viděla. „Co se vám to, propánakrále, stalo?“ zeptala se. „Máte obličej celý červený a samou modřinu!“

„To je fakt. Pustil jsem se do pranice s jedním pánem a on mě praštil pěstí do obličeje. Oběma pěstma.“

„Ale né! Vypadá to hrozně. Máte doma syrovou roštěnku?“

Podle všeho tolik zkušeností zas neměla. Jen o tom někde četla. Vysvětlil jsem jí, že to zas není tak vážné, abych si na to dával roštěnou při dolaru osmdesáti za kilo, významně jsem dodal, že se potřebuju hlavně pořádně vyspat, a uvedl jsem ji do kanceláře.

Wolfe ji přivítal vstoje. Nejspíš předtím vstal, aby se protáhl. Paní Pinová si s ním u stolu potřásla rukou, odmítla červené kožené křeslo, protože prý má raději židle, posadila se na tu, co jsem jí donesl, svěřila mi kožich z platinového norka, aluminiového sobola, nebo co to bylo, a posadila se.

„Opravdu byste s tím obličejem měl něco dělat,“ řekla mi.

Zvláštní bylo, že mě těmi řečmi nenaštvala. Vzbudila ve mně zřetelný dojem, že ji moje útrapy doopravdy znepokojují, a jak bych se mohl kvůli něčemu takovému zlobit. Tak jsme probírali můj obličej, dokud se Wolfe konečně nerozhoupal k entré.

„Chtěla jste se mnou mluvit, milostivá paní?“

Otočila se k němu a její vystupování se okamžitě změnilo, možná proto, že neměl modřiny a zarudlé skvrny.

„Ano, to jsem chtěla,“ přisvědčila odměřeně. „Rozhodně nesouhlasím s tím, co manžel provedl. Najmout si vás, abyste vyšetřil smrt Walda Moora. K čemu to může být dobré?“

„To opravdu nevím.“ Wolfe se opíral dozadu a ruce měl položené rovnoběžně na postranních opěrkách. „To se musíte zeptat svého manžela. Pokud se vám nelíbí, že mě najal, měla byste ho přesvědčit, aby mě propustil.“

„Nemohu. Snažila jsem se. Je v tomto ohledu neuvěřitelně umíněný a proto jsem přišla za vámi.“

Bod pro Jaspera, pomyslel jsem si. „Ale kdo mu kčertu vrazil do páteře ocelovou tyč?“

„Přepokládám samozřejmě, že manžel – nebo spíš podnik – s vámi uzavřel dohodu. Pokud od ní ustoupíte, nezpůsobí vám to obtíže. Veškeré výdaje zaplatím.“

„K čemu by vám to bylo dobré?“ zeptal se nedůtklivě Wolfe. Nechtěl bych tvrdit, že ženy nesnáší, ale rozhodně nemá rád ženské, co čapnou míč a uhánějí s ním z hřiště. „Váš manžel si najme někoho jiného. A kromě toho, milostivá, i když si rád účtuji vysoké ceny za to, co udělám, nezvykl jsem si požadovat peníze za to, co neudělám, a nehodlám začít u vás. Ne. Jste očividně zvyklá dosáhnout, čeho vám libo, ale tady si musíte najít nějaký jiný způsob. Oč vám jde?“

Paní Pinová se otočila na mě. Chvíli jsem čekal, že začne opět o mém obličeji, ale místo toho se zeptala: „Jaký vlastně je, Archie?“ zeptala se. „Je opravdu tak umíněný, jak se tváří?“

Ten Archie zněl z jejích úst naprosto přirozeně. „Tohle bych u něho charakterizoval téměř jako poddajnost.“

„Kristapána.“ Se zájmem si Wolfa prohlížela, nedala najevo nijakou rozmrzelost. „To, předpokládám, víte,“ řekla zničehonic, „že jsme s Waldou Moorem svého času byli blízcí přátelé?“

Wolfe přikývl. „To už jsem slyšel. Od pana Goodwina. Dostal tuto informaci od novináře. Podle všeho se to ví.“

„Ovšem. Když se nepokoušíte nic zakrývat, má to své výhody. Když pak lidi něco vědí, považují to za samozřejmé. Avšak připustit, aby lidé něco věděli, a připustit, aby to veřejně probírali v novinách, to jsou dvě velmi různé věci. Předpokládal byste na okamžik, pane Wolfe, že bych snad seděla a nedělala nic, zatímco vy byste sbíral obrázky z mého soukromého života pro bulvární plátky? Zatímco vy byste dělal ze smrti Walda Moora veřejnou senzaci?“

„To rozhodně ne, milostivá,“ podotkl Wolfe, stále ještě nedůtklivě. „Je mi docela jasné, že byste nedokázala jen tak sedět a nic nedělat. Přijela jste sem v půl třetí v noci. Mimochodem, určitě jste tutéž otázku položila svému manželovi. Co vám řekl?“

„Prohlásil, že z toho žádná veřejná senzace nebude. Prý mu jde o to, aby ustaly řeči v podniku a aby je můj bratr už nemohl dál rozvířovat. Takové riziko však za žádných okolností nepřipustím.“

„Co na to říká váš bratr? Mluvili jste o tom spolu?“

Konečně se jí dostal pod kůži. Protože jsem dosud nedostal pokyn, abych si psal poznámky, mohl jsem pozorně sledovat její tvář. Tady poprvé zaváhala a začala přemýšlet. Stiskla rty a mlčela. Napadlo mě, že to možná mají v rodině, protože při mém takzvaném obědě s Kerrem Naylorem se dotyčný pán zarazil pouze jedinkrát – když padla zmínka o jeho sestře.

„Nevím přesně, co bratr zamýšlí,“ řekla posléze. „Odmítá mi to říci, i když obvykle nebývá tak uzavřený. Je to – velmi zvláštní člověk. Nesnáší mého muže a celé vedení společnosti – kromě jednoho či dvou lidí.“

Wolfe zachrčel. „Vás také?“

„To rozhodně ne.“

„Tak proč nepřestane dělat humbuk kolem Moorovy smrti, když ho o to požádáte?“

„Ale on nedělá žádný –“ Zarazila se a pak pokračovala: „To je zajímavé, nikdy jsem o tom takhle neuvažovala, ale můj bratr tvrdí přesně totéž, co můj manžel. Že tu žádné nebezpečí skandálu nehrozí. Ale mně je jedno, co říkají, to riziko pořád existuje, a já jsem přesvědčená, že člověk má použít všech rozumných prostředků, aby zabránil zbytečnému riziku. Pokud můj bratr a manžel hodlají jednat jako rozmazlení spratkové – a podle mého názoru se tím mohou jedině znemožnit – pak musím vzít záležitost do svých rukou.“

Pohlédla na mě a hned to byla jiná žena. „Zdá se mi tu poněkud chladno. Mohl byste mi přinést kabát?“

Není divu, pomyslel jsem si. Byla pořád ještě v šatech, ve kterých se vrátila z divadla, a nad horním okrajem živůtku ji halila pouze přírodní pleť. Na její léta, jichž měla bezesporu o deset víc než já, byla ta pleť naprosto přijatelná. Přinesl jsem kabát a přehodil jsem jí ho přes ramena. Vděčně se na mě usmála a já poodešel k termostatu a nastavil jsem ho o jeden dílek výš.

Obrátila se opět na Wolfa. „Napadlo mě, že udělám nejlépe, když budu jednat přímo s vámi. Možná máte pravdu – kdybyste případ jednoduše pustil, jak jsem vás žádala, manžel by najal někoho jiného. Takže proč bychom mu nedopřáli, po čem touží? Zjevně mu jde o to, abyste vyšetřoval, a mému bratrovi také, tak proč ne? Vyplatí vám dohodnutou částku a já k tomu připojím svůj osobní šek. Nebudete moci v žádném případě namítat, že vás platím pro nic a za nic, protože vy se mi zaručíte, že vyšetřování nebude – moment – nebude mít žádnou odezvu v tisku. Nezáleží na tom, jak to budeme

formulovat, pokud oba víme, oč jde. Vystavila bych vám šek na kolik – deset tisíc dolarů?“

Wolfe vrtěl hlavou. „Pro pána boha,“ zamumlal nevěřícně. „Uvědomujete si, že se mě pokoušíte uplatit, abych uchoval tajemství?“

Oči se jí rozšířily. „To tedy ne! Jaké tajemství?“

„To nevím. Prozatím. Ale váš manžel – nebo jeho podnik, kde jste největším akcionářem – mi platí, abych něco zjistil, a vy mi teď chcete platit, abych případný výsledek vyšetřování zatajil. Nazvala jste manžela i bratra idioty, ale jak byste nazvala sebe? Nabízíte mi deset tisíc dolarů. Domníváte se, že jsem schopen hrát na dvě strany. Pokud jsem, proč bych měl skončit jen u toho? Proč ne sto tisíc, milion? Milostivá paní, vy jste kretén.“

Nevzala lichotku na vědomí a soustředila se na logiku věci. „To je dětinskost,“ podotkla opovržlivě. „Myslíte, že bych na vás s tímhle přišla, kdybych neznala vaši pověst? To by bylo vydírání a vy přece nejste podvodník!“

Wolfe ztratil řeč, což byl jen další důkaz, že ženám nerozuměl ani zpoloviny tak dobře jako mužům. Já ji pochopil zcela bez problémů. Prostě se domnívala, že pokud by hrál dvojí hru s firmou Naylor-Kerr a.s., nebylo by na tom nic špatného, protože tohle ona po něm žádá. Ovšem pokud by hrál dvojí hru s ní nebo ji vydíral, byl by padouch, lump a darebák. A protože znala jeho pověst, věděla, že takový on není.

Pochopil jsem, že si v žádném případě nemohou porozumět a vložil jsem se do rozhovoru. „Podívejte se, paní Pinová, tímhle způsobem vůbec ničeho nedosáhnete. Pana Wolfa nepodplatíte a nemá smysl mu vyhrožovat.“

Zírala na mě, a evidentně jsem pro ni už nebyl Archie, alespoň v tuhle chvíli.

„Já jsem se mu nesnažila vyhrožovat,“ prohlásila.

„Já vím, že ne. To jsem jenom tak dodal.“

Pohlédla se na Wolfa a pak na mě. ‚Ale –“ Zkoumala novou myšlenku. „Bylo by možné odebrat mu licenci. Při daních, jaké platím, a při mých známostech bych to určitě zařídila. Detektiv přece musí mít licenci, ne?“

To už jsem málem ztratil řeč i já, ale někdo musel na naší straně bojovat. „To určitě má,“ ujistil jsem ji, „a já taky. Můžete to zkusit, Alenko, ale pochybuju, že byste uspěla.“

„Jmenuju se Cecilie.“

„Já vím. Myslel jsem Alenku v říši divů. Připomínáte mi ji.“

„To je báječná knížka,“ přisvědčila. „Nedávno jsem si ji znovu přečetla. Vy jste společníci?“

„Ne, pracuju pro pana Wolfa.“

„Nechápu proč. Nechápu, jak ho dokážete snášet. Kolik byste potřeboval, abyste se udělal pro sebe?“

„Tfuj!“ vložil se do toho Wolfe. „To je ale hnus. Budete-li se trochu snažit, milostivá, zjistíte, že se se mnou dá mluvit. Mohu vám něco navrhnout?“

„Nevím,“ řekla rozumně. „Nejdřív mi řekněte, oč jde.“

„O tohle. Tímhle kdákotem toho moc nesvedete – ani s panem Goodwinem ani se mnou. I kdybych vaši směšnou nabídku přijal, třeba byste pak zbytečně vyhodila peníze. Vaše domněnky můžou být nepodložené. Vy zjevně předpokládáte, že když zodpovědně vyšetříme Moorovu smrt, dojde ke skandálu. Proč si to myslíte?“

Zkoumavě si ho prohlédla. „To je docela chytré,“ řekla uznale. „Kdybych si byla opravdu jistá a řekla vám proč, značně by vám to usnadnilo práci. Ale já si vůbec nejsem jistá. Prostě nechci to riziko podstoupit.“

„Sdílíte názor vašeho bratra, že Moora někdo zavraždil?“

„Rozhodně ne. Byla to nehoda.“

„Viděla jste se s Moorem ten den, kdy zemřel?“

„Ne. Neviděla jsem ho celé měsíce.“ Zasmála se. Smích jí zaklokotal v hrdle, jakoby si opravdu vzpomněla na něco legračního. „Měl se ženit! S nějakou holkou z kanceláře, jmenovala se Livseyová. Hester Livseyová. Jednou mi zavolal a povídal mi o tom. Vy si samozřejmě neuvědomujete, jaká to byla groteska, protože jste ho neznal.“

„Poradila jste mu, aby se neženil?“

„Bože chraň. Ničemu bych tím nepomohla. Kdybych byla to děvče znala, byla bych jí možná něco poradila, ale Waldovi – to nemělo smysl.“ Paní Pinová se otočila na mě. „Mívá tohle ve zvyku často, Archie? Řekl, že má pro mě návrh, a teď mě tady podrobuje křížovému výslechu.“

„Ano,“ přitakal jsem. „Nedělá to úmyslně. Myšlenky mu vyjedou z kolejí.“

„Ten můj návrh,“ pokračoval Wolfe a dělal, že mě neslyší, „by vyřešil případné nesníze. Nemá ovšem smysl, pokud jste nemluvila pravdu. Pokud neznáte fakta, jejichž odhalení by způsobilo senzaci, a jde vám pouze o to, abyste se pojistila proti možnému riziku, proč byste neměla důvěřovat mé diskrétnosti? Mám jí dost, a kdybych měl zbytečně způsobit veřejný rozruch, nepůsobilo by mi to žádné potěšení, ani by mi to nepřineslo žádný zisk. Co kdybyste mi tedy s

případem pomohla? V jeho jádru jde o umíněnost vašeho bratra a o to, že se mu tak zalíbila představa vraždy – nebo alespoň to slovo. Předpokládám, že svého bratra znáte lépe než kdokoli jiný. Co kdybyste mi tak trochu napověděla? Povídejte nám o něm. Například, pokud vím, požádala jste ho, aby Moora zaměstnal. Měl nějaké námitky?“

Obstojný pokus, ale nezabral. Wolfe si zřejmě nevšiml, že je na řeči o bratrovi alergická, ale to se mi nezdálo, protože Wolfe si všiml všeho. V každém případě neuspěl. Nijak příkře rozhovor neukončila, naopak, zdálo se, že má chuť sedět a klábosit do rána, ale rozhodně nám nehodlala poskytnout bratrův životopis. Nejkonkrétnější prohlášení, jaké z ní Wolfe dokázal vytáhnout bylo, že její bratr je podivín, ale to už nám řekla a my jsme to stejně věděli.

Nakonec Wolfe uchopil okraj stolu, odsunul židli dozadu a povstal. Paní Pinová vstala též a já jí šel pomoci do kabátu.

V hale se postavila tak, abych jí nemohl otevřít dveře, aniž bych jí urazil palec u nohy, a politovala mě: „Doufám, že se vám obličej do zítřka vyspraví.“

„Děkuju. Já taky.“

„Neodpověděl jste mi na otázku, kolik byste potřeboval, abyste se mohl udělat pro sebe.“

„To je pravda. Spočtu to.“

„Máte rád symfonické koncerty?“

„Ano, někdy, když ležím na kanapi. Myslím, z rádia.“

Zasmála se. „Stejně už je skoro duben. Jezdíte na člunu? Hrajete golf? Chodíte na baseball?“

„Baseball. Kdykoli se mi podaří odtud dostat.“

„Že je to nádherná hra? Yankees nebo Giants.“

„Oba. Podle toho, který zrovna hraje doma.“

„Pošlu vám abonentky. Upřímně řečeno si myslím, Archie, že můj bratr je blázen. Neprozrazujte panu Wolfovi, že jsem to řekla.“

„Nikdy mu nic neříkám.“

„Takže to bude naše první tajemství. Dobrou noc.“

Doprovodil jsem ji na zápraží a dolů na chodník, ale dveře do vozu už jsem jí otevřít nestihl, o to se postaral šofér. Když jsem šlapal po schodech zpátky, říkal jsem si, že nesmím ráno zapomenout zatelefonovat Lonu Cohenovi a informovat ho, že jsem tu práci už prakticky dostal, ale on nedostane žádných deset procent, protože jsem ji získal čistě za zásluhy.

V domě jsem vyrazil nahoru po schodech jako žíznivá čára, nehodlal jsem nic riskovat, ale tentokrát jsem uznal za vhodné přece jen trochu zpomalit. Pokoj mám o dvě patra výš. Na prvním

odpočívadle jsem se otočil a zahulákal jsem zpátky dolů: „Jdu počítat, na kolik ji přijde moje soukromá kancelář! Dobrou noc!“

• 15 •

Druhý den ráno, ve čtvrtek, mě sál v oddělení zásob přivítal úplně jinak. Ať jsem se ukázal kdekoli, viděl jsem, cítil a pozoroval jsem změnu. Ve středu ráno jsem představoval kombinaci nového chlapa v oddělení, kterého je třeba skouknout a zařadit, a vetřelce zvenčí, od kterého se dá očekávat, že ty rozkošné miláčky bude považovat čistě za personál. Ve čtvrtek ráno jsem už byl detektiv slídící po vrahovi. Všechny si to myslely a dávaly mi to najevo. Ať už Kerr Naylor opět záměrně rozvířil hladinu, nebo jen na různých místech prosakovaly informace, reakce všech, které jsem potkával, mě nenechávaly na pochybách.

Smítka tabáku v deskách zůstala na místech. Příliš mě to nezklamalo, protože jsem ani neměl důvod předpokládat, že někdo v oddělení sedí na horké židli, a nechal jsem nástrahu netknutou. V deset hodin jsem zavolal Jasperu Pinovi a podal jsem mu zprávu o epizodě s panem Haroldem Anthonym a jeho ženou. „Také nás včera večer navštívila vaše žena,“ dodal jsem. „Já vím,“ odpověděl a nerozváděl to. Dalo se celkem oprávněně hádat, že pro něho nemělo smysl se ptát, co říkala, protože už mu dávno všechno o všem řekla. Když jsem pokračoval tím, že mě očividně celé oddělení považuje za čmuchala, podotkl chmurně, že v tom případě se tak také mohu chovat a že si mohu na pastvině dělat co chci.

Nejdřív jsem ovšem pastvinu zcela opustil a klusal jsem nahoru do redakce *Gazetty* za Lonem Cohenem, s nímž jsem si telefonicky domluvil schůzku. Probudila se ve mně nejen zdravá zvídavost, pokud šlo o Pinův postoj k zálibě jeho ženy v domácích zvířátkách, ale také pokud šlo o ni a Moora. Chtěl jsem se dozvědět čistou pravdu a po sezení s Lonem a několika reportéry jsem snad byl chytřejší. Buď Pine už před lety přijal filozofii, že manželovi není nic do osobních návyků jeho ženy, bylo mu to skutečně šuma fuk a paní Pinová se přestala o Moora zajímat počátkem roku 1946 až na to, že mu zařídila zaměstnání, nebo ti kluci z *Gazetty* žili ve snovém světě, což mi připadalo nepravděpodobné.

Zaplatil jsem jim oběd u Pietra a pak jsem se vrátil na William Street. V kanceláři mě nečekalo nic, ani vzkaz od Wolfa či Pina,

dokonce ani od Kerra Naylora, a zásuvky se nikdo nedotkl. Pořád ještě jsem neměl uzdu a mohl jsem se volně pohybovat všemy směry. Usoudil jsem, že se mohu stejně dobře vydat i přes sál a do kanceláře slečny Livseyové.

Dveře měla otevřené, seděla uvnitř a psala na stroji. Vešel jsem, zavřel jsem za sebou dveře, spustil jsem se na židli vedle jejího stolu a zeptal jsem se: „Co vás napadá při jménu Roza Bendiniová?“

„Co se vám to, propána krále, udělalo na obličeji?“ Upřeně si mě prohlížela.

„Myslíte si, že prohnaně měníte téma, ale tak úplně to zas pravda není. Je tu spojitost. Ten makeup mi udělal Rozin manžel. Můžete mi říct tak asi deseti tisíci slovy, co si o ní myslíte?“

„Bolí vás to?“

„No tak, no tak. Nemůžete být pro nic za nic ke mě milá a mateřská, když jste na Moora ještě ani nezačala zapomínat. Přestaňte kličkovat.“

Znachověla, velmi lehce, ale tehdy jsem jí poprvé v tváři zahlédl trošku barvy. „Nekličkuju,“ bránila se. „Jestli to necítíte, měl byste se podívat do zrcadla, abyste se alespoň viděl. Co je s Rozou Bendiniovou?“

Zazubil jsem se na ni, aby viděla, že svaly fungují, ať už to zvenku vypadá sebehůř. „Takže teď se zas ptáte vy mě. Dobře. Moorovi říká Wally. Tvrdí, že ho nikdy ani nenapadlo si vás brát a že jste úplně zcvokatěla – přesně tak to řekla – když jste zjistila, že se s ní pořád ještě stýká. Prý jste se z toho nikdy nevzpamatovala. Mohu za sebe dodat, že nevěřím všemu, co slyším, protože pokud jste se nevzpamatovala, musíte být blázen, a v tom případě rozhodně hlasuji ne.“

Nach se vytratil. Když jsem ji oslovil, seděla v pracovní pozici se špičkami prstů na okrajích stroje, čímž naznačovala, že jsem ji jenom přišel pozdravit a brzo zase vypadnu. Teď však trup i hlavu pootočila ke mně a pohlédla mi do očí. Tón hlasu odpovídal jejich výrazu.

„Měl jste mě požádat, abych vám dala seznam těch největších drben, ale možná, že jste to ani nepotřeboval, protože Rozu byste měl někde na prvních místech, a vy už jste si ji stejně našel sám. Až objevíte ty další, tak mi prosím vás nechoďte opakovat, co vám napovídaly. Mám spoustu práce.“ Otočila se zpět ke stroji, pohlédla na papír ve stroji, do svého zápisníku a pak se její prsty rozběhly po klávesnici.

Mohl jsem prohodit několik různých poznámek, jako třeba že Roza vyhledala mě a ne já ji, ale musel bych hulákat, abych překřičel rachot stroje, a tak jsem si ušetřil plíce a odešel jsem.

Uplynulo už víc než polovina pracovní doby a já dosud nezačal pracovat na jménech, které jsem od Rozy dostal. Vrátil jsem se do kanceláře, zavolal jsem šéfa rezerv, řekl jsem, že bych si rád pohovořil se slečnou Gwynne Ferrisovou z jeho sekce a požádal jsem ho, aby ji za mnou poslal. Prohlásil, že lituje, ale že slečně Ferrisové momentálně diktuje dopis jeden sekční šéf, jehož sekretářka tu dnes není. Stačilo by mi to trochu později? Ujistil jsem ho, že mi to stačí, kdykoli se to jemu a slečně Ferrisové bude hodit, a jak jsem odsouval telefon, všiml jsem si, že mi dveře zahalil stín.

Haličem byl vysoký kostnatý mladík s hřívou neukázněných vlasů, které by byly potřebovaly hřeben, možná i holičovy nůžky. Vypadal jako básník, který pronikl hluboko do podstaty čehosi, a protože upíral oči na mě, byl jsem předmětem tohoto zkoumání nepochybně já sám.

„Smím vstoupit, pane Truette?“ zeptal se basem, který připomínal vzdálené hřmění hromu na obzoru.

Když jsem přisvědčil, vešel, zavřel dveře, třemi dlouhými kroky přešel k židli, posadil se a oznámil mi: „Jsem Ben Frenkel. Benjamin Frenkel. Pokud jsem to pochopil správně, hledáte Moorova vraha.“

Takže jsem měl hned to nejlepší po Gwynne Ferrisové. Tohle byl onen přepjatý mladík, kterého Ferrisová podle Rosy svými sliby a úsměvy zmámila, že ani neví, kterým směrem je sever.

Když jsem mu podíval do očí, musel jsem se držet, aby mě silou pohledu nevytlačil z okna za mnou. „Tak bych to neformuloval, pane Frenkele,“ odpověděl jsem, „ale nebudu vám to vyvracet.“

Sladkobolně se usmál. „Pro mé potřeby to postačí,“ ujistil mě. „Nečekal jsem, že se mi budete svěřovat. Hledal jsem vás tu dnes už několikrát, hned jak jsem se dozvěděl, proč tu jste, ale nezastihl jsem vás. Chtěl jsem vám říci, že mám silný dojem, že jsem Moora zabil já. Mám ten dojem už od noci, kdy k tomu došlo – nebo bych měl říci od následujícího dne.“

Zmlkl. Povzbudivě jsem na něho kývl. „Pořád je ještě řada na vás, pane Frenkele. Tohle bylo příliš vágní. Je to jen dojem, nebo to můžete něčím podepřít?“

„Bohužel ne velmi uspokojivě.“ Na širokém čele mu seděl bouřkový mrak. „Doufal jsem, že mi to nějak srovnáte a zbavíte mě toho. Mohu se spoléhat na vaši diskrétnost?“

„To záleží na tom. Nemohu podepsat přísahu, že zatajím doznání k vraždě –“

„Bože můj, já se k ničemu takovému doznat nehodlám!“

„Tak co to vlastně děláte?“

Zhluboka nabral dech, pár vteřin ho držel v plicích a zase vydechl. „Nenávist k Waldu Moorovi,“ začal, „byla jedním z nejsilnějších pocitů, jaké se mě v životě zmocnily. Možná vůbec nejsilnější. Neřeknu vám proč, protože do toho nechci zatahovat další osobu. Pochybuju, že někdy někdo nenáviděl někoho tak, jako já nenáviděl Moora. Trvalo to měsíce a mne to děsilo, doslova děsilo. Fenomén smrti mě vždycky hluboce zajímal. Ty dvě věci se ve mě spojily. Došlo k fúzi, k syntéze těch dvou reakcí na vnější popudy. Nenávist byla citová, zájem o smrt intelektuální. Oba se spojily. Následkem toho jsem se neustále obíral představou Moorovy smrti a znovu a znovu jsem o ní konkrétně a detailně uvažoval. Nespočetněkrát jsem si představoval, jako po něm přejíždí auto a drtí jeho život pod koly. Nevím kolikrát, ale přinejmenším dvacetkrát.“

„Nesrazila ho představa, ale sedan.“

„Ovšem. Nepokouším se vám naznačit nic esoterického. Bydlím v podnájmu na Čtyřiadevadesáté ulici nedaleko Broadwaye. Jednou večer jsem seděl doma a hlavu jsem měl opět plnou těch představ, co jsem o nich hovořil. Byla to pokaždé nesmírně vyčerpávající zkušenost. Psychologicky by se to dalo porovnat s transem, jež vzniká, když jsou mozkové buňky zahlceny dlouhotrvajícím nesnesitelným napětím. Ležel jsem na posteli a bolela mě hlava.“

Tohle mě začínalo nudit. „Usnul jste a zdál se vám sen.“

„Ne. Usnul jsem, ale nic se mi nezdálo. Totiž, celkový dojem byl, že spím. To bylo něco po jedné v noci, asi tak deset minut po jedné. V okamžiku vědomí jsem otvíral dveře koupelny. Napadlo mě, že jsem musel spát velmi hluboce, když jsem vstal z postele a přešel jsem pokoj, aniž jsem si to uvědomil. Hlavu jsem měl úplně prázdnou a odpočinutou. Nehonily se mi v ní žádné sny, jak se mi obyčejně stává, když se probudím. Nic víc se tu noc nestalo. Svlékl jsem se, šel jsem spát a po chvíli jsem opět usnul. Ale když jsem ráno četl tu zprávu o Moorově smrti v novinách – bylo to jak elektrický šok – moje myšlenky ovládla jedna jediná představa. Zabil jsem ho. Myslím, že jedna okolnost byla při zrození té představy velmi důležitá. Ten vůz se našel na Pětadevadesáté ulici, pouze jeden blok od mého bytu.“

„Rozmyslete si to, pane Frenkele. To auto se našlo až skoro v poledne, takže to nemohlo být v ranních novinách.“

„Cože?“ Vyhodilo ho to z konceptu. „Jste si jist?“

„Naprosto.“

„Zvláštní.“ Zavrtěl hlavou. „To jen dokazuje, co mozek sám se sebou dokáže dělat. Velmi zřetelně se pamatuju, že ten dojem jsem měl už ráno, když jsem šel do práce, takže ten detail, kde se auto našlo, se objevil až později a jenom ten pocit posílil a prohloubil. Každopádně tedy, tenkrát to začalo, od té chvíle mě to pronásleduje a chci se toho zbavit.“

„To se vám ani nedivím,“ ujistil jsem ho. „Když jste ten večer usnul poprvé, vyčerpaný představami a hlava vás bolela, kolik bylo asi hodin?“

„Bylo kolem deváté. Přirozeně už jsem o tom přemýšlel. Nedokážu to přesně určit, ale tak či onak přibližně v devět.“

„Víte, kde byl Moore ten večer? Nebo kde byste ho mohl najít?“

„Ne.“ Zaváhal. „Věděl jsem –“ Nedořekl. „No tak,“ postrčil jsem ho.

„Tušil jsem, kde je nebo kde by být mohl. Ne, to není správně. Věděl jsem, s kým by mohl být, a to je všecko. Jména bych raději nezmiňoval.“

„Když jste se probral u dveří do koupelny, co jste měl na sobě?“

„Jako obyčejně. Jako když jsem ležel na posteli. Oblek, boty – úplně oblečený.“

„Žádný klobouk nebo plášť?“

„Bože, to ne. To by odstranilo všechny pochybnosti, že?“

„No, rozhodně pár vrstev. Nějaké jiné stopy – špinavé ruce nebo něco?“

„Ne. Nic.“

„Zmínil jste se někomu o tom, že máte pocit, že jste zabil Moora?“

„Nikdy. Když to vyšetřovala policie brzo po té nehodě, navštívil mě detektiv a zeptal se mě, jestli jsem se byl pozdě ten večer projít a jestli jsem si nevšiml někoho, kdo by byl na Pětadevadesáté ulici zamykal auto. To samozřejmě znamenalo, že se zajímají o mě, protože bydlím jenom kousek odtud. Také se ptal na jisté – na naše vztahy s Moorem. Řekl jsem mu otevřeně, že Moora nenávidím.“

„Ale neřekl jste mu o své představě?“

„Neřekl, proč bych to měl dělat?“

„Neměl byste. Proč to říkáte mně?“

Frenkel svěsil ramena. Už mě neprobodával zkoumavě očima. Sjel jimi až dolů na podlahu. Zdálo se, že opět propadá zoufalství a já jen doufal, že ho nezačne opět bolet hlava. Čekal jsem, až zdvihne oči, což posléze udělal.

„Je to všechno těžké,“ prohlásil truchlivě. „Může vám to připadat hloupé, ale když jsem se dozvěděl, že vyšetřujete Moorovu

vraždu, tak nějak neurčitě jsem zadoufal, že byste to třeba mohl ověřit – jste detektiv a věděl byste, kudy na to – možná, kdybyste se vyptal mé bytné a jiných lidí v domě, mohl byste dokázat, že jsem nikdy z pokoje neodešel.“ Tvářil se nejistě. „Nebo byste mohl ulehčit mým myšlenkám. Možná jsem vám dost jasně nevysvětlil, pod jakým tlakem poslední dobou jsem. Možná byste mi mohl říci, zda pan Naylor neuvedl nějaká jména v téhle – v té nezodpovědné zprávě, kterou poslal panu Pinovi. Když budeme mluvit konkrétně, zmínil se o mně?“

Už jsem se nenudil, ale pokud se mi v očích objevil záblesk zájmu, bylo to proti příkazům. „No,“ prohodil jsem ležérně, „jmen padla samozřejmě spousta. Máte nějaký důvod se domnívat, že si na vás pan Naylor třeba zasedl?“

„Řádný důvod ne. Ono je to takhle, pane Truette.“ Naklonil se dopředu a očividně chytil druhý dech, protože už mě opět probodával očima. „Tenhle pocit, že jsem zabil člověka, ovládá už čtyři měsíce veškeré moje duševní pochody. Pro mě je otázkou života a smrti, jestli si to pokud možno co nejdříve potvrdím nebo vyvrátím. Potřebuju vědět a mám právo vědět, jestli ten pocit má i někdo jiný a pokud ano, tedy z jakého důvodu a co ho k tomu opravňuje. Musí to být jiné důvody než moje, protože nikdo jiný na světě, kromě vás, když jsem vám to teď pověděl, nemá zdání, co se mi ten večer v mém pokoji přihodilo. Takže se ptám, jestli se pan Naylor zmínil o mně. Pokud ano a pokud by vaše sdělení nebylo pouze důvěrné, rád bych šel za ním –“

Otevřely se dveře a vstoupil Kerr Naylor.

I přes Frenkelovo zjevné rozrušení a prosby nevypučelo ve mně k němu ani semínko bratrské lásky, a nebo pokud se tak stalo, uvadlo ve chvíli, kdy jsem vytušil, že ze mně chce tahat informace. Avšak pohled na Naylorovu uhlazenou bezbarvou tvářičku a třpytivé bezbarvé oči ve mně probudily touhu chránit nejen Frenkela, ale celé oddělení zásob. Když Frenkel uviděl dalšího návštěvníka, vstal tak spěšně, že málem překotil židli.

„Nazdar, dneska jsem vás ani neviděl,“ řekl jsem ledabyle. „Zrovna tu s panem Frenkelem diskutujeme o zaměstnancích v jeho sekci. Myslím –“

„On ovšem není sekčním šéfem,“ utrhl se Naylor.

„Jistě, ale při svém povolání personalisty často zjišťuji, že mi víc poví asistent než šéf. Chtěl jste něco?“

„S Frenkelem to můžete dopovídat později.“

„Ovšem,“ přisvědčil jsem ochotně, „ale mám takový dojem, že se vás na jeden problém chtěl zeptat. Je to tak, pane Frenkele?“

Nezdálo se, protože už couval ke dveřím. Ne že by byl zcela ztratil řeč, ale jeho brumlání přešlo v mumlání. Zaslechl jsem něco o poště, která na něho čeká, aby ji odeslal, a pak se vytratil. Dveře nechal otevřené. Kerr Naylor je za ním zavřel a posadil se na židli, kterou jeho podřízený uvolnil.

„Skáčou přesně, jak pískáte," řekl jsem s obdivem a bázní. „Dokonce i ti velcí, jako Frenkel, kteří by na vás dokázali provést větší operaci jednou rukou."

Naylor nasadil svůj halířový úsměv. „Ten by moc rád, Frenkel určitě."

„Má k tomu nějaký zvláštní důvod?"

„Ani ne, jen si myslí, že jsem mu v lednu zarazil postup." Naylor vytáhl z postranní kapsy brožurku. „Našel jsem tohle v šuplíku a napadlo mě, že byste to třeba mohl číst."

Vzal jsem si ji. Na obálce stálo PROTEINY A ENZYMY. „Řekl jste číst nebo jíst?" zeptal jsem se.

Neměl smysl pro humor, dělal tedy, že mě neslyší. Zdálo se, že mě navštívil opravdu jen proto, aby mi dal brožurku a probral se mnou její základní téma – či spíš mi na toto téma udělal přednášku. Měl to všechno na špičce jazyka a odhrčel to, jako bych si ho snad předplatil a nemohl jsem se dočkat, až to všechno uslyším.

Tu a tam jsem opravdu vnímal nějaké slovo, jen abych mohl souhlasně zabručet nebo položit otázku, ale většinou jsem se pokoušel odhadnout, co vlastně tohohle pána žere. Ani na chvíli jsem nevěřil, že mu leží na srdci, aby mě přesvědčil o enzymovém potenciálu listí. Připadal jsem si bezmocný, a to mě pochopitelně dráždilo. Přímo tady, v téhle hlavičce, se při tomhle představení skrývaly fakta a záměry, jež představovaly to, co jsem potřeboval, a všecko, co jsem potřeboval. A já neměl sebemenší tušení, jak je z ní vypáčit. Kolikrát jsem si při práci říkal, počkej chlape, až se do tebe pustí Wolfe, ale u Kerra Naylora jsem si vůbec nebyl jist, že by do něho Wolfe dokázal někam vrazit klín.

Mluvil a mluvil. Dvakrát jsem pohlédl na hodinky, účinek se nedostavil. Nakonec jsem se omluvil, že mám domluvenou schůzku a že na ni už tak přijdu pozdě. Chtěl vědět s kým. Řekl jsem mu první jméno, které mě napadlo – Sumner Hoff.

„Aha." Přikývl a zvedl se. „Jeden z našich nejlepších lidí – skvělý odborník a výborný organizátor. Je politováníhodné – opravdu nešťastné – že si s tou Livseyovou ohrožuje veškerý další postup. Mohl jet šéfovat do Brazílie, ale kvůli ní odmítl odjet. Víte, o koho se jedná – byl jste v její kanceláři včera a dnes znovu. Víte, kde má kancelář Hoff?"

„Já ji najdu –“

„Pojďte. Je blízko mojí, ukážu vám to.“

Šel jsem za ním a napadalo mě, že jeho výzvědná služba je nejen důkladná, ale velice ostražitá, protože už ví i o mé krátké návštěvě u slečny Livseyové. Šli jsme širokou uličkou, která oddělovala hlavní sál od řady kanceláří, a když jsme se blížili ke konci, zastavil se před zavřenými dveřmi.

„Tady sedí Hoff,“ prohlásil pisklavým tenorem, kterého jsem pro tu chvíli měl už plné zuby. „Mimochodem, o něčem jsem se vám zapomněl zmínit. Jde o vraždu Walda Moora. Včera jsem vám řekl, že vám nemohu poskytnout víc, než tento holý fakt. To není tak docela pravda, a proto to má povahu zkreslování skutečnosti. Je mi znám ještě další fakt: jméno osoby, která ho zabila. Vím, kdo to byl. Ale dál jít nemohu. Není vhodné ani bezpečné obvinit někoho z vraždy, aniž má člověk možnost podložit své obvinění sdělitelnými důkazy. To je vše, co mohu říct.“ Usmál se na mě. „Vyřiďte panu Wolfovi, že se omlouvám.“ Otočil se a pokračoval ke své kanceláři na konci chodby.

Musel jsem se ovládnout, abych po něm neskočil. Stál jsem a uvažoval. Provedl to přímo dokonale, ve svém stylu. Počkal si, až budeme venku, kde byla řada stolů a obličeje personálu tak blízko, že mi stačilo udělat dva drobné kroky a mohl jsem se dotknout rayonového ramene tmavovlasé krásky s purpurovými rty. Když se její šéf vzdálil, ona i další kolem si mě zcela bezostyšně prohlížely. Udělal jsem na ně na všecky obličej a rozhodl jsem se, že za Naylorem přece jen nepoběžím, protože jsem si nebyl jist, zda bych se udržel a nezaškrtlil ho. Otevřel jsem dveře do Hoffovy kanceláře a vstoupil.

Vzhlédl, okamžitě mě poznal a vyštěkl: „Vypadněte!“

Zavřel jsem za sebou dveře a rozhlédl se. Měl hezkou velkou místnost. Pokud šlo o něho samotného, dalo by se čekat, že chlap, který z milostných důvodů dá Waldovi Moorovi do zubů a ještě je navíc inženýr, bude taky hezky udělaný a pořádně stavěný, ale ne. Měl možná slušnou páru, ale za pár let ztvarohovatí a bude mít dvě brady. Nevstal a nevyrazil po mně, ani nehledal něco, co by po mně hodil. Prostě mi řekl, ať vypadnu.

Přistoupil jsem k jeho stolu a namítl jsem celkem rozumně: „Půjdu, když mi řeknete proč.“

„Vypadněte vodsaď!“ Myslel to úplně vážně. „Zatracenej čmuchale! A ať už vás tu nevidím!“

Za prvé: šance na to, abyste si s člověkem v podobném rozpoložení mysli přátelsky a plodně pohovořili, jsou mizivé. Za

druhé: přišel jsem jenom proto, že jsem Naylorovi řekl, že s ním mám schůzku. Hrozně nerad jsem se vzdal příležitosti prohodit pár kousavých poznámek, které se mi už přetlačovaly na jazyku, ale výraz na jeho tváři prozrazoval, že touží jen po tom, abych se ještě chvíli zdržel a on mohl přidat pár vlastních poznámek k dobru. Přelstil jsem ho, otočil jsem se na patě a vypadl jsem, přesně jak žádal.

Vrátil jsem se do kanceláře, stál jsem u okna a zkoumal jsem Naylorovu poslední fintu odpředu dozadu. Měl jsem sto chutí jít dolů do budky a zatelefonovat Wolfovi, byly však už čtyři pryč a to už bude až do šesti ve skleníkách. Nesnášel, když měl mezi orchidejemi používat mozek, takže jsem posléze nápad zavrhl. Místo toho jsem založil do stroje papír a nadepsal jsem stejnou hlavičku jako na včerejší hlášení pro Kerr-Naylor a.s. Pár minut jsem přemýšlel, jak to formulovat a nakonec jsem naťukal:

V 15.25 přišel do mé kanceláře pan Kerr Naylor. Hovořil nějakou dobu o nepodstatných záležitostech a pak mi řekl, že ví, kdo zabil Walda Moora. Prohlásil, že víc toho říct nemůže, protože „není vhodné ani bezpečné obvinit někoho z vraždy, aniž má člověk možnost podložit své obvinění sdělitelnými důkazy“. Požádal mě, abych panu Wolfovi vyřídil jeho omluvu. Byl bych se ho snažil přesvědčit, aby s návštěvou u pana Wolfa nečekal až na pondělí, odešel však do své kanceláře a s ohledem na jeho postoj a způsob chování jsem považoval další pokus o rozhovor za bezvýsledný.

Mohl jsem dodat ještě pár věcí ohledně Bena Frenkela a Sumnera Hoffa a vyplnit celou stránku, ale stejně mi to na celodenní práci připadalo dost hubené. Pořád ještě se mi líbila představa, že by někdo mohl být hodně zvědavý nebo hodně vyděšený, aby mi vlezl do desek, založil jsem tedy druhou kopii stejně jako předchozího dne na včerejší hlášení uvnitř třetích desek odshora a opět jsem na obvyklých místech nechal smítka tabáku. To už bylo půl páté. Vyšel jsem, vyjel výtahem do třicátého šestého a řekl jsem recepční, slečně Abrahamsové, že sice nemám s Pinem schůzku, ale že bych mu během minuty něco rád předal. Řekla, že má schůzku a že bude volný nejdřív za hodinu. Pomyslel jsem si, že když jí důvěřuje Pine, můžu ji důvěřovat taky, vzal jsem si od ní obálku, uložil jsem do ní zprávu, zalepil jsem ji a nechal jsem ji pro Pina u ní.

Cestou do oddělení zásob jsem dostal vynikající nápad. Ještě jsem nemluvil s Gwynne Ferrisovou. Jestliže na mě mohl ve středu vyskočit zaměstanec ze zálohy, proč bych tu lichotku nemohl oplatit já ve čtvrtek? A nemusím ani ze zálohy, stačí pracovní kanály. Počkám, až ji uvidím, a pak se rozhodnu, jestli ji pozvu k

Rustermanovi, nebo ji odvezu s sebou domů a nechám pracovat taky Wolfa.

Ale neviděl jsem ji. Šéf sekretářských záloh mi do telefonu řekl, že slečna Ferrisová je bohužel tak vytížená, že bude dnes muset zůstat déle. Ocenil by, kdybych počkal do zítra. Ujistil jsem ho, že počkám.

Zabalil jsem to spolu s celou bandou. Ve výtahu jsem si nemohl stěžovat na nedostatek pozornosti. Některé na mě zíraly zcela nepokrytě, jiné pokukovaly, když si myslely, že se nedívám, jiné používaly techniku koutkem oka, ale pro všecky jsem byl jasná hvězda.

• 16 •

Wolfe četl tři knihy najednou. Dělá to s přestávkami celá ta léta, co u něho pracuju, a vždycky mě to rozčilovalo, protože mi připadalo, že schválně vystavuje na odiv své schopnosti. Zrovna teď měl v prádle Náhlé hledání od Christophera La Fargea, Lásku z Londýna od Gilberta Gabriela a Přehled symbolické logiky od C. I. Lewise. Obíral se střídavě každou z nich a pokaždé přečetl dvacet až třicet stránek. Seděl ten den po večeři v kanceláři a báječně si s tím pějme píseň dokola užíval.

Už před večeří jsem mu podal hlášení o událostech dne a pravděpodobně mě poslouchal. Nepoložil mi však jedinou otázku, neučinil jedinou poznámku. U stolu se o práci samozřejmě hovořit nesmělo, dalo se však předpokládat, že pokud bude zažívání probíhat bez závad a podle plánu, mohl by nadhodit pár nápadů. Nestalo se tak.

Seděl jsem u svého stolu a čistil a promazával jsem si arzenál – dva revolvery a automatickou pistoli. Když skončil druhé kolo s Přehledem symbolické logiky, udělal si na stránce oslí roh, odložil ji a sáhl po Lásce z Londýna, zeptal jsem se uctivě: „Kde je Saul?“

„Saul?“ Málem to vypadalo, že neví, jestli myslím Saula z Tarsu nebo sodovku téže značky. „No, připadalo mi zbytečné utrácet klientovi peníze. Potřebujete ho na něco? Tuším, že řeší nějaký falzifikát pro pana Bascoma.“

„Takže já v tom jedu sólo. Mám jít nahoru dohnat zameškaný spánek a nebo byste chtěl chvíli předstírat, že vyděláváme peníze oba?“

„Archie.“ Zvedl knihu. „Nehodlám rozmotávat nějaký chaos. V této chvíli je náš případ jen blekotáním nesmyslného blábolu. Pokud pan Naylor zabil pana Moora, je docela dobře možné, že ve svém divadýlku zajde až příliš daleko. Pokud ho nezabil a ví, že to udělal někdo jiný, můžeme předpokládat totéž. Pokud se nestalo ani první ani druhé, podnik hloupě mrhá penězi, ale my nejsme akcionáři. Nejspíš se dozvíme víc, až si v pondělí večer popovídám s panem Naylorem. Do té doby by bylo zbytečné, abych si tím zatěžoval hlavu. Vy navíc ani nechcete, abych to dělal. Máte se tam jako v žitě, tolik svolných, nestřežených ženských, vydaných vám zcela napospas.“

„Já nemám,“ řekl jsem, zavřel jsem zásuvku s arzenálem a vstal jsem, „rád žito.“ Přešel jsem ke dveřím do haly a otočil jsem se. „Nejsou vydány na pospas mně. A nevyčítejte mi pak, až tam do něčeho šlápnu a vy mě z toho budete muset tahat.“

• 17 •

Druhý den, to už byl pátek, jsem v devět třicet pět ráno stál před registračkou ve své kanceláři v oddělení zásob společnosti Naylor-Kerr a s opravdovým uspokojením jsem hleděl do otevřené zásuvky. Nejenže tabáková zrnka zmizela, ale okraj čtvrteční zprávy byl zasunut o dobrý centimetr níž než středeční.

Pár vteřin jsem vychutnával pocit zadostiučinění a pak bych se byl kopnul. Ve čtrtek jsem si přinesl nádobíčko s sebou, ale zas jsem je odnesl domů a dnes ráno jsem si je zapomněl vzít. To mě stálo nějakých čtyřicet minut. Zavřel a zamkl jsem zásuvku. Dole na ulici jsem bez problémů chytil taxíka, protože právě touhle dobou v téhle čtvrti začínají hrčet kočáry. Doma jsem jen vběhl dovnitř a zase vyběhl, taxi jsem nechal čekat. Wolfa jsem ani nezahlédl, protože ráno bývá ve skleníkách od devíti do jedenácti.

Zpátky na William Street bych byl rád zamkl dveře kanceláře, protože tu bývá zvykem vcházet bez klepání, ale neměl jsem klíč. Přisunul jsem k nim tedy stůl. Desky ze zásuvky jsem s péčí přímo mileneckou přenesl na stůl, rozbalil jsem nádobíčko a pustil jsem se do práce. Bylo to jak trhat broskve z ověšeného stromu. Tuhle úrodu by sklidil kdejaký školáček. Za dvacet minut jsem měl tři tucty výstavních kousků, některé na hlazené lepence vrchních desek, pár

na druhých, ještě víc na třetích a celé stádečko na křídovém papíře těch dvou zpráv.

Pocit sebeuspokojení lehce vyprchal. Celkový objem zvědavosti venku na sále, o dvou řadách kanceláří ani nemluvě, by naplnil desetitunový nákladňák a docela obyčejná zvědavost už lidi zavedla do mnohem složitějších a nebezpečnějších dobrodružných akcí než je vniknout někomu do kanceláře a hrabat se mu v deskách. Ale i když slevím úplně maximálně, přece jen jsem něco dělal, získal jsem cosi, co se dalo vidět a ukázat, místo abych jen obcházel a mlátil pantem.

Teď jsem si podle předpokladů měl opatřit dodatečnou výbavu, pokud možno z velkoobchodu, a sejmout otisky všem lidem na patře. I v případě, že by se mnou všichni ochotně spolupracovali, samotnému by mi to zabralo čtyři nebo pět pracovních dnů. To mělo své nedostatky. Sehnul jsem se pro telefon, který jsem předtím položil na podlahu, když jsem posunoval stůl, a řekl jsem mu, že bych chtěl mluvit s panem Pinem.

Trochu mu to trvalo, než ho splašil. Konečně se ohlásil Pine. „Potřeboval bych odpověď na otázku, kterou nechci položit nikomu jinému," řekl jsem. „Některé velké korporace si začaly pořizovat otisky prstů všech svých zaměstnanců a já bych rád věděl, jestli k nim patří i Naylor-Kerr."

„Ano," odpověděl, „s tím jsme začali během války. Proč?"

„Potřeboval bych povolení, abych se na ně směl podívat. Projít si je."

„Kvůli čemu?"

„Někdo mi čmuchal po kanceláři, strkal nos do papírů, a rád bych zjistil kdo."

„Nepřipadá vám to trochu přehnané. Mimochodem, tu zprávu jsem dostal. Dneska odpoledne o ní budu mluvit s některými náměstky na poradě. A pan Hoff naléhavě požádal o přijetí. Odešel před několika minutami. Tvrdí, že vaše přítomnost demoralizuje celé oddělení. Krucinál, já vám řeknu, já bych toho Naylora s chutí přejel sám. Alespoň jste ho trochu popíchl. Možná byste si měl s Hoffem popovídat, ať už se mu to líbí nebo ne."

„Moc rád. Co ty otisky?"

„Jistě, pokud myslíte, že to za to stojí. Jděte za panem Cushingem a řekněte mu, že jsem vám to povolil." Pan Cushing byl tajemník náměstka, který mě všem představoval, když jsem nastoupil. Zatelefonoval jsem mu. Čekal jsem, že se bude divit, čeho chce personalista dosáhnout tím, že si bude prohlížet otisky prstů, ale neptal se na nic, takže zpráva o mém skutečném poslání už zřejmě pronikla i mimo oddělení zásob. Velice se mi snažil vyhovět,

dokonce mi přidělil poslíčka s prázdnou krabicí a zásobou papírových ubrousků, abych mohl své vzorky přepravit nepoškozené.

Nenechali mě ovšem s otisky o samotě. Měli je uložené ve zvláštní zamčené skříňce v místnosti v pětatřicátém patře. Žena středních let s odbarvenými hnědými vlasy a plochou hrudí, která zcela určitě měla k snídani cibuli, se ode mě nevzdálila nikdy na víc než tři metry. Chvíli váhala, když jsem si nechal zavolat poslíčka a požádal ho, aby mi přinesl mléko a obložené chleby, ale zahrála to parádně na střed hřiště, když zatelefonovala kolegyni, aby ji přišla na polední přestávku vystřídat.

Věděl jsem sice, co dělám, ale nebyl jsem v žádném případě odborník a musel jsem postupovat pomalu, pokud jsem neměl přehlédnout ten pravý a začínat opět znovu. Párkrát během odpoledne se mi pojídačka cibule nabízela, že mi pomůže, ale zdvořile jsem odmítl, i když mě pálily oči a bolelo mě za krkem.

Teprve dlouho po čtvrté hodině jsem kápl na ten pravý. Věděl jsem, že je to on, ještě než jsem přiložil lupu, a po pěti minutách, když jsem ho zvětšený porovnal s nejlepšími vzorky na deskách a papírech, jsem usoudil, že by ho přijala i soudní porota. Buď jsem vítězoslavně zavrčel nebo mě prozradilo moje chování, protože pojídačka cibule se přibatolila a zeptala se:

„Už jste našel, co jste potřeboval, viďte?“

Abych zbytečně nelhal, přisvědčil jsem, čímž jsem nic neprozradil, protože jsem rukou zakrýval jméno na kartě. Když zas vycouvala, vrátil jsem kartu do pořadače, zavřel jsem zásuvku, zabalil jsem opět své věci do krabice s jemným papírem, oznámil jsem jí, že jsem pro dnešek skončil a že jí děkuju za příjemné hodiny, jež jsem v její společnosti strávil. Vrátil jsem se do své kanceláře ve třicátém čtvrtém s krabicí pod paží. Položil jsem ji na podlahu mezi okno a stůl, jenž jsem už mezitím přesunul na místo, zavolal jsem šéfa sekretářských záloh a zeptal jsem se ho:

„Tak jak je na tom slečna Gwynne Ferrisová? Mohl bych s ní teď mluvit?“

„Obávám se, že nikoli.“ Znělo to upřímně. „Velice mě to mrzí, pane Truette, ale pořád ještě má spoustu –“

„Promiňte,“ skočil jsem mu do řeči. „Mě to taky mrzí, ale taky toho mám spoustu. Už vás žádám potřetí, a samozřejmě, pokud se budu muset obrátit na pana Naylora či pana Pina –“

„Vůbec ne! Rozhodně ne! Nevěděl jsem, že je to tak důležité!“

„Možná že je.“

„Hned vám ji pošlu. Za okamžik je u vás!“

Ujistil jsem ho, že mu budu zavázán, zavěsil jsem, šel jsem přesunout židli pro návštěvy na lepší místo po straně stolu a posadil jsem se. Dveře byly zavřené. Chvilku jsem přemítal, jestli mám vstát a otevřít je, abych jí ušetřil práci, když se otevřely samy a ona vešla, zavřela je za sebou a přistoupila ke stolu.

Nevážím jeden a půl metráku jako Wolfe a nemůžu se tedy na nic vymlouvat, když do místnosti vstoupí návštěva a já zůstanu sedět, a navíc nejsem nevychovaný fracek. Ale tentokrát jsem zůstal přilepený na židli nejméně o tři vteřiny déle než káže zdvořilost. Vstal jsem, teprve když se sladkým zpěvným hláskem zeptala:

„Sháněl jste mě. Jsem Gwynne Ferrisová."

Byla to ta dívenka, co neuměla pravopis a co svými rozkošnými prstíky spočinula na mém koleni, než jsem se tu stačil během první hodiny rozkoukat.

• 18 •

Vhodná chvilka k tomu, abych při vstupu dámy povstal, už minula, takže jsem to nechal plavat a vyzval jsem ji: „Zde je prosím židle. Ž-i-d-l-e. Račte se posadit. P-o-s-a-d-i-t."

Provedla to elegantně a jistě, přehodila nylonovou nožku přes nožku tak, že spočívaly na sobě téměř rovnoběžně – klasická póza dvacátého století – obřadně popotáhla okraj zelené vlněné sukně, takže překryl ještě další úsek jejího kolena téměř o šířce zápalky, a usmála se na mě půvabnými rudými rtíky i jasně modrýma očima.

„Dneska je pátek," konstatoval jsem. „Takže tohle je váš pátý a poslední den na tomto pracovišti, co?"

„No, totiž –" zatvářila se stydlivě.

„Jsem od přirozenosti člověk velkodušný," pokračoval jsem, „no, jakpak by se vám asi psalo tohle slovo? A nevadí mi, když si ze mě lidi trošku utahují. Někteří z mých nejlepších přátel mají smysl pro legraci a já taky. Navíc, když jsem se vám tak z ničeho nic posadil na roh stolu a začal jsem na vás pálit otázky o Waldu Moorovi, to s vámi muselo pěkně trhnout, když si člověk uvědomí, že jste byli – no, nerad bych to řekl naplno – řekněme, že jste k sobě pociťovali jistou spřízněnost. S-p-ř-í-z –"

„Nemusíte mi to hláskovat," podotkla, a její hlas už zdaleka nezněl tak zpěvavě a už vůbec ne něžně. „Jenom mi řekněte, co tím

myslíte. Pokud tím myslíte to, co se domýšlím, pak je to lež a já vím, kdo vám to navykládal.“

„Dokažte to. Kdo?“

„Hester Livseyová. A vy jste jí věřil! Ani na okamžik vás nenapadlo posoudit taky moji pověst, pověst počestného děvčete, ne, to vůbec ne! Vždyť vám to přece povídala Hester Livseyová a ta by nelhala, protože je sekretářkou sekčního šéfa, že? Co vám řekla? Pamatujete si to doslova?“

Vrtěl jsem hlavou. „Ne, ne. Hádala jste špatně. Slečna Livseyová se o vás nezmínila a navíc by mě ani nenapadlo, že sekretářka sekčního šéfa nelže.“ Podíval jsem se na ni jako muž na ženu. „Co kdybyste zapomněla na to, že mi třeba někdo něco povídal, a místo toho mi pomohla se z toho vymotat? Znala jste Moora, že?“

„Ovšem, toho znal každý.“ Hlas se jí vrátil do obvyklé roviny. Měnil se zřejmě stejně rychle a často jako počasí. „Těžko se s ním nějaká mohla neseznámit, ať už byla jaká chtěla!“

„Ano, slyšel jsem, že byl velmi společenský. Bývali jste spolu často?“

„Ne, často –“ Nedořekla. Na rozkošném hladkém čílku jí naskočila drobná vráska. „Párkrát mě vzal do kina, to je asi tak všecko. Jednou jsme si vyjeli autem na Long Island a měli jsme nehodu a já jsem se trochu poranila. O tom pochopitelně slyšel každý.“

„Na to můžete vzít jed. Ale nijak zvlášť důvěrní přátelé jste nebyli.“

„Můj bože, intimní? No, to víte že ne!“

„Takže jeho smrt vás nikterak těžce nezasáhla.“

„Ne, skoro jsem to ani nepostřehla.“ Uvědomila si, co říká. „No, tak jsem to nemyslela – chci říct, postřehla jsern ji, to jo. Ale spíš kvůli své povaze než kvůli němu. Tím myslím, že nemám ráda smrt. Prostě ji nemám ráda, ať už to potká kohokoli.“

Přikývl jsem. „Jsem na tom velmi podobně. Chcete říct, že by to pro vás byla daleko větší rána, kdyby pod tím vozem skončil třeba Ben Frenkel.“

Trhla bradičkou nahoru a v tu chvíli jí sukně, jako by byla synchronizovaná, vyjela nahoru nad koleno. „Kdo se kruci zmiňoval o Benu Frenkelovi?“

„Já. Právě teď. Přišel včera za mnou a popovídali jsme si. Copak on není váš přítel?“

„Důvěrní přátelé nejsme,“ prohlásila vzdorovitě. „On snad tvrdil, že ano?“

„Ne, takový on není. Používal jsem ho teď jen pro srovnání toho, jak málo vám sešlo na smrti Walda Moora. Co si myslíte o těch řečech, že Moora někdo zavraždil?“

„Myslím, že je to hrozné a odmítám je poslouchat. Drby jsou tak podlá věc!“

„Ale slyšela jste je?“

„Jen hodně málo. Odmítám je poslouchat!“

„Vás to nezajímá? Nejste zvědavá? Já si vždycky myslel, že inteligentní ženu zajímá všechno, dokonce i vražda.“

Zavrtěla andělskou hlavinkou. „Mě ne. Nejspíš to nemám v povaze.“

„To je zvláštní. Opravdu mě to překvapuje, protože když jsem zjistil, že jste to byla vy, kdo se sem vplížil a prohrabal tamhletu registračku, prošel moje desky a přečetl si moje hlášení o Moorovi, říkal jsem si, no, to jsem mohl čekat, to neznamená nic víc, než že tahle Gwynne Ferrisová je krásná a inteligentní mladá ženská, kterou prostě zvědavost cloumá tak, že neodolala pokušení. A teď mi tu říkáte, že vůbec zvědavá nejste. Opravdu zvláštní.“

Neumím číst ve tvářích tak jako Nero Wolfe, ale vím, co vidím, a vsadil bych se, že se třikrát během mého projevu rozhodla, že mě nazve lhářem, a třikrát si to rozmyslela a hledala nějaké lepší řešení. Když jsem se zcela záměrně odmlčel, aniž jsem jí položil otázku, seděl jsem, a čekal, co mi odpálkuje, řekla jen:

„To tedy je.“

Přikývl jsem. „A protože nejste zvědavá, předpokládám, že jste z nějakého zvláštního důvodu potřebovala zjistit, jak daleko jsem došel. Mluvím s vámi o tom takhle jen mezi čtyřma očima proto, že je to podle mě mnohem lepší, než kdybych to napsal do hlášení, a na vás tu teď štěkala celá smečka přitroublíků – víte, jací policajti jsou…“

Nechal jsem konec jen tak viset ve vzduchu, protože Gwynne už se rozhodla. S okouzlující elegancí se impulzivně zvedla a přešla ke mně, sklonila se nade mnou a uchopila mě za ruce. V té těsné místnosti se zavřenými dveřmi voněla skoro jako nové jméno pro parfém, ale v tu chvíli nebyl čas je vymýšlet.

„Tomu přece nevěříte,“ řekla, či spíš mi jen zašeptala do tváře.

„To byste si doopravdy myslel, že jsem taková? Připadá vám snad, že by moje ruce dokázaly udělat něco tak ošklivého? Vy budete opravdu věřit všemu, co o mně slyšíte? Jenom proto, že někdo tvrdí, že mě viděl vcházet k vám do kanceláře, nebo vycházet – to se opravdu dokážete na mě podívat a tvrdit mi, že tomu věříte? Opravdu?“

„Ne,“ řekl jsem. „Nedokážu.“

Chtěl jsem pokračovat, ale momentálně jsem nemohl, protože usoudila, že jsem si zasloužil pochvalu před nastoupenou jednotkou, a právě mi ji udělovala, když se rozlétly dveře a já pravým okem, jediným, kterým jsem dokázal něco vidět přes její ucho, sledoval, jak vchází Kerr Naylor.

Moje svůdkyně zaslechla šramot, odskočila a prudce se otočila ke dveřím.

„Už je po pracovní době, slečno Ferrisová,“ řekl Naylor.

Zastal jsem se jí. „Poslal jsem pro slečnu Ferrisovou,“ prohlásil jsem do jízlivého lesku v jeho očích, „a náš rozhovor potrvá ještě nejméně hodinu a možná déle. Vytahovala mi z oka řasu. Co pro vás mohu udělat?“

Naylor se usmál, přistoupil k židli, která byla ještě teplá, a posadil se. „Třeba mohu udělat něco já pro vás,“ pípal. „Rád se toho pohovoru zúčastním, pokud ho omezíte na hodinu.“

Důrazně jsem zavrtěl hlavou. „Velice mě těší, ale je to přísně důvěrné. Ne, slečno Ferrisová, neodcházejte. Můžete zůstat. Pokud jste se tedy přišel jenom rozloučit, pak nashledanou.“

„Tohle je moje oddělení, pane Truette.“

„Ta část, v níž se v daném okamžiku nacházím, bohužel ne. Vaše je oddělení zásob. Moje je oddělení vražd. Nashledanou – pokud jste nám ovšem nechtěl ještě něco.“

Vzteky se nezmohl na slovo. Na jeho voskové tvářičce se to neprojevilo, ale mlčel, a nic jiného než zuřivost by ho neumlčelo. Stále zíral na Gwynne, která se na něho ani nepodívala, a nakonec přejel pohledem na mě.

„Dobře tedy. Otázku vašeho postavení zde můžeme vyřešit v pondělí – pokud tu v pondělí ještě budete. Přišel jsem vám něco oznámit, a je dobře, že na to budu mít svědka, i když slečna Ferrisová není pro tento účel ideální. Údajně jste napsal do hlášení, že jsem vám řekl, že znám jméno osoby, která zavraždila Walda Moora. Je to pravda?“

„Ano, tak jest.“

„Pak jste do hlášení napsal lež. Neučinil jsem před vámi takové prohlášení, ani žádné jiné, ze kterého by se tak dalo usuzovat. Nemám ani zdání, proč jste si to vymyslel a nehodlám mařit čas tím, že bych se to pokoušel zjistit.“ Přešel ke dveřím, otočil se a usmál se na nás. „Můžete pokračovat v rozhovoru, který jsem přerušil. Nashledanou.“

Zavřel za sebou dveře. Seděl jsem a mlčky naslouchal. Slyšel jsem, jak se tichem vylidněného sálu jeho kroky vzdalují.

Gwynne ke mně přistoupila a začala: „Vidíte to? Ať si říkají, že mě viděli, jak jsem tajně vklouzla do vaší kanceláře, vy byste tomu přece nevěřil, a ať vám to řekl kdo chtěl, lhal a já bych nevěřila –“

„Zavřete pusu, brouku. Hačněte si a počkejte, až si nabrousím vtip.“

Poslechla. Hleděl jsem někam k její bradě, to mě rozptylovalo a přejel jsem k něčemu neutrálnějšímu. Po rychlém a soustředěném vyhodnocení situace mi nejnovější impulzivní číslo Kerra Naylora připadalo jako počátek velkého ústupu. Jakmile jednou začal, pravděpodobně bude pokračovat a v polovině příštího týdne už bude tvrdit, že Moore nejen že nezahynul, ale že se mu dokonce ani nic nestalo.

Obrátil jsem se ke Gwynne. „Udělala se tu zima, protože pan Kerr Naylor má studené nohy. Prakticky omrzlé. Abych se vrátil k vám, možná bych měl říct k nám, když přišel pan Naylor, chtěl jsem vám právě povědět, že mrháte spoustou munice, a zatraceně dobré munice. Nikdo mi totiž nepovídal, že vás viděl vcházet nebo vycházet. Jde o otisky prstů. Nechala jste jich tu dohromady nejmíň padesát, všude možně. Na deskách a na hlášeních. Nechám si je jako upomínku na vás. Co mi povíte teď? Chodila jste ve spaní? Zkuste to?“

Vraštila čelo a pekelně se soustředila, jako kdybych jí vysvětloval, jak mi má na stroji napsat něco hodně složitého, a ona to nechtěla zkazit. Můj nezištný návrh s chozením ve spánku se jí nezamlouval, možná, že ho dokonce ani neslyšela. Nakonec pronesla:

„Otisky prstů?“

Z jejího tónu jsem vysoudil, že to je určitě ruské slovo a že tímto jazykem nevládne.

„Správně. Drobounké čárečky na koncích vašich prstíků, které vytvářejí hezké ornamenty, když se něčeho dotknete. O-t-i-s-k –“

„Nebuďte protivný,“ ohradila se dotčeně. ‚A stejně jste říkal, že byste nevěřil, že bych něco takového mohla udělat!“

„Tak moment,“ řekl jsem pevně. „Za prvé, nic takového jsem netvrdil. Za druhé, jedním z mých oblíbených pravidel je nikdy se ženou nevést spor o tom, co řekla nebo co jsem řekl já. Měla jste čas si něco vymyslet. Tak co to bude?“

Pořád ještě se tvářila dotčeně. „Nemusím si nic vymýšlet,“ prohlásila rozhořčeně. „Stačí, když vám povím pravdu, třebaže si to nezasloužíte. Včera odpoledne jste se mnou chtěl mluvit a já jsem nemohla přijít, protože mi pan Henderson naložil spoustu práce, protože jeho sekretářka je nemocná, a já jsem musela zůstat přesčas,

a když jsem skončila, přišla jsem sem, protože jsem myslela, že tu třeba na mě čekáte, a vy jste už byl pryč, tak mě napadlo, že jste mi třeba nechal nějakou práci v registračce, tak jsem se podívala dovnitř, a samozřejmě jsem musela otevřít desky, protože kde byste to byl jinde nechal. A teď mě obviňujete z něčeho nekalého jenom proto, že jsem se snažila pro vás pracovat, dokonce ještě skoro v sedm hodin večer!“

Kýval jsem zvolna hlavou nahoru dolů a přitom jsem jí nepřestával hledět do očí. „To není špatné,“ připustil jsem. „Bylo by to docela obstojné, i když trochu trhlé, jen škoda, že jste to nejdřív zapřela a vinula jste se tady ke mně s vaším parfémem a dalšími atributy. Proč jste to zapírala, poklade?“

„No, víte, já si prostě musím z lidí utahovat. Asi to mám v povaze.“

„Takže tohle je vaše historka a vám se líbí, co?“

„Ovšem že je, vždyť je to pravda!“

Byl bych na ni rád nasadil vybrané způsoby mučení někde v podzemní kobce. „Tahle místnost není dost vhodná,“ připustil jsem, „abych vám věnoval tolik pozornosti, kolik si podle své povahy a schopností zasloužíte. Existují však jiné místnosti. Policisté se na zkušené a vynalézavé lháře dokážou naštvat daleko rychleji než já. Zítra je sobota a tady bude zavřeno, ale policie pracuje sedm dní v týdnu. Velice rád se s vámi setkám v jiném prostředí. Můžete jít domů.“

„Vy nejste žádný policajt,“ prohlásila, jako by chtěla vyvrátit, co jsem právě řekl. Vstala. „Na to jste příliš hezký a dobře vychovaný.“

A to jsem se jí celou dobu snažil vysvětlit, nebo alespoň zřetelně naznačit, že policista nejsem!

Vzal jsem si krabici pro jistotu s sebou domů. Neodvážil bych se ji nechat ani v zamčené registračce.

• 19 •

Po večeři se Wolfe opět začetl do svých třech knih. Značně se lišily počtem stránek a vypadalo to, že se mu ten jeho systém krásně zhroutí, až mu dojde ta nejkratší, pokud ovšem tuto nesnáz nepředvídal a neupravil si náležitě dávkování.

Podal jsem mu hlášení, na které reagoval úplně stejně jako včera. Když jsem sám od sebe nadhodil, že Kerru Naylorovi zřejmě sestřička umyla hlavu a teď chlapec leze ke křížku, dostalo se mi jen lhostejného zabručení. Rozhodl jsem se, že půjdu do biografu.

Za normálních okolností musí kino počkat, jestliže děláme na případu, ale tento precendens jsem ten pátek večer porušil, protože (a) jsme na něm zas tak nedělali – Bůh ví, že Wolfe tedy rozhodně ne – a (b) jsem silně pochyboval, že se vůbec jedná o nějaký případ. Byl bych klidně připustil, že se nejedná o nic vražednějšího než o špinavou vnitropodnikovou politiku ve vedení firmy Naylor-Kerr a.s., a i když to mohlo připadat důležité a možná vzrušující správní radě a rozhádanému táboru náměstků a manažerů, přiznávám se, že jsem Wolfovi vůbec neměl za zlé, že na to kouká svrchu, protože jsem sám měl obdobné pocity. Takže jsem veškeré myšlenky vytěsnil a až do určitého okamžiku jsem vychutnával film. Zůstal jsem téměř do konce. Ale když došli až k tomu, že se užuž ukázalo, že hrdina vlastně nepadělal smlouvu a nevypařil se s penězi, spěšně jsem odešel, protože jsem si ze svého sedadla udělal o hrdinovi zcela vlastní názor a rozhodl i sem se, že si ho nedám vzít.

Když jsem asi v půl dvanácté dorazil domů, zastihl jsem v kanceláři v červené kožené klubovce inspektora Cramera, zabraného do rozhovoru s Wolfem. Zjevně nešlo o přátelskou debatu, protože Cramer po mně přímo nepřátelsky loupl očima, a ježto jsem neudělal nic, čím bych si to zasloužil, vyjádřil tak svůj citový vztah k Wolfovi.

„Kde ksakru vězíte?“ obořil se na mě, jako kdyby mě byl pustil na vycházku z basy nebo mě měl na výplatní listině.

„Byl to báječný film,“ sdělil jsem jim oběma své zážitky a usedal jsem ke stolu. „Jenom dva lidi v něm trpí ztrátou paměti. Taková neuvěřitelně krásná holka s –“

„Archie,“ zarazil mě Wolfe. Taky mu nějak došel humor. „Pan Cramer se vás chce na něco zeptat. Předpokládám, že jste četl ten článeček o nás v *Gazettě*?“

„Jistě. Tu vaši fotku nevybrali nejlíp, ale –“

„Nezmínil jste se mi o něm.“

„No jo, protože jste byl zabraný do knížky a stejně to ani nestálo za řeč.“

„No to je vrchol!“ zařičel Cramer. „To je nehorázná zrada klientovy důvěry!“

„Blbost.“ Musel jsem neustále těkat očima sem tam, abych stihl sledovat obě nevraživé tváře. „Necitují mě a dokonce se ani nezmiňují, že by šlo o rozhovor. Pouze tvrdí, že Archie Goodwin,

vynikající pravá ruka Nera Wolfa, vyšetřuje smrt Walda Wilmota Moora, a dá se tudíž usuzovat, že někdo v tom čichá vraždu. Jiné jméno v tom článku vůbec nepadlo. A protože o tom u Kerr-Naylora ví asi tisíc lidí a nejméně jeden zná moje jméno, můžete tu zradu klidně vzít zpátky a použít ji někde jinde. Lon Cohen by to v žádném případě neudělal bez mého souhlasu. Takže to byl ten ztracený Whosis, redaktor městské rubriky. Koho že bolí břicho? Klienta? Vás povýšili z oddělení vražd do oddělení péče o koťátka?“

Wolfe a Cramer začali mluvit oba najednou a Wolfe vyhrál.

„Ten plátek o vás skutečně tvrdí, že jste vynikající, a jedině v tom s nimi rozhodně nesouhlasím. Pana Cramera to však značně pobouřilo. Zdá se, že roztrpčen je pan O´Hara, náměstek policejního ředitele. Chtějí, abychom vyšetřování zastavili.“

„To si tedy troufají,“ podotkl jsem. „Budou nás živit?“

Cramer začal mluvit znovu, ale Wolfe ho zarazil zdviženou dlaní.

„Ničím, co by se dalo jíst,“ ušklíbl se. O jídle se s ním nedalo žertovat. „Říkají, že ten článek v *Gazettě* je začátkem další pomlouvačné kampaně proti policii kvůli jedné nevyřešené vraždě a že je to nezodpovědnost, protože neexistuje sebemenší důkaz, že v Moorově případě šlo o cokoli jiného než o nešťastnou náhodu. Tvrdí, že buď jsme se dali obalamutit vrtochy excentrického pána Kerra Naylora, nebo že z toho naopak uměle konstruujeme případ, abychom z toho vyždímali peníze. Dokonce tvrdí, že jste zašel tak daleko, že jste do hlášení napsal cosi, co vám povídal pan Naylor – že ví, kdo zabil pana Moora – což on prý nikdy neřekl, jenom proto, abyste měl důvod dál pracovat. Je to tak, pane Cramere?“

„Velice zhruba,“ zachraptěl Cramer. „Chtěl jsem pana Goodwina požádat –“

„Kdybyste laskavě dovolil,“ přetrhl mu Wolfe úsečně řeč. Otočil se na mě. „Archie. Je-li třeba, abych to vyslovil nahlas, tedy vám říkám, že ve vás mám neomezenou důvěru a jsem naprosto spokojen s tím, jak si v tomto případu vedete, stejně jako jsem byl ve všech minulých a doufám že i v budoucích. Samozřejmě, že občas lžete, já taky, dokonce i klientům, když mi to připadá vhodné, ale nikdy byste nelhal mně nebo já vám v záležitostech, kde jde o vzájemnou důvěru a úctu. Váš nedostatek důvtipu je možná politováníhodný, ale v podstatě jde o nepodstatnou maličkost, a dva vysoce inteligentní muži pod jednou střechou, to už by bylo příliš. Vaše nesmyslná peccadillos, jako že odmítáte psát na bezhlučném psacím stroji, mě sice příšerně obtěžují, ovšem takové idiotské obvinění, jako že jste

lhal ve zprávě panu Pinovi, změnilo můj názor i v tomto ohledu. Nechte si svůj psací stroj, ale prokristapána si ho namažte.“

„Můj ty bože!“ bránil jsem se. „Vždyť já ho mažu každý –“

Cramer vybuchl. Použil přitom slovo, které by nám sazeč rozhodně nepřijal.

„Vaše domácí tahanice snad chvíli počkají,“ hudral neurvale.

„Pořád ještě tvrdíte, že vám Naylor řekl, že ví, kdo zabil Moora?“ vyjel po mně.

„Ne,“ odpověděl jsem, „vám ne. Vám netvrdím vůbec nic. Tohle je soukromé vyšetřování a týká se člověka, který si pouštěl pusu na špacír, a já podávám hlášení panu Wolfovi a našemu klientovi. V čem se to týká vás? Jste šéfem oddělení vražd, ale sám sobě jste navykládal, že Moorova smrt byla nešťastná náhoda, takže vám není vůbec nic do toho, co já tvrdím a co ne. Nevyčítám vám, že nechcete, aby to *Gazette* rozmázla, ale pokud ode mě žádáte nějakou spolupráci, nedosáhnete jí tím, že se mě budete ptát, zda pořád ještě tvrdím, že nejsem lhář. O’ Hara zřejmě zvedl telefon a trochu vám natrhl gatě, a říkám to tak mírně jen z ohledu na váš věk, ale nemusíte si to vylévat na mě.“

„Podívejte,“ rozhodil jsem rukama. „Berme to takhle. Řekněme, že jste rozumný člověk a ne potrhlo, a že v tom rozpoložení přijdete sem, abyste se mě na něco zeptal. Dokonce mi snad budete říkat Archie. A vysvětlíte mi, oč vám jde, přátelským, vlídně modulovaným tónem. Nač byste se mě tedy zeptal?“

„Už jsem to řekl Wolfovi a ten to pověděl vám.“ Cramera už bojovnost opustila, tvrdý a neúprosný však zůstal. „Žádám, abyste přestal kalit vodu s nějakou vraždou, když pro ni nejsou důkazy, a neprodával zatuchlé zvěsti novinám.“

„Nic jsem neprodával. Zašel jsem za chlapci z *Gazetty* pro informace a dostal jsem je. Pokud jde o kalení vody, chcete snad říct, že mám u Naylora-Kerra podat výpověď?“

‚Ano. Tolik zas ty peníze nepotřebujete.“

„To já nevím. Jsem jenom účetní. To záleží na panu Wolfovi. Ten mě zaměstnává a já zas plním jeho příkazy.“

‚A mě zase zaměstnává Naylor-Kerr a.s.,“ vložil se do toho Wolfe, „prostřednictvím svého prezidenta, pana Pina. Mám důvod se domnívat, že měl se svými kolegy jisté skryté záměry, jež mi nesdělil, když mě najímal. Nic o nich nevím, i když nemám důvod se domnívat, že by byly zločinné či málo etické, dokonce mohou být i chvályhodné. Proč se na to nezeptáte pana Pina? Hovořil jste s ním?“

„Mluvil s ním náměstek ředitele.“ Cramer si mezitím vytáhl doutník a ohrožoval jím své zuby. „Dnes odpoledne. Pokud vím,

bavili se především o tom, jestli Goodwin lhal o tom, co mu Naylor řekl. Nepředpokládám, že by mu náměstek přímo řekl, aby vás odvolal. To nechali na mě.“

„Necítil bych se oprávněn,“ prohlásil Wolfe ctnostně, „opustit případ bez souhlasu klienta.“

„Tak si ho opatřete. Zavolejte mu rovnou. Promluvíme si s ním, já nejdřív.“

Wolfe na mě kývl. „Sežeňte pana Pina, Archie. Ale vy nebudete první, pane Cramere. Až po mně.“

Našel jsem číslo v seznamu a vytočil je. Když se mi po krátkém vyzvánění ozval v uchu hlas, který jsem znal, překvapilo mě, že žena, která má dost peněz, aby si mohla chovat domácí miláčky, sama zvedá telefony, ale byla půlnoc a služebnictvo pravděpodobně ráno nevyspávalo tak dlouho jako ona. Představil jsem se a ona okamžitě zareagovala.

‚Ale ovšem, hned jsem poznala váš hlas! Co dělá obličej, Archie?“

Znělo to, jako by jí to opravdu dělalo starosti a chtěla to vědět.

„Už je to lepší, děkuju,“ odpověděl jsem. „Omlouvám se, že vás ruším tak pozdě večer –“

„Ale pro mě vůbec není pozdě! Já nikdy nechodím spát před třetí nebo před čtvrtou. Ty abonentky se ještě neprodávají, ale budou příští týden. Hned vám je pošlou.“

„Mnohokrát děkuju. Je doma váš manžel? Pan Wolfe by s ním rád mluvil.“

„Ano, je tady, ale možná, že už spí. Chodí si lehnout mnohem dřív než já. Počkejte u telefonu, já to zjistím. Je to důležité?“

„Ne zas tak důležité, aby bylo třeba ho budit, pokud to snáší stejně špatně jako já.“

„Dobře. Vydržte, jdu se podívat.“

Trvalo jí to dost dlouho. Seděl jsem a uvažoval, že vzhledem ke stavu jejich manželské oddanosti asi nebude pan choť spát za nejbližšími dveřmi. Konečně se vrátila.

„Omlouvám se, ale bohužel spí opravdu tvrdě. Myslela jsem, že si třeba ještě čte. Je to v té záležitosti, kvůli které jsem vás navštívila?“

„Ano, má to určitou spojitost. Zavoláme mu ráno. Mnohokrát vám děkuju.“

„Možná bych vám mohla být nápomocná. Oč se jedná?“

„Myslím že ne, jde o pouhou drobnost. Vydržte chviličku.“ Přikryl jsem mikrofon a ohlásil. „Pine spí a paní chce vědět, jestli nám může něčím prospět. Hrozně ráda by nám nějak pomohla.“

„Ne,“ prohlásil Wolfe rozhodně.

„Počkejte moment,“ začal Cramer, ale já ho nebral na vědomí a řekl jsem do mluvítka: „Pan Wolfe vám mnohokrát děkuje za ochotu, ale říká, že vašemu manželovi zavolá zítra ráno.“

„Tak mi povězte, oč jde, Archie, a já to s ním proberu, než pan Wolfe zavolá.“

Trvalo mi dobré tři minuty, než jsem se odpoutal, aniž bych se dopustil impertinencí.

Ti dva se začali dětinsky handrkovat. Cramer zastával názor, že jsem ji měl přesvědčit, aby Pina vzbudila, a Wolfe, který nesnáší, aby ho někdo budil, ještě víc než já, mu zuřivě odporoval. Hádali se, jako by šlo o světový problém typu, co dělat s Porúřím. Žádný z nich nechtěl ustoupit ani o píď, takže skončili tam, kde začali, na mrtvém bodě.

„No tak dobře,“ prohlásil pořád ještě bojovně Cramer. „Takže já přijdu o dvě hodiny spánku, protože sem jedu, abych vás požádal o laskavost, a ještě z toho nic nemám.“

„Nesmysl.“ Wolfe se projevoval stejně bojovně. „Nežádal jste laskavost. Nazval jste pana Goodwina lhářem a kladl jste nehorázné požadavky. Navíc to máte při cestě z kanceláře.“

Skutečně klesli až na tuto intelektuální úroveň. Nepřekvapilo by mě, kdyby Cramer v tu chvíli vytáhl mapu města a dokazoval, že Wolfův dům neleží na přímé trase mezi jeho bydlištěm a kanceláří, ale to vynechal a soustředil se na druhý bod – zda žádal o laskavost nebo ne. Tvrdil, že ano a že pokud to znělo jako požadavek, bylo to způsobeno jen jeho manýrami, které dobře známe a tudíž nemáme právo si je nesprávně vykládat. Touto oklikou se nakonec vrátil k hlavnímu bodu: přerušíme či nepřerušíme styky s firmou Naylor-Kerr a.s.? Asi mu už pan náměstek policejního ředitele O’Hara zapálil u hýždí koudel.

„Není to přece tak naléhavé, že?“ zeptal se Wolfe tónem předstírané obavy, kterým rozčiloval lidi i starší než já a dokonce i než Cramer. „Pan Kerr Naylor dlouho –“

Zazvonil telefon. Znechuceně jsem na něj pohlédl, než jsem ho zvedl, a říkal jsem si, že je to určitě paní Pinová, která se chce zeptat, co mi dělá obličej, protože si přece půjde lehnout až za dvě hodiny. Ale ne. Nějaký muž mě úsečným hlasem požádal, abych mu dal inspektora Cramera, a já se tedy vysunul ze židle, aby si Cramer mohl popovídat od mého stolu.

Byl to jednostranný hovor, kde Cramer jen párkrát zabručel a nakonec vysypal asi tři čtyři otázky. Řekl někomu, že tam bude za pět minut, zavěsil a otočil se k nám.

„Kerra Naylora našli mrtvého na Devětatřicáté ulici blízko Jedenácté avenue. Čtyři bloky odtud.“ Cramer už stál. „Jméno zjistili podle nějakých papírů, co měl v kapse. Chcete jít se mnou a identifikovat ho?“ zavrčel na mě.

„Tedy opravdu,“ zamumlal Wolfe. „Pozoruhodná shoda okolností. Panu Moorovi se to přihodilo na úplně stejném místě. To musí být velmi nebezpečná ulice.“

„A teď už ho nikdy nepřinutím, aby odvolal, že mě nazval lhářem,“ postěžoval jsem si. „Samozřejmě, rád vám pomohu. Pojďte, pane inspektore.“

• 20 •

Protože podle svého nejlepšího vědomí jsem byl pořád ještě na výplatní listině firmy Naylor-Kerr, potěšilo mě, že nepracují v sobotu. Příští den jsem totiž vstával až někdy v poledne, a to jsem nespal ani šest hodin, protože jsem dorazil domů teprve, když slunce začínalo Pětatřicátou ulici lechtat prvními paprsky.

Shoda okolností to byla skutečně pozoruhodná. Na Devětatřicáté ulici mezi Devátou a Desátou avenue, necelých deset metrů od místa, kde našli tělo Walda Wilmota Moora, zajelo nějaké auto Kerra Naylora, polámalo mu kosti a rozdrtilo hlavu. Líbilo se mi víc, když mi sám vyprávěl, jaké měl obtíže, když šel do márnice identifikovat pozůstatky Walda Moora, ale nemohlo být pochyb. Šlo zcela jasně o Naylora, stačilo si jen uvědomit, k čemu dojde, když se koule přemění v kruh.

Ve výčtu shodných okolností se dá pokračovat. V okamžiku, kdy tělo ve dvanáct čtyřicet objevil taxikář, leželo tam už víc než půl hodiny, pokud se policejní lékař nemýlil. Navíc – opravdu trochu silné kafe – vůz, který ho zajel, našli zaparkovaný na Pětadevadesáté ulici západně od Broadwaye, před prádelnou, přesně na místě, kde našli auto, co odrovnalo Moora. Tentokrát jsem musel před Cramerem smeknout. Sotva přijel na místo činu, štěkl na jednoho detektiva, ať maže na Pětadevadesátou ulici a prohlédne zaparkované vozy, čímž dokázal, že i inspektor rozpozná shodu okolností, když ji má před očima. Ještě než jsem si odešel domů zdřímnout, přivezli z Bedford Hills majitele vozu a důkladně ho proprali. Praní bylo povětšinou zbytečné, neboť se ověřilo, že v jedenáct osmnáct hlásil policii, že mu ukradli vůz. Zaparkoval ho na Osmačtyřicáté ulici a šel

do kina. A přitom, jako to denně udělá spousta trumberů, nejenže vůz zapomněl zamknout, ale dokonce v něm nechal i klíčky.

Bylo třeba dvou techniků z laboratoře, aby ve světle reflektorů ohledali pneumatiky vozu na Pětadevadesáté ulici a našli důkazy, že skutečně přejel Naylora, což byla další shodná okolnost.

Nějakou dobu jsem tam jen okouněl, ale všichni se ke mně chovali vlídně, protože mě pan inspektor Cramer chtěl mít po ruce, aby mi mohl klást otázky, když mu na ně mezi prací zbyde čas. Během těch hodin se ani jednou nezmínil o Wolfově nepřístojném chování a o tom, že jsem kalil vodu s nějakou vraždou, když k žádné vraždě nedošlo. Protože jsem věděl, že má plné ruce práce a že by ho to rozčilovalo, zmínil jsem se o tom jen asi osmkrát či devětkrát. Ani pak mě nedal odtamtud vykopat, protože mě potřeboval. Při prvním sezení jsem se trochu vzpouzel odpovídat, protože bych mohl zradit důvěru klienta, což je pro mě nepřípustné, ale když se pak uchýlil k jistému tónu, poskytl jsem mu všechno, o čem jsem předpokládal, že se stejně brzo doví. Vyklopil jsem mu všechno, nebo téměř všechno, co jsem věděl o lidičkách dole u Naylora-Kerra, včetně samozřejmě takových detailů, jako dojem, který v sobě Ben Frenkel nosí už od prosince. Když jsem se snažil rozvázat jazyk Gwynne Ferrisové a vyhrožoval jsem jí, že to povím poldům a pustím je na ni, ani se mi nesnilo, že to za deset hodin skutečně provedu.

Cramer třikrát přesunul štáb a mě vláčel s sebou. Asi půl hodiny pracoval venku na Devětatřicáté ulici a pak se přesunul do tepla, na 18. okrsek na Čtyřiapadesáté. Kolem třetí se stěhoval do svého vlastního doupěte na Dvacáté ulici a o hodinu později jsme táhli opět, tentokrát do kanceláře náměstka policejního ředitele O'Hary na Center Street. To už tam byl i O'Hara osobně a věci začínaly dostávat spád. Ocitl jsem se přímo ve víru dění a dokonce se mi dostalo to potěšení, že jsem si mohl pohovořit se samotným panem náměstkem. Z toho, jak se do mě pustil, se dalo vysuzovat, že mě nejen považuje za odporného lháře, ale je na základě důvěrných informací přesvědčen, že jsem to všecko spáchal sám a pak jsem šel domů a připojil se k Wolfovi a Cramerovi v kanceláři ve 23.30, kdy jsem nepřišel z kina, ale z Pětadevadesáté ulice, kde jsem zaparkoval vražedný nástroj. Protože už jsem Cramerovi poskytl veškeré použitelné informace, podstrčil jsem panu náměstkovi ždibeček či trochu víc nesouvislých lží, jako že neumím řídit auto, a přísně důvěrně jsem mu pak sdělil, že jsem nebyl v kině, ale v hotelu na pokoji s manželkou význačného katolického jáhna, a že raději zemřu, než bych udal jméno. O'Harovl to nakonec zapálilo a docela slušně se rozparádil.

Informovali samozřejmě sestru Kerra Naylora, nikoli ovšem telefonicky. Poslali na Sedmašedesátou ulici poručíka Rowcliffa. Když se Rowcliff vrátil – to jsme ještě byli na 18.okrsku – přivezl s sebou Jaspera Pina, kterého nakonec přece jen vzbudili. Cestou ho Rowcliff vzal identifikovat tělo, a protože jsem sám z vlastní zkušenosti věděl, jak radostná je to podívaná, ani jsem mu nevyčítal, že přijel kapánek pobledlý. Nepůsobil sice jako člověk stižený zármutkem, ale také nevypadal jako šéf podniku, který má všechno pevně v ruce. Když Cramer zjistil, že Pine ani jeho žena nemají ani zdání, kde se Kerr Naylor zdržoval v pátek večer a co mohl dělat na Pětadevadesáté ulici, dlouho se s ním nezdržoval a předal ho k dalšímu výslechu opět Rowcliffovi. Stačil jsem mu říct pouze patnáct slov. Jak odcházel s Rowcliffem, obrátil se na mě a zeptal se:

„Opravdu vám Naylor říkal, co jste napsal do hlášení? Že ví, kdo zabil Moora?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Kdybych si byl chtěl něco vymyslet, pohrál bych si s tím daleko víc.“

Když jsme se přesunuli na Center Street, potkal jsem, než skončila noční směna, ještě další známé. Hester Livseyovou ovšem ne. Detektiv, kterého pro ni poslali, se vrátil se zprávou, že její matka, u níž v Brooklynu bydlí, tvrdila, že dcera není doma a že nebyla doma ani večer, protože jela rovnou z práce na nádraží Grand Central a odjela vlakem na víkend za přáteli v connecticutském Westportu. Poskytla jméno těch známých. Nezvedali telefon. Ale Cramer se svými chlapci pracoval rychle a všemi směry. Zavolali westportské policii, ti zašli ke známým na návštěvu a ohlásili, že Hester Livseyová tam je, zachumlaná v posteli, že přijela vlakem v jednu čtyřicet jedna ráno. Protože to z New Yorku netrvá osm hodin, ale sedmdesát minut, policista trval na tom, že si se slečnou Livseyovou potřebuje promluvit. Prohlásila, že se nakonec rozhodla jet pozdějším vlakem a že je její věc, jak strávila večer v New Yorku. Když jí sdělili, jak zemřel Kerr Naylor, opakovala výpověď a prohlásila, že o Naylorovi nic neví, že ho znala jen zpovzdálí, protože byl šéfem velkého oddělení a ona pouhou písařkou. Když ji požádali, aby se ráno vrátila do New Yorku, protože by si s ní policie mohla chtít popovídat, odmítla s tím, že neví nic, co by policii při pátrání pomohlo.

Přišlo hlášení od seržanta, který si zašel pohovořit se Sumnerem Hoffem do bytu na East Fifties. Hoff neměl nic podstatného, co by mu sdělil, ale jako řádný občan projevil ochotu spolupracovat s policií při vyšetřování zločinu – což jsem kvitoval jako výrazný a příznivý vývoj v jeho postoji.

Zvonek ani bušení na dveře nevyvolaly žádnou odezvu v garsonce v Greenwich Village, kterou obývala Roza Bendiniová. Tady bohužel žádná maminka neposkytovala informace a nikdo jiný v domě nevěděl, kde se Roza nachází. Byl jsem přesvědčen, jelikož sám dobře vím, kam touha po družné společnosti vede, že až se Roza objeví, nebude si moci vzpomenout, kde strávila páteční noc, ale to byla jedna z věcí, kterou jsem Cramerovi nesdělil, neboť jsem mu nechtěl bortit jeho představy o americké ženě. Mysleli si, že najdou jejího manžela u rodičů na Washington Heights, ale ani to nezabralo. Vytáhli Harolda Anthonyho z postele a ten se oblékl a jel na Center Street, aniž ho o to požádali. Vypověděl, že Rozu neviděl od středečního večera, kdy nás opustila zabrané do souboje na chodníku před Wolfovým domem. On sám by nepoznal Kerra Naylora od Adama a páteční večer strávil na basketbalovém zápase v Garden, kam šel samotinký sám, a odtud se vrátil domů pěšky – nějakých deset kilometrů – aby si vybil energii.

„Takže ona se vám nějaká ta energie za pouhých osmačtyřicet hodin vrátila?“ optal jsem se. „Po tom, co jsem jí z vás tolik vyždímal?“

„Samo. Na to jsem hned příští den zapomněl,“ vytahoval se.

„Proč shánějí Rozu? Přece nejsou takoví blázni, aby si mysleli, že zabila nějakého chlapa? Co na ni mají?“

On skutečně jel až na Centre Street v tuhle noční dobu, protože se bál o svou ženu! Oddanost je báječná věc, ale neměla by se proměnit v udidlo. Uklidnil jsem ho, že to policajti jenom všechno protřepávají sítem. Ale s tou energií jsem mu to nevěřil. Tři údery do ledvin sice člověka nezabijí, ale rozhodně se mu nevytratí z paměti hned druhý den.

Ale to bylo až ke konci. Předtím, hned po příjezdu do O’Harovy kanceláře, jsme si pohovořili s Benem Frenkelem. Cramer seděl u velkého stolu, já stál za ním a díval jsem se mu přes rameno do kopií zpráv firmě Naylor-Kerr, pro které jsem se zastavil ve Wolfově kanceláři. Policista přivlekl dovnitř Frenkela a posadil ho na židli vedle stolu. Když ke mně přišel ve čtvrtek, domníval jsem se, že má rozcuchané vlasy, ale teď snad neměl jediné dva rovnoběžné. Snažil se upírat oči někam do prázdna, což dost dobře nejde, pokud se o to vší silou nesnažíte a oči nezavřete.

„Nazdar,“ řekl jsem.

Nedal najevo, že by mě poznával.

„Vy jste Benjamin Frenkel?“ zavrčel na něho Cramer.

„Ano, tak se jmenuju.“

„Máte dojem, že jste zabil Kerra Naylora?“

Frenkel na něho zůstal koukat, pak se opět pokusil nedívat na nikoho a na nic a mlčel.

„Tak co, máte?“

Frenkel se podíval přímo na mě a vykřikl: „Ty kryso! Slíbils mi, že to zůstane mezi námi!“

„To není pravda,“ zavrtěl jsem hlavou. „Říkal jsem ti, že nemůžu tajit doznání k vraždě.“

„Já jsem se nedoznal k vraždě!“

„Tak to udělejte teď,“ naléhal Cramer. „Přiznejte se. No tak, do toho, uleví se vám a budete se cítit líp.“

To vůbec nezabralo. Takováhle přímá výzva, aby se doznal k vraždě, byl zřejmě přesně jeho vytoužený dárek k narozeninám. Přestal koukat do prázdna, širokými hubenými rameny se opřel vzadu a zeptal se hlasem, v němž sice ještě doznívalo napětí, ale po panice tu nebylo ani stopy:

„Řekli mi, že sem mám přijít odpovědět na otázky. Kde jsou?“ Smutně a vlídně se usmál.

Cramer kladl otázky a Frenkel odpovídal. Naposledy viděl Kerra Naylora asi ve tři hodiny v pátek odpoledne v kanceláři a od té doby o něm nic neví. Po práci šel do svého podnájmu na Čtyřiadevadesáté ulici, vykoupal se, převlékl se, povečeřel o samotě za rohem v restauraci na Broadwayi a odjel metrem do centra vyzvednout mladou dámu, která bydlí na Jednadvacáté ulici a on s ní měl ten večer schůzku. Raději by vynechal její jméno. Šli spolu do podniku Moonlight na Padesáté a tancovali tam až do půlnoci. Doprovodil mladou dámu domů a sám dorazil na Čtyřiadevadesátou kolem jedné hodiny. Nechtěl uvést jméno dámy, protože prý k tomu není důvod. Pokud by to z nějakého důvodu bylo nutné, dozvíme se je.

A co jeho dojem, že zabil Waldu Moora?

To prý je taková duševní úchylka, která čas od času postihuje muže s bohatým vnitřním životem. Často prý mu zneklidňují život. Jednou byl dokonce posedlý představou, že je tajný fašista a dokonce šel na shromáždění Bundu do Yorkvillu, aby se toho zbavil. Neprohlásil to sice kategoricky, nicméně naznačil, že přišel za mnou právě z téhož důvodu, jako šel kdysi do Yorkvillu, čímž si u mě rozhodně nešplhl.

Nepřišel takhle náhodou za mnou se záměrem zjistit, zda se o něm Naylor třeba nezmínil ve spojitosti s Moorovou smrtí?

Ne, to prý není pravda. Napadlo ho to prý až během rozhovoru, předtím na to ani nepomyslel. Zná Gwynne Ferrisovou? Ano, je to písařka v oddělení skladů?

Mluvil s ní v pátek?

Je to možné. Nepamatuje se.

Nepověděla mu náhodou, že Naylor podle vlastních slov zná vraha Walda Moora?

Ne, na to si nevzpomíná. Ale samozřejmě ví, dodal, že to pan Naylor prohlásil. Všichni to věděli. Probíralo se to po celém oddělení.

To byla pro mě novinka. Zůstal jsem na něho koukat. Vzal jsem Cramerovi slovo a zeptal jsem se: „Kdy?“

„Proč kdy, no dneska. Tedy včera. V pátek.“

„Komu to měl Naylor říct?“

„To nevím – tedy – vím jenom, co jsem slyšel. Povídalo se, že to řekl vám a vy že jste to hlásil nejvyššímu.“

„Od koho to máte?“

„Nevzpomínám si.“ Frenkel už se dostal zpátky do formy. Mluvil hlubokým hrdelním hlasem a probodával mě očima. „Já nejsem psychicky disponovaný k tomu, abych se obíral takovými věcnými detaily. Pokud má ovšem záležitost intelektuální rozměr –“

„Blbost,“ trpce procedil rozhořčený Cramer. Už si v jednu hřejivou chvilku myslel, že teď přijde doznání, a místo toho tyhle žvásty. Namířil Frenkelovi do ksichtu napůl rozžvýkaný doutník, zamával jím a prohlásil:

„Řekla vám to Gwynne Ferrisová! Že je to tak!“

„Už jsem řekl, že ne.“

‚A já tvrdím, že ano. Náhodou to vím – co chcete?“ Ta otázka patřila detektivovi, který přistoupil ke stolu. „Přišel seržant Gottlieb, pane inspektore, s tou Ferrisovou,“ odpověděl.

Cramer po něm loupl očima. „Podržte ji, dokud to tu ne– vlastně ne. Počkejte.“ Pohlédl na Frenkela a pak na mě. „Proč ne?“

„Jasně, proč ne?“ souhlasil jsem.

„Přiveďte ji,“ řekl Cramer detektivovi.

• 21 •

Gwynne Ferrisová vešla, neuvědomovala si nebo nevnímala seržanta, který jí téměř visel na pravém lokti, na chvíli se zastavila, aby přehlédla celou velkou místnost, a pak přistoupila ke stolu.

„Nazdar, Bene,“ řekla svým sladkým zpěvným hláskem. „Kvůli jaké hrozné věci tě sem přivlekli?“ Nečekala na odpověď, přelétla

očima po Cramerovi a spočinula jimi na mě. „Ale, takže vy jste vážně policista!“

Musel jsem jí přiznat, že se vyrovná s každou situací, a to se netýkalo jenom nervů, ale i zevnějšku. Přestože ji vzbudil policista ve čtyři ráno, musela se obléknout, zatímco on čekal, a přivezli ji na ředitelství v policejním autě, vypadala stejně svěží, čistá a krásná, jako když ke mně zdvihla svá průzračně modrá kukadla a prohlásila, že neumí pravopis. „Posaďte se, slečno Ferrisová,“ řekl jí Cramer.

„Děkuju,“ podotkla sarkasticky a posadila se na židli pár kroků od Frenkela.

„Vypadáš hrozně, Bene. Spal jsi vůbec?“

„Spal,“ zabrumlal Frenkel odkudsi z kilometrové hlubiny.

Gwynne se obrátila na mě a na Cramera „Ptám se ho na to, protože jsem se s ním viděla ještě před několika hodinami. Byli jsme tancovat. Ale to už vám nejspíš řekl. Ještě že se zítra nemusí do práce. Vy jste inspektor, pane Truette, nebo co?“

„Tohle je děs, to je něco příšerného,“ prohlásil hluboce procítěně Ben Frenkel. „Já jim neřekl, s kým jsem šel tancovat, protože jsem nechtěl, aby si to ověřovali a otravovali tě, ke všemu úplně pro nic a za nic. Chovali se alespoň slušně? Nebyli na tebe hrubí?“

Harry Anthony se bál o Rozu a tady se Frenkel bál o Gwynne. Zařekl jsem se, že se přestanu snažit pochopit ženy a začnu se pokoušet pochopit muže.

„Ne, byl ke mně opravdu velice zdvořilý,“ přisvědčila Gwynne velkoryse.

Cramer hleděl celou dobu z jednoho na druhého. A pak zahájil palbu. „Takže vy jste byli celý večer spolu. Je to tak, Frenkele?“

„Ano. Když už vám to slečna Ferrisová řekla.“

„Nejen protože mi to řekla. Byli jste?“

„Ano.“

„Doprovodil vás Frenkel domů, slečno Ferrisová?“

„No ovšem!“

„V kolik jste byla doma?“

„V kolik to bylo, Bene. Asi –“

„Ptal jsem se vás.“

„No, bylo tři čtvrti na jednu, když jsem došla nahoru do pokoje. Sama, pochopitelně. Chvíli jsme si povídali dole.“

Cramer mě překvapil. Zřídkakdy byl otevřeně nechutný, nechával to na chlapcích, ale teď na ni vyštěkl: „Když vás doprovázel domů Waldo Moore, tak to jste nahoru sama nechodila, že?“

Ben Frenkel se vymrštil ze židle s nachystanými pěstičkami a oči mu plály. Detektiv, který stál vzadu, vykročil dopředu. I já jsem trochu ztuhl, protože jsem nevěděl, kam až Ben ve své impulzivnosti zajde. Gwynne to zřejmě věděla moc dobře, protože vyskočila, postavila se před něho a rukama mu sevřela klopy kabátu.

„No tak, Bene, zlatíčko.“ Když přidala do hlasu ještě prosbu, daly by se s ním svařovat plechy. „Přece víš, že to tak není, copak jsem ti to neříkala? Pan inspektor je prostě škodolibý.“ Přitáhla si ho.

„Posaď se a takové řeči ani neposlouchej.“ Kolena mu začala povolovat, Gwynne přitlačila a Ben se opět posadil.

Vrátila se na svou židli a řekla Cramerovi: „O mně a Moorovi se vedla spousta zlomyslných řečí a tohle z toho mám. Už jsem se naučila se s takovými pitomostmi nerozčilovat. Jednoduše je nevnímám.“

Cramer tedy svou neomaleností nic nezískal. Změnil taktiku a zeptal se: „Proč jste tak nutně potřebovala vědět, co Goodwin psal do hlášení ohledně Moorovy smrti?“

„Goodwin? Jaký Goodwin?“

„Truett,“ vysvětlil jsem. „Já. Jmenuji se Goodwin.“

„Ale! To jsem ráda, že jste mi to řekl. Takže vy jste se plavil pod cizí –“

„Ptal jsem se vás,“ zachraptěl Cramer, „proč jste tak nutně potřebovala vědět, co zjistil ohledně Moorovy smrti.“

„Já jsem nepotřebovala nic nutně vědět.“

„Tak proč jste se v jeho nepřítomnosti vplížila k němu do kanceláře a hrabala jste se mu v papírech?“

„Nic takového!“ Vyčítavě se na mě podívala. „Vy jste mu to řekl? Vždyť jsem vám přece vysvětlila, že jsem si myslela, že na mě ještě čekáte, a vy jste byl pryč a já si myslela, že jste mi možná nechal nějakou práci –“

„Jo,“ přerušil ji Cramer, „to už jsem slyšel taky. Takže vy se toho hodláte držet, že?“

„No ale je to pravda!“ Byla skvělá, když předváděla statečnost tváří v tvář nespravedlnosti. Tak skvělá, že bych si ji byl rád rozkrájel na kousíčky a uvařil.

Cramer ji chvíli upřeně pozoroval. „Poslyšte, slečno Ferrisová,“ řekl změněným, podstatně klidnějším tónem. „Tohle vaše tvrzení bylo v pořádku, dokud se vyšetřovalo úmrtí, které mohlo být způsobeno nešťastnou náhodou, navíc před několika měsíci. Pokud by se jednalo pouze o tohle, nebylo by nic tak špatného na tom, že jste nemluvila pravdu, když se vás Goodwin zeptal, proč jste se mu dívala do papírů. Ale teď je to jiné, teď už víme, že to byla vražda,

takže to laskavě vezměte na vědomí. Byla to vražda. To přece mění celou záležitost, nemyslíte? Nechcete nám pomoct? Jestli se to netýká vás samotné, a já si myslím že ne, neměla byste nám pomoct a říct nám, proč jste to dělala?“

„Co má tohle všechno znamenat?“ zeptal se Frenkel, který se očividně rozhodl na nás zase mluvit. „O jaké papíry jde?“ Nikdo mu neodpověděl.

„Takže musím říct pravdu, viďte?“ obrátila se Gwynne na Cramera.

„Moc by mi nepomohlo, kdybych lhala, že?“ Cramer to vzdal a vybuchl: „Komu jste o tom řekla?“

„O čem?“

„Co jste viděla v těch papírech! Jak Naylor tvrdil, že ví, kdo zabil Moora! Komu jste to řekla?“

„Moment.“ Na čele se jí objevila vráska. Zřejmě usilovně přemýšlela. „Jedné holce, která to jenom byla, a taky jsem se o tom zmínila jednomu z mužů u nás – byl – ne, to nebyl pan Henderson –“ Zkroušeně pohlédla na Cramera. „Já si asi nevzpomenu.“

Do místnosti vstoupil náměstek ředitele pan O’Hara. Byla to jeho kancelář.

Cramer se zvedl a prohlásil chmurně: „Dokončíme náš rozhovor jinde, slečno Ferrisová. S vámi jsme skončili, pane Frenkele, ale můžeme vás kdykoli znovu potřebovat. Informujte nás, kde se hodláte zdržovat.“

„Vy jste Archie Goodwin? Chci si s vámi popovídat,“ povídal O’Hara.

O tom už jsem vyprávěl.

• 22 •

V sobotu jsem tedy vstával až skoro v poledne. Obličej už se mi trochu vylepšil, takže kluci na ulici neměli důvod moji vizáž barvitě komentovat, ale holil jsem se o něco déle než normálně, a také pod sprchou jsem se pohyboval opatrně a uvážlivě. Když jsem sešel dolů, Fritz se právě chystal podávat oběd. Protože jsem se necítil na to, abych vyhládlý žaludek rovnou zatížil Rognons aux Montagnes, což jsou jehněčí ledvinky dušené na hovězím vývaru a červeném víně, o směsi rozličného koření ani nemluvě, a protože Wolfe při jídle nepřipouštěl hovory o práci a já se chtěl ze všeho

nejdříve podívat na ranní noviny a to bych nemohl, kdybych s ním seděl u stolu, jedl jsem v kuchyni. Fritz, který chápe moje potřeby, už měl pro mě horkou ovesnou kaši, chladnou smetanu, usmažená vajíčka na pánvičce, tence nakrájenou šunku na grilu, namíchané lívancové těsto, rozpálený lívanečník, a kouřící hrnek kávy. Pokusil jsem se ho políbit na tvář, ale odradil mě od toho pade-sáticentimetrovým špičatým nožem. Usedl jsem tedy a zahájil tažení proti hladomoru s *Timesy* opřenými před talířem.

Po obědě či po snídani, podle toho, v jaké místnosti který z nás jedl, jsme se s Wolfem sešli v kanceláři. Z výrazu jeho tváře jsem pochopil, že ochlazení z našich vztahů alespoň dočasně vymizelo, když teď ustoupil v otázce psacího stroje. Pokud se však domníval, že mu to oplatím a vzdám se naděje na nové auto, málo mě znal. Rozhodl jsem se však nenastolit tuto otázku bezprostředně po obědě. Uvelebil se na židli speciálně vyrobené pro svou postavu a zeptal se:

„Tak k čemu dospěli v otázce pana Naylora? Nešťastná náhoda?“

„Ne, pane. Myslí si, že se mu někdo pokusil ublížit. V tomto ohledu se zdá, že Cramer přece jen něco v té makovici má. Nemůže nic najít na Devětatřicáté ulici ani v sousedství, co by svědčilo pro to, že se tam Naylor vyskytoval. Také odmítá uvěřit, že by si Naylor poslušně lehl na vozovku a zůstal nehybný, aby mu řidič mohl převálcovat přesně ty partie jako u Moora, hlavu a ruce. Dospěl k závěru, že Naylora někdo zabil jinde, pravděpodobně jedním nebo více údery do hlavy, že tělo převezl v autě na Devětatřicátou ulici, položil na vozovku a přejel ho, a že pneumatiky vozu rozdrtily hlavu a smazaly stopu či stopy po úderu nebo úderech, které ho zabily. Specialisté teď zkoumají vnitřek auta pod mikroskopem, aby našli důkaz, že v něm bylo tělo převáženo. Cramer to neřekl nahlas, ale určitě si drbe hlavu, že totéž nedal udělat s vozem, pod nímž zahynul Moore.“

„Už někoho zatkli?“

„Do šesti hodin, kdy jsem odcházel, ještě ne. Náměstek ředitele O’Hara chtěl zatknout mě, ale Cramer mě potřeboval. Velmi jsem mu pomohl.“

„Myslí si pan Cramer, že jste panu Pinovi ve zprávě lhal?“

„Ne, ale O’Hara se domnívá že ano. Přiznávám, že jsem mu lhal. Namluvil jsem mu, že jste tady jenom fasáda a že skutečným mozkem tohohle podniku je vyzáblá stará astmatička, kterou držíme pod zámkem v suterénu.“

Wolfe si povzdychl a zaklonil se dozadu. „Asi byste mi o tom měl radši povědět.“

Protože jsem věděl, že chce slyšet všecko, vyprávěl jsem mu celý průběh nočních událostí, nejen fakta, ale i pár interpretací a mou osobní analýzu. Je zřejmé, vysvětloval jsem mu, že Cramer teď bere moje slova jako evangelium, protože se soustředil na zaměstnance, o kterých jsem mu vyprávěl, i když přitom používá jako podklad i policejní materiály o smrti Walda Moora a tihle lidé se v nich prav – děpodobně všichni vyskytují. To, že Gwynne Ferrisová rozšířila novinu, kterou vyčetla z mých desek, jsem vyložil buď jako vysoce promyšlené maskování záměrů a plánů z její strany, nebo prostě jen jako bezmyšlenkovitou holčičí ukecanost, a odmítl jsem zvolit jednu z variant, dokud ji nebudu znát lépe – což mi bude trvat nejméně pět let. Ať už to bylo tak nebo onak, výsledek byl v obou případech stejný: předpokládáme-li, že Naylor zemřel, protože prohlásil, že ví, kdo zabil Moora, připadali v úvahu všichni. Do šesti hodin, kdy jsem odcházel, ještě nezačali ani eliminovat, ani se nesoustředili na jednotlivé body, i když Cramer povolal do akce celou armádu – ověřovali alibi, sledovali, kde kdo byl, včetně Naylora, a snažili se najít svědky událostí na Devětatřicáté, Pětadevadesáté a Osmačtyřicáté ulici a všech dalších důležitých místech. Nenašli nikoho, kdy by byl přiznal, že viděl Kerra Naylora poté, co odešel v pátek odpoledne z budovy na William Street, nebo že by o něm něco věděl. To bylo zajímavé, protože Gwynne Ferrisová a já jsme tím pádem byli poslední, kdo ho viděli naživu. Asi v půl šesté nás přistihl u mě v kanceláři a sdělil mi, že jsem lhář. Všichni ostatní už odešli a dokonce ani nikdo z obsluhy výtahů se nepamatuje, že by ho byl vezl dolů. O'Hara byl pevně přesvědčen, že jsme odešli společně – na to jsem mohl jen němě pokrčit rameny. Brát Irovi jakékoli přesvědčení je naprostá ztráta času.

Když jsem vyčerpal všechna fakta a poznámky, dovolil jsem si Wolfa lehce upozornit: „Měl byste navíc uvážit, že nás najali, abychom vyšetřili, jak zemřel Moore. Vzpomínáte si na dopis Pinovi? To jsme tedy zjistili, alespoň co se policie týká. Máme vůbec ještě klienta? Pokud budeme dál unavovat vaše svaly a můj mozek, dostaneme zaplaceno?"

Wolfe přikývl. „To už mě přirozeně taky napadlo. Dnes ráno jsem telefonoval panu Pinovi a připadalo mi, že sám dost dobře neví. V pondělí prý bude zasedání správní rady a pak nám dá vědět. Mimochodem, dnes dopoledne mě přišla navštívit jeho žena."

„Cože? Cecílie? A vstala už před polednem? Co chtěla?"

„Nemám nejmenší tušení. Ona to možná ví, ale já ne. Údajně chtěla vědět přesně, co vám její bratr poslední tři dny povídal. Chtěla to vědět doslova a byla ochotna za to zaplatit. Jak té zatracené ženské

vůbec zbývají nějaké peníze, když se jich tak vášnivě ráda zbavuje, to je mi záhada. Požádala mě, abych vám vyřídil, že baseballové abonentky vám přijdou ve čtvrtek nebo v pátek. Taky chtěla vědět, jestli náležitě pečujete o obličej.“ Zahrozil na mě prstem. „Archie, ta ženská je maniakální poběhlice. Bylo by pošetilé přijímat od ní vstupenky na baseball –“

Zařinčel zvonek u domovních dveří. „Ona se vrátila! Nepouštějte ji dovnitř!“ Wolfa se zmocnila panika.

Nevrátila se. Došel jsem halou k domovním dveřím, otevřel jsem je a za nimi se objevila tvář, kterou mám ze všech nejradši – Saul Panzer.

„Co se ksakru děje?“ ptal jsem se, když vešel a hodil čepici na věšák. „Kápnul jsi na padělek od Bascoma … a teď musíš chodit po domech vybírat?“

Saul je vždycky věcný a nemá smysl pro legrácky, ale tentokrát byl skoro zapšklý. Ani neopětoval úsměv.

„Pan Wolfe?“

„V kanceláři. Co tě žere?“

Šel dál a já z ním. Saul si nikdy nesedá do červené klubovky, ani ne tak z falešné skromnosti jako spíš proto, že nerad sedí proti oknu. Protože má nejlepší oči jaké znám, Wolfa nevyjímaje, rád jim poskytuje všechny výhody. Zvolil si svůj obvyklý hrad, tvrdou žlutou židli nedaleko mojí, a obrátil se zachmuřeně na Wolfa.

„Tohle je snad nejhorší práce, jakou jsem kdy pro kohokoli odvedl.“

„To může být docela dobře pravda,“ řekl Wolfe ušlechtile, „i když jste možná pochodil docela dobře, Do telefonu jste mi říkal, že jste ho ztratil. Věděl, že ho sledujete? Co se stalo?“

„Tak špatné to zas nebylo,“ tvrdil Saul. „Málokdy si někdo všimne, že ho sleduju a tenhle o mně určitě nevěděl. Samozřejmě mohl něco tušit, ale na to už se ho teď nezeptáme. Každopádně šel po Třiapadesáté, nahoru, mezi První a Druhou avenue –“

„Promiňte,“ vložil jsem se do toho. „Mám jít nahoru a zdřímnout si, nebo mě do toho zasvětíte?“

„Sledoval pana Naylora,“ informoval mě Wolfe.

Pro Wolfa nebylo nic neobvyklého, že podnikal kroky buď sám nebo s pomocí jednoho či více detektivů, které jsme používali, aniž mi tím zatěžoval hlavu. Tvrdil, že pracuju lépe, když se domnívám, že všechno závisí na mě. Ve skutečnosti měl hrozně rád, když šla opona nahoru a za ní se objevil on a balancoval živého tuleně na nose. Už dávno jsem pustil z hlavy, že bych měl proti takovému postupu něco namítat, takže jsem se pouze zeptal:

„Kdy?“

„Včera. Včera večer. Pokračujte, Saule.“

„Šel jsem po protější straně ulice asi třicet kroků za ním,“ vyprávěl Saul. „Chodil s přestávkami asi dvě hodiny a nic nenaznačovalo, že by toho chtěl nechat. Nedal na sobě nic znát, jako že by se třeba ohlížel dozadu, jestli neuvidí taxi. Jako kdyby ho to zčistajasna napadlo. Kolem mě projel taxík, a jak se dostal na jeho úroveň, křikl na něj, řidič prudce zastavil, on k němu přeběhl, hupsnul dovnitř a uháněli pryč. Vůbec jsem to nečekal. Běžel jsem na roh Druhé avenue, ale naskočila zelená. Nikde v dohledu nebyl žádný další taxík, takže jsem běžel dál, ale buď řekl řidiči, aby na to šlápl, nebo měl ten taxikář cestovní horečku.“

Saul zavrtěl hlavou. „Vypadá to, jako kdyby mě byl vyhmát, ale tomu nevěřím. Myslím, že ho to prostě v tu chvíli napadlo. Nijak zvlášť mi nevadí, když mi někdo uklouzne, stane se to občas každému, ale zrovna tři hodiny před tím, než ho zavraždili! To je to, co mě štve. I kdybychom řekli, že to byla smůla. Jestli mě opustilo štěstí, tak toho můžu docela dobře nechat. V té době jsem pochopitelně netušil, že bude do půlnoci mrtvý, takže mě to nijak zvlášť nenaštvalo. Zkoušel jsem těch pár vodítek, co jsem měl, jeho šachový klub a další místa, ale ani vidu ani slechu. Šel jsem domů a zalezl jsem do postele a říkal jsem si, že dneska ráno budu pokračovat. Sotva jsem viděl noviny, zavolal jsem vám a vy jste říkal –“

„To už je jedno, co jsem říkal,“ procedil Wolfe ostře. Takže rozjel další šarádu, napadlo mě. „V kolik to bylo?“ zeptal se Saula.

„Když jsem to vzdal, bylo osm třicet čtyři, takže do toho taxíka nasedl tak v osm třicet plus mínus minuta.“

‚Archie, sežeňte pana Cramera.“

Snažil jsem se splnit rozkaz, ale Cramer byl k nesehnání. Nejspíš se šel domů vyspat po náročné noci, i když tohle se mi nikdo neodvážil říct. Nabízeli mi kapitána a celou plejádu poručíků, ale já je odmítl a nakonec sehnali seržanta Purleyho Stebbinse. Vzal si ho Wolfe.

„Pan Stebbins? Jak se daří? Mám jistou informaci pro pana Cramera. V pátek večer, tedy včera, v půl deváté si pan Kerr Naylor vzal taxi na Třiapadesáté ulici mezi První a Druhou avenue. Nasedl a pokračoval na západ, po Druhé avenue. Byl sám. Kdybyste mě laskavě nechal domluvit.“ Pohlédl na papírek, který mu podal Saul.

„Bylo to taxi firmy Sealect, poněkud obstarožní, poznávací značka WX 197440. Správně. Jak bych měl kčertu vědět taxikářovo jméno? Tohle vám nestačí? No to bych prosil. Na tuhle informaci se

můžete spolehnout, zaručuji se za ni, ale nemám a nebudu mít, co bych dodal. Nesmysl. Pokud bude řidič zapírat, přivezte ho ke mně.“

Alespoň jsem já neviděl Naylora živého jako poslední, napadlo mě, i když se tím vlastně moc nevyřešilo, protože ta čest jen přešla na Saula. Bude to príma, až přivlečou toho taxikáře a celá naše rodina bude z obliga.

„Co se dělo,“ otočil se Wolfe na Saula, „než jste ho ztratil? Pověsil jste se na něho na William Street?“

Saul přikývl. „Ano, pane. Odešel z budovy v pět třicet směrem k parku před radnicí, tam si koupil noviny a četl je na lavičce až do čtvrt na sedm. Pak šel k Brooklynskému mostu, nastoupil na Třetí avenue do elka a svezl se na Třiapadesátou. Teď už se zdálo, že někam spěchá, kráčel rychleji. Na První avenue a Dvaapadesáté ulici se potkal s děvčetem, které na něho nepochybně čekalo. Totiž spíš mladou ženou. Šli pak společně na západ po Dvaapadesáté a povídali si. Na Druhé avenue zahnuli doprava a zase se po Třiapadesáté vrátili na První avenue. Tady zahnuli doleva a zase doleva, po Čtyřicáté čtvrté došli zpátky na První avenue. Celou dobu mluvili. Chodili tak sem tam po různých ulicích dobrou hodinu. Nedokázal jsem rozeznat, jestli se hádají nebo co. I kdyby se hádali, nikdy nezvýšili hlas tak, abych rozlišil slova.“

„Takže jste z jejich rozhovoru neslyšel nic.“

„Ne, pane. Kdybych se byl víc přiblížil, všimli by si mě.“

„Jak se chovali? Jako přátelé? Milenci? Nepřátelé? Objali se? Potřásli si rukama?“

„Ne, pane, myslím, že podle toho, jak se k sobě chovali, se nijak zvlášť rádi neměli a víc jsem nezjistil. Potkali se v šest třicet osm a rozešli se v sedm čtyřicet jedna na rohu Sedmapadesáté ulice a Druhé avenue. Žena se po Druhé avenue vydala do centra. Naylor šel po Sedmapadesáté na východ, zastavil se u stánku s ovocem na rohu První avenue a koupil si sáček banánů, šel na východ až k nábřeží, posadil se na lavičku a snědl jich jeden po druhém devět.“

Wolfe se otřásl. „To by dokázalo člověka zabít.“

„Ano, pane. Baštil je hezky pomalinku a potom zas pochodoval dál. Nijak nespěchal, spíš taková procházka a na Pětapadesáté ulici zas začal pochodovat napříč městem – na Druhou avenue, zpátky po Čtyřiapadesáté k První avenue, a zase na západ po Třiapadesáté. Tou dobou už jsem čekal, že takhle dojdeme až na dolní konec Manhattanu a možná, že jsem se trochu přestal soustředit. Prostě, na Třiapadesáté najednou zastavil taxíka a zmizel mi.“

Saul zavrtěl hlavou. „A navíc si jel pro smrt. Zatracená smůla.“ Saul nikdy neklel.

Wolfe si těžce povzdychl. „Není to vaše vina. Já jsem spokojen. A ta ženská?“

„Ano, pane. Bylo jí tak dvacet tři dvacet čtyři, sto pětašedesát centimetrů, padesát pět kilo, měla světlehnědý vlněný kabát přes tmavohnědou sukni či šaty, tmavohnědý klobouk s bílou látkovou kytičkou a hnědé lodičky s uzavřenou špičkou. Hnědé vlasy a myslím že i hnědé oči, ale nejsem si jistý. Pěkná postava, pěkné držení těla, při chůzi trochu vrtí zadečkem, ale nepřehání to. Vlasy měkké a jemné. Tvář spíš protáhlá než kulatá, s oválnou bradou. Pravidelné rysy, nic, čeho by se člověk zachytil, světlá pleť, přitažlivé děvče. Byla ke mně téměř celou dobu otočená zády, takže jsem z obličeje víc nestihl. Z nohou se dala vidět jen úhledná křivka a úzké kotníky.“

Wolfe se obrátil na mě. „Co vy na to, Archie?“

Kdekoli jinde před kýmkoli jiným bych byl kličkoval, abych získal trochu času na rozmyšlenou, a nebyl bych mě potíže. Ale tady na mě koukali Nero Wolfe a Saul Panzer.

„Jo,“ řekl jsem. „Jmenuje se Hester Livseyová.“

„Výborně. Na víkend v Connecticutu? A vestportské policii tvrdila, že o panu Naylorovi nic neví a že ho zná jenom zpovzdálí?“

„Ano, pane.“

„Sežeňte pana Cramera – nebo pana Stebbinse.“

• 23 •

Je celkem jednoduché pootočit otáčecí židlí o sto osmdesát stupňů a zvednout telefon, ale někdy jsou ty nejprostší věci nejtěžší. Ten úkon jsem neprovedl. Místo toho jsem si jazykem navlhčil horní ret, pak spodní a pak jsem si vsunul špičku jazyka mezi zuby a zkoušel jsem, jak pořádně musím zkousnout, aby to bolelo.

„No tak,“ divil se Wolfe. „Co se stalo?“

Dal jsem jazyku svobodu. „Připomíná mi to,“ podotkl jsem, „tu slavnou poznámku Ferdinanda Bowena nahoře v Sing-Singu, když mu řekli, aby šel ke křeslu, které na něj nachystali. Zamumlal prý k nim: Ta představa je mi odporná. Ne že bych chtěl tuhle situaci považovat za identickou, ale pociťuji silnou nechuť –“

„Co je vám na ní odporné?“

„Líbí se mi, když se slečně Livseyové slunce leskne ve vlasech.“

„Tfuj! Zavolejte panu Stebbinsovi.“

„A navíc, i když jsem vyslovil její jméno, bylo to na základě popisu a myslím, že bychom si to měli ověřit. Saul by se na ni měl podívat, než ji uvrhneme do ohně.“

„Nikdo si nás nenajal, abychom chytali vraha pana Naylora. Nebudu platit jízdenky pro vás a Saula do West-portu a zpátky.“

„Nemusíte. Může si ji prohlédnout v pondělí ráno v kanceláři.“

„Považuji za neslušné zadržovat informace –“

„Kdybyste se slyšel! Nechtěl byste uvážit, co říkáte?“

Hlas se mi zvedl, ani nepotřeboval pokyny. „Jeden z hlavních důvodů, proč tak rád získáváte informace, je ten, že je pak můžete před policajty tajit, a vy to moc dobře víte! Prostě chcete být umíněný, ale jestli Stebbinsovi zavoláte sám, což neuděláte, protože vám tělesný pohyb škodí, já odvolám identifikaci. Podle Saulova popisu bych hádal na vévodkyni z Brimstonu, která před nedávnem přicestovala do Států –“

‚Archie.“ Wolfe mě probodl očima. „Chcete říct, že vás to děvče očarovalo? Že ve vás vyvolalo posedlost?“

„Ano, pane.“

To ho okamžitě obměkčilo. Opřel se dozadu, pokýval sám pro sebe hlavou, našpulil rty a vydechl s jakýmsi svistem, protože hvízdat se nikdy nenaučil.

„Pondělí postačí,“ prohlásil takovým tónem, že jen pošetilec by si mohl myslet něco jiného. „Unáhlil jsem se.“ Pohlédl na hodiny na stěně, jež ukazovaly za dvě minuty čtyři, čas, kdy se měl odebrat na své odpolední setkání s orchidejemi. Vysoukal se ze židle a vztyčil se. „Můžete sem přijít v pondělí ráno, Saule, a pojedete s Archiem do města. Ale teď – kdybyste šel laskavě se mnou nahoru do skleníků. Mám pro vás pár návrhů.“

Saul tedy zamířil ke schodům a Wolfe k výtahu. Při řeči o skleníkách jsem si uvědomil, že jsem se opozdil v záznamech rašení a květu, otevřel jsem zásuvku a vytáhl z ní nahromaděné zprávy od Theodora.

• 24 •

Tu noc jsem dohnal i předchozí nedostatek spánku. Ne však do té míry, jak se domníval Wolfe. Krátce poté, co se odebral se Saulem mezi kytičky, můj mozek mě informoval, že je příliš rozrušený, aby se mohl soustředit na záznamy o klíčení, alespoň

pokud jde o rostliny. Vzal jsem si vůz a odjel do Dvacáté ulice, abych zjistil, co se kutí. Vzhledem k tomu, že jsem se po několik hodin těšil roli muže, jenž poslední viděl oběť živou, seržant Purley Stebbins nepovažoval za vhodné, aby přede mnou rozbalil úplně všechno, ale nechal mě tam okounět dost dlouho, abych nabyl dojmu, že se mezitím nic pozoruhodného nepřihodilo. Pár se jich samozřejmě pokusilo ze mě vytáhnout, jak se Wolfe dozvěděl, že si Naylor bral na Třiapadesáté ulici taxi, ale ujistil jsem je, že s tím nemám nic společného, což byla svatá pravda. Taxikáře dosud nesehnali, i když podle čísla samozřejmě okamžitě dorazili tam, kde by být měl. Odjel prý do Connecticutu na ryby, poslali tedy za ním kurýra a já jen doufal, že ho nepřistihne, jak se na břehu prochází s Hester Livseyovou.

Právě kvůli ní jsem se ze soboty na neděli vyspal méně, než si Wolfe myslel. V sobotu večer obvykle brávám nějakou osobu zajímavého pohlaví na hokej nebo basket, někdy dokonce na box, ale tentokrát jsem po večeři chvíli pracoval v kanceláři a pak jsem prohlásil, že jsem ospalý. Vzal jsem si s sebou nahoru pár koblih, ostružinový džem a džbánek mléka, sedl jsem si do křesla, které jsem si sám vybral a zaplatil, a v duchu jsem si to všechno prošel. Ze Saulova popisu oblečení, zejména tmavohnědého klobouku s bílou látkovou kytkou, jsem věděl až moc dobře, že se to s Naylorem procházela Hester Livseyová. Rozhodně ve mně nevyvolala žádnou posedlost, ale když žena pohladí nějakého chlapa po hlavě, měl by se přece jenom trochu namáhat, aby se s ní zacházelo slušně. Navíc se často nestává, aby ve vás nějaké děvče na první pohled, v první minutě, vzbudilo pocit, že nikdo jiný na světě než vy nedokáže ocenit, jak je krásná, a připadalo mi, že i to je třeba uvážit.

Myslel jsem si, že by měla dostat příležitost se očistit, pokud tedy ta skvrna půjde dolů, a věděl jsem až moc dobře, jak by takové čištění vypadalo, kdybychom ji předhodili Cramerovi a těm jeho buranům. Její walkie-talkie s Naylorem se klidně mohlo týkat soukromé záležitosti, která nebyla nijak spojená s tím, co se mu mělo přihodit, a pokud tomu tak bylo a ona se rozhodla nechat si to pro sebe, pak jí pomáhej pámbů při celodenním a celonočním sezení s pány, kteří se při jejím výslechu budou po směnách střídat a bez jakýchkoli skrupulí si před dámou svléknou sako. Šel jsem si vlastně do svého pokoje rozmyslet, jestli nemám vzít vůz, jet do Westportu a popovídat si s ní. Nakonec jsem to zamítl, svlékl jsem se a šel spát, protože kdyby to nakonec dopadlo špatně, musel by to lepit Wolfe a ne já.

Na druhý den, v neděli ráno, jsem zrovna v kuchyni po snídani vychutnával poslední dva loky kávy a četl jsem noviny, když někdo zazvonil. Fritz šel otevřít, a když jsem o chvilku později uslyšel v hale ženský hlas, odhodil jsem noviny a šel jsem se podívat.

„Je tu nějaká dáma, Archie," řekl Fritz.

„Jo, to ty si myslíš vždycky. Nazdar."

Byla to Roza Bendiniová, manželka Harolda Anthonyho, a pokud ještě dovedu číst z tváří emoce, byla pořádně vyděšená.

Přispěchala ke mně a skoro mi nakázala: „Propánaboha, obejměte mě!"

Žádost bych nebyl považoval za nikterak odpudivou, ale Fritz ještě ani zdaleka nedošel do kuchyně a dovede být po svém švýcarskofrancouzském způsobu záludně kousavý. Pokusil jsem se ji tedy držet od těla a ostře jí domluvit, ale vydávala vyděšené zvuky, možná dokonce slova, a byla očividně rozhodnutá, že mi zaleze pod kůži. Fritz postával v hale jako nestranný pozorovatel. Odmítala tlumit hlas, a to jsme stáli u schodů a o patro výš seděl Wolfe u snídaně. Popadl jsem Rozu, odnesl jsem ji do kanceláře, odložil jsem ji do červené klubovky a tvrdě jsem na ni vyjel:

„Vypadáte, jako kdybyste utekla z nočního přelíčení a všichni se hnali za vámi. Váš manžel je venku?"

„Můj manžel?" Posunula se k okraji křesla. „On je tady?"

„Nevím, ptal jsem se vás a zůstaňte v tom křesle. Když jste mi onehdy večer utekla, praštil jsem s ním o chodník a zkrotil jsem ho." Myslel jsem si, že jí odkazem na minulost dodám nějakou perspektivu a trochu ji uklidním. „Viděla jste ho od té doby?"

Neodpověděla mi. Manžel byl zřejmě to poslední, co jí dělalo starosti. Ale posunula se dozadu, až seděla větší částí zadečku na křesle a nevypadalo to, že se krčí na bobku.

„Jde po mně policie!" podotkla velmi zřetelně.

„Prvních šest zastřelím a pak začnu házet kamení. Jaký máte náskok?"

Vyhoupla se z křesla a skočila mi do klína, než jsem se stačil nadechnout, a podruhé žádala, abych ji objal. Připadalo mi snazší vyhovět, než se s ní přít. Vzal jsem ji do náruče a přitiskl jsem ji k sobě a ona mě objala kolem krku a natočila se ke mně, aby byl kontakt co nejúplnější. Občas se mi stávalo, že jsem držel v náručí podobnou bytost a ona se s ubíhajícími minutami začala chvět, ale tady to bylo opačně. Rosa se zpočátku chvěla, ale postupně se zklidnila, a pak už se ke mně jen mile tulila a tiskla mi tvář ke krku, na němž jsem se s ohledem na její pohodlí snažil uvolnit svaly.

Nakonec nadzvedla hlavinku a zamumlala mi do ucha: „Ty policajti mě hrozně vyděsili, nejspíš proto, že se pamatuju, jak přišli a zatkli mi bratra, když jsem byla ještě malá holka.“ Pořád se ke mně tiskla. „Když jsem přišla domů a domovník a Isabela – to je holka, co bydlí naproti mě na patře – když mi řekli, že mě tam třikrát hledala policie a že se můžou každou minutu vrátit – ne, drž mě pevně, nevadí mi, když se trochu dusím – ani jsem nešla k sobě do pokoje, jednoduše jsem zdrhla. Běžela jsem k metru, ani nevím, kam jsem chtěla jet, a když jsem nastoupila do expresního vlaku z centra, vzpomněla jsem si na Nera Wolfa, tak jsem vystoupila na Třiatřicáté ulici a šla jsem ho navštívit. A vy jste tady! Jak se to stalo? Teď byste mě měl políbit!“

Pevně jsem ji sevřel, aby nemohla změnit pozici. „Nikdy nelíbám lidi před obědem, pokud jsem s nimi nesnídal. Takže vy jste se zrovna vrátila?“

„Ano. Tak si dáme snídani. Jo, já už vím, proč jste tady! Přece ten článek v novinách. Vy se jmenujete Archie Goodwin a jste ta vynikající pravá ruka Nera Wolfa!“

„Správně. A vy jste v domě, kam jste se mnou nechtěla jít, a teď se na sebe podívejte. Kde jste byla v pátek večer a v sobotu a v sobotu večer?“

Kousla mě do krku.

„Jauvajs,“ zaskučel jsem. „Tam mě praštil váš ctěný manžel, než jsem ho složil. Kde jste byla?“ Políbila mě na pokousané místo.

„No tak, děvenko,“ podotkl jsem věcně. „Stejně to budete muset vyklopit poldům, takže se můžete pocvičit na mě.“

To byla chyba. Skutečně se začala klepat. Vymáčkl jsem z ní veškerý dech, abych ji zarazil, a pak jsem jí důrazně vysvětlil: „Já se proháním s poldy jako vítr po Wall Streetu, takže to můžu docela dobře zařídit, abych byl u toho. V tom případě bych měl vědět, oč jde. Kde jste byla?“

To ji opět vyděsilo. Musel jsem ji opět uklidnit a pak to z ní páčit. Údajně přišla domů do své garsonky v Greenwich Village v pátek časně večer, kolem deváté, protože pán, s nímž šla na večeři, měl úplně nesprávnou představu o tom, jak bude probíhat společný program. Spala několik hodin, když ji probudil zvonek a klepání na dveře.

Nejdřív nešla otevřít, protože byla příliš vylekaná a myslela si, že je to její společník od večeře. Když se později doplížila ke dveřím a slyšela, jak návštěvník zpovídá dívku od naproti, zalezla do postele a třásla se až do rána, protože se hrozně bála policajtů. Mezi šestou a sedmou vstala, oblékla se, sbalila si tašku, vykradla se z domu a

odjela metrem na Washington Heights do bytu rodičů jejího manžela. Tchán s tchýní jí radili, aby sdělila policii, kde je, aby ji mohli vyslechnout a měla to za sebou, ale netrvali na tom. Zdálo se, že si vybrala docela dobrý útulek, až někdy v sobotu večer nebo spíš v neděli nad ránem manžílek dostal nápad, že bude úporně trvat na čistě osobní záležitosti, a s tímto předsevzetím se za ní vydal do ložnice. Situace se vyhrotila tak, že postupně vzbudili celý dům, a kdyby bylo sněžilo, byli by ji vyhnali i do vánice. Oblékla se, zabalila si tašku, vypadla a chvíli jezdila sem tam metrem. Posléze sebrala alespoň tolik odvahy, že se vydala domů na průzkum. Zpráva, že to opravdu byli policisté a že už ji třikrát hledali, ji opět o odvahu připravila a teď je tady.

Trvalo hodnou chvilku, než mi to vypověděla. Když skončila, nebyli jsme už na sebe nalepení, ale ještě pořád mi seděla na klíně.

Rozzlobila mě. „Krucinál," řekl jsem, „vždyť vy nemáte ale vůbec nic kloudného zrovna na ty hodiny, po kterých jdou, mezi desátou a dvanáctou v pátek večer. Sama v posteli, když jste klidně mohla mít svědka. Ctnost se někdy nevyplácí. Říkal vám manžel, že byl dole na ředitelství?"

„Ano, vyprávěl mi o tom."

„Přiznal, že jsem ho složil?"

„Ano. Mrzí mě, že jsem nezůstala."

„V současnosti by vás měly mrzet daleko podstatnější věci. Lítáte v tom hezky, děvče, ale uvidím, co pro vás můžu udělat. Co byste ráda k snídani? Džus, ovesnou kaši, vajíčka, šunku –"

„Mám ráda všechno, kromě ryb. Ale směla bych se nejdřív vykoupat? Tašku mám v hale."

To znamenalo, že než se nají, bude pravděpodobně jedenáct a Wolfe už by mohl skončit s kytičkama a sejít dolů, takže když jsem ji vzal do pokoje pro hosty na jižní straně na stejném patře jako můj, obhlédl jsem, jestli jsou ručníky a ostatní nádhera na příslušných místech, a pak jsem ji políbil, jak jsem se k tomu morálně zavázal, především abych to měl s krku. Tentokrát se chvěla v patřičnou chvíli. Vrátil jsem se do kanceláře, zavolal jsem domácím telefonem Wolfa, pověděl jsem mu o návštěvnici a pak jsem šel do kuchyně a zařídil jsem u Fritze snídani.

I přes přátelství, které se mezi mnou a Rózou vyvíjelo, a přes její dolíčky a snahu, abych se u ní cítil jako doma, nepodlehl jsem dojmu, že se její povaha skládá jen z pravdy a nevinnosti. Dosud nebylo jasné, zda jsme se o Moorovu smrt přestali profesionálně zajímat, a Naylorova se vezla s tím. Proto jsem neviděl důvod, proč by Wolfe neměl zas pro změnu chvíli pracovat a ty dvě hodinky mezi

rostlinkami a obědem strávit prozkoumáváním Rozy jakožto džungle. V poněkud jiné podobě jsem jí tento návrh předložil se snídaní.

Začalo to docela hezky krátce po jedenácté. Wolfe seděl v kanceláři za stolem a Roza v červené klubovce. Měla na sobě něco velice nespolečenského z karmínového rayonu.

„To je děsná kombinace," zafuněl Wolfe. „To oblečení s tím křeslem."

„Jemine, omluvte mě!" Přesunula se na žlutou židli, kterou měl rád Saul Panzer.

Vytvořili si tak atmosféru vzájemného porozumění a vypadalo to na velmi zajímavý rozhovor. Moc daleko se však nedostali. Wolfe se stačil vyptat jen na úvodní drobnosti, jako v čem například spočívá práce asistentky šéfa evidence, když někdo zazvonil. Dřív jsem v situacích, jež vyžadovaly diskrétnost, jako například když nám v kanceláři seděl někdo, kdo utíkal před spravedlností, musel prstem lehce odhrnout záclonku, abych vykoukl štěrbinou. Nedávno jsme si však nechali instalovat sklo průhledné jen z vnitřní strany. Pokaždé jsem se stejně musel přesvědčovat, že já sice vidím jeho, ale on nevidí mě.

Učiniv tak, vrátil jsem se do kanceláře a oznámil jsem Wolfovi:

„Přišel pan Cross. Chcete s ním mluvit?"

„Ne. Řekněte mu, že nemám čas."

„Možná vám přinesl orchidej." Rozčílil mě a dal jsem to znát na hlase.

„Krucinál." Wolfe stiskl rty. „No dobře. Nebude vám to vadit, slečno Bendiniová? Prosím vás, jděte nahoru do svého – do toho pokoje. Tohle nepotrvá dlouho."

Vstala a bleskem byla pryč. Šel jsem do haly, počkal jsem, až vyjde do druhého patra a zavře za sebou. Mezitím se zvonek ozval znovu.

Otevřel jsem domovní dveře a namítl jsem: „Můj bože, vy ani nedopřejete člověku čas, aby si rozpletl nohy."

Inspektor Cramer se seržantem Purleym Stebbinsem v patách nenašel v sobě ani tolik slušnosti, aby mi kývl na pozdrav, přestože jsem mu v pátek v noci tak pomáhal. Napochodovali halou do kanceláře a já je následoval.

„Dobré ráno," podotkl úsečně Wolfe.

„U všech rohatých," vřeštěl Cramer, „tak vy si nedáte pokoj!"

„Nedám? A s čím?"

„Tohle,“ vřeštěl Cramer dál, „může trvat minutu nebo celé hodiny! Záleží jen na vás! Kvůli čemu sem v pátek večer přišel Kerr Naylor, v kolik odešel a kam šel?“

„To nepotrvá ani minutu, pane Cramere. Pan Naylor sem v pátek večer vůbec nepřišel. Nelíbí se mi vaše chování. To vlastně skoro pořád. Sbohem, pane.“

„Vy tvrdíte –!“ Cramer na chvíli ztratil řeč. „Naylor vás nenavštívil v osm čtyřicet ten večer, co ho zabili?“

„Ne, pane. Říkám to už podruhé a to by vám mělo stačit. Můžete –“

„Vy jste se přísámbohu zbláznil!“ Cramer se prudce otočil. „Ruplo mu v bedně, Stebbinsi!“

„Ano, pane.“

„Přiveďte sem toho člověka.“

Purley vyšel. Cramer přešel k červené klubovce a posadil se. Sledoval jsem Wolfa, zda mi nedá znamení, abych Purleyho a toho člověka, ať už to byl kdokoli, zadržel venku, ale nic. Wolfe se zjevně rozhodl, že Cramera nejvíc naštve, když se bude tvářit otráveně, a také tak činil. Bylo slyšet pouze, jak Cramer dýchá, funěl za nás za všecky. Z haly se ozvaly kroky a vešel muž s Purleym v patách. Muž byl středních let, začínal plešatět, ramena měl široká jako stodolu. Měl hrozně špatnou náladu. Purley mu přisunul židli a muž se posadil.

„Tohle,“ pronesl Cramer jasně a působivě, „je pan Carl Darst. V pátek večer jezdil s taxíkem firmy Sealect číslo devět-čtyři-tři, poznávací značka WX jedna-devět-sedm čtyři-čtyři-sedm. Darste, koho jste naložil na Třiapadesáté mezi První a Druhou avenue?“

„Toho chlápka, co jste mi ukázali na fotce.“ Darst měl ochraptělý hlas a nezněla v něm ani kapka vlídnosti. „Houkl na mě. Škoda, že jsem ho slyšel. Moje jediná volná neděle –“

„Byl to týž člověk, jehož mrtvolu jste viděl v márnici?“

„Nejspíš asi jo. Bylo to těžké – ale jo, byl to určitě on.“

„To byl Kerr Naylor. Také na té fotografii, co jsem vám ukázal. Kam jste ho odvezl?“

„Povídal mi Třiapadesátá západní, číslo devatenáct set čtrnáct, a tam jsem ho taky odvezl.“

„Je to táž adresa, kde jsme teď?“

„Ano.“

„Co se dělo, když jste sem přijeli?“

„Když mi platil, povídal, že si není jistý, jestli bude někdo doma, tak jestli bych počkal, až to zjistí. Počkal jsem, až vyšel po schodech a zazvonil. Dveře se otevřely a on se dal s někým do řeči a

já jsem odjel. Nečekal jsem, jestli půjde dovnitř, protože o to mě nepožádal.“

‚Ale dveře se otevřely a on s někým mluvil?“

„Jo, to můžu potvrdit.“

„Dobře, jděte k autu a počkejte tam. Můžu vás tady ještě potřebovat. Nechcete se ho na něco zeptat, Wolfe?“

Wolfe se pořád ještě tvářil znuděně a teď lhostejně zavrtěl hlavou. Darst se zvedl a odešel, ale seržant Stebbins zůstal. Cramer počkal, až uslyší, jak se za Darstem zavřely domovní dveře, a pak promluvil s klidnou jistotou člověka, který má karty nazbyt.

„Takže vám říkám, že jste blázen. Tohle je úplně nakřivo posazený a pokud to dokážete okecat, chci to slyšet. Pokuste se mi tvrdit, že to, že Naylor přišel, zazvonil a dveře se otevřely, nedokazuje, že vešel do domu, a pak mi tedy laskavě vysvětlete, jak jste mohl vědět, že v půl deváté nasedl na Třiapadesáté do taxíku? Moment, ještě jsem neskončil. To zní jako logická úvaha, ne? Ale pokud to tak je, proč jste nám proboha telefonoval, že si bral taxi a dokonce jste nám řekl jeho číslo, když jste musel vědět, že ho nebude problém najít. Když na nás chystáte boudu, obvykle alepoň vím, jakým směrem se to vyvíjí, ale tentokrát mi to budete muset vyložit po lopatě. Hrozně rád si vás poslechnu.“

„Fuj,“ zamumlal Wolfe.

„Oukej, tak fuj. Pokračujte.“

„Archie,“ zeptal se mě Wolfe ledabyle, „šel jste v pátek večer do kina?“

„Ano, pane.“

„V kolik hodin jste odtud odcházel?“ ‚Asi v osm třicet.“

„Takže vy jste panu Naylorovi otvírat nemohl.“ Wolfe stiskl tlačítko na stole a ve chvilce se dveře z haly otevřely a vstoupil Fritz.

„Fritzi,“ oslovil ho Wolfe, „pamatujete se na páteční večer, jak Archie po večeři odcházel? Do kina?“

„Ano, pane.“

‚A někdy později, myslím asi tak ve tri čtvrtě na jedenáct přišel pan Cramer?“

„Ano, pane.“

„Tak to bychom měli ten večer jasně v paměti. Nezvonil někdo krátce poté, co Archie odešel?“

„Ano, pane.“

„Šel jste otevřít?“

„Ano, pane.“

„Kdo to byl?“

„Nepředstavil se. Byl to muž.“

„Co chtěl?“

„Ptal se po panu Goodwinovi.“

„No, povězte mi, jak to bylo dál.“

„Řekl jsem mu, že pan Goodwin odešel. Ptal se, jestli je doma pan Wolfe a já řekl, že ano. Chvíli přemýšlel a pak se zeptal, kdy se pan Goodwin vrátí, a já jsem povídal, že někdy po jedenácté. Zeptal jsem se ho, jestli tu chce nechat jméno, a on že ne. Otočil se, a když jsem zavíral dveře, scházel po schodech.“

Cramer vydal zvuk, který Wolfe nebral na vědomí. „Kolik bylo asi hodin?“

„Bylo osm čtyřicet pět, když jsem se vrátil do kuchyně. Poznamenal jsem si to, jako vždycky – Panebože!“

„Co je?“

„Já to zapomněl Archiemu říct! Když se vrátil, seděl tu inspektor Cramer a pak byl celou noc pryč a v sobotu dlouho spal – tohle je ode mě opravdu nedbalost, pane –“

„Vůbec ne. Nezáleželo by na tom. Říkal jste o tom mně?“

„Ne, pane. Vy jste si četl ty tři knížky a on nenechal ani jméno – “

„Popište ho.“

„Byl drobný, menší než já, měl klobouk a plášť. Měl malou tvář, vypadal ustaraně a vyždímané, jako člověk se špatnou životosprávou.“

„V pořádku, Fritzi, to je všecko, děkuju vám.“ Fritz vyšel a zavřel za sebou dveře do haly. Wolfe se otočil na Cramera.

„Nuže, pane?“

Cramer zavrtěl hlavou. „Ne,“ prohlásil důrazně. „I když máte Fritze takhle vycvičeného, pořád ještě tvrdím, že jste blázen. Jak jste věděl, že si Naylor vzal taxíka a proč jste telefonoval –“

Wolfe ho přerušil. „Nazačínejte na mě zase křičet. Vy se snad nikdy nenaučíte rozeznávat, kdy lžu a kdy ne. V sobotu odpoledne přišel do této kanceláře muž a tvrdil mi, že viděl pana Naylora nastupovat do toho taxíku. Položil jsem mu několik otázek, a když jsem si ověřil, že jeho tvrzení je věrohodné, okamžitě jsem telefonoval k vám a předal jsem fakta panu Stebbinsovi. Co je na tom, kčertu.

„Kdo byl ten člověk, co k vám přišel do kanceláře?“

„Ne, pane. To už nepotřebujete.“

„Promiňte, pane inspektore,“ vložil se do toho Purley Stebbins.

Cramer po něm loupl očima. „Co je?“

„No, pokud od nich něco potřebujeme, s tímhle si nemusíme dělat starosti. Když uvěříme, že to nebyl Goodwin, tak to byl jeden z

těch chlapců, co pro Wolfa pracují – Gore, Cather, Durkin, Panzer nebo Keems. Je celkem jasné, že Naylora sledoval. Takže buď můžete přitlačit z téhle strany a nebo pokud bude příliš tvrdohlavý, můžeme je nechat posbírat –“

Zazvonil telefon. Otočil jsem se na židli a zvedl jsem sluchátko. Byl to Saul Panzer a přál si mluvit s Wolfem.

„Samozřejmě,“ řekl jsem tónem rezervovaným pro klienty, kterým se chystáme poslat fešácký účet, „sedí tady, pane Platte. Mimochodem, když už s vámi mluvím, ta velká právnická firma dole ve městě, co tvrdí, že nechce nic než spravedlnost, nikoli zveřejňovat jména, no však víte, tak ti vás hodlají předvolat k soudu a udělal byste moc dobře, kdybyste se tomu vyhnul, přinejmenším na den nebo dva. Člověk přece nemusí sedět pořád doma, co říkáte?“

„Není nic jednoduššího,“ řekl Saul, „pokud ti dobře rozumím. Kdo tam sedí? Cramer?“

„Ano. Myslím, že na tom budou stoprocentně trvat. Dám vám pana Wolfa.“

Wolfe si vzal sluchátko a pokračoval v rozhovoru s údajným panem Plattem. Protože mi dal znamení, abych zavěsil, což znamenalo, že mi pořád ještě nehodlá zatěžovat hlavu Saulovými úkoly, měl jsem z hovoru téměř totéž co Cramer a Purley, tedy vůbec nic. Wolfe na svém konci stejně jen převážně něco bručel. Purley kýchl. Všichni tři jsme seděli a čekali, až se odhrálo cosi, co naše oči odlákalo jinam.

Dveře do haly se otevřely a Roza Bendiniová vešla mezi nás.

Bylo to hezky trapné – Wolfe se pořád ještě vybavoval do telefonu a dva sluhové veřejného zájmu tam seděli a zírali na ni. Postávala v rámu dveří v tom karmínovém hacafráčku, který, ať už se to jmenovalo, jak chtělo, rozhodně nebyl určen k nošení na ulici. Uvažoval jsem, jestli mám říct něco jako: „Mabel, miláčku, máme tady s těmi pány úřední jednání, tak se laskavě vrať do svého pokoje a počkej na mě,“ nebo něco jako: „Momentálně jsme zaneprázdněni, slečno Carmichaelová, ale přijmeme vás co nejdřív,“ ale to první mi připadalo neslušné a to druhé nelogické a žádnou uspokojivou náhražku mi slina na jazyk včas nepřinesla.

Wolfe domluvil, spustil sluchátko do vidlice a štěkl: „Co se tu producírujete v tomhle oděvu? Jděte nahoru, zavolám vás, až na vás budu mít náladu!“

Tak mi připadalo, že jeho výrok není o nic duchaplnější než ten, který jsem v duchu zamítl. V tomto případě by byla i ta nejpromyšlenější výzva přišla vniveč. Slečna nevstoupila jen tak náhodou. Prošla kolem Cramera a Purleyho až ke mně. Docela dobře

mohla mít v úmyslu, že si mi opět sedne na klín, ale než ke mně došla, už jsem stál.

„Slíbil jste, že mě s nimi nenecháte o samotě," podotkla. To nebylo tak docela pravda, ale na ženský způsob myšlení to bylo logické až až, zejména v případě ženy, která se k smrti bojí policistů.

„Před domem stojí policejní auto, tak jsem sešla do haly a poslouchala, a když jsem zjistila, že jsou to oni, řekla jsem si, že nikdy nebudu mít lepší šanci, než když je u toho pan Wolfe a vy."

Otočila se přímo ke Cramerovi a Purleymu a řekla: „Jmenuju se Roza Bendiniová a jsem manželka Harolda Anthonyho, bydlím na Bank Street čtyři sta osmnáct, druhé patro, a když pro mě přišel v pátek večer policista, byla jsem celou dobu v posteli. Tak tedy, na co jste se mě chtěli zeptat?"

Jedna věc se mi na ní líbila – nesnažila se mi zavěsit na ruku ani mi vlézt do kapsy. Chtěla to všechno pouze říci v mé přítomnosti.

„Tak tohle," prohlásil Cramer tím nejškodolibějším tónem, jaký jsem od něho kdy slyšel, „už opravdu přestává všecko. Jak dlouho už ji tu skrýváte, Wolfe? To jste neměl dost času ji vycvičit?"

„Vy jste debilní, pane Cramere," informoval ho Wolfe.

Vložil jsem se do toho, protože jsem se domníval, že v tuto chvíli bude nejlepší dokonale to zašmodrchat. „Zbabral jsem to já," podotkl jsem lítostivě. „Napadla mě taková hovadina, řekl jsem jí, aby vešla, až kýchnu, a pak Purley kýchl." Loupl jsem po Purleym očima. „Copak jsem mohl kčertu vědět, že jste nastydlý?"

„Dobře," podotkl pořád ještě škodolibě Cramer. „Předpokládám, že tu máte nějaké věci, slečno Bendiniová? Nějaké oblečení?"

„Ano, ale já –"

„Máte tři minuty na to, abyste se převlékla, pokud s námi nechcete cestovat takhle. Jděte se převléknout."

„Ne," řekl Wolfe. Ťukal ukazováčkem do stolu, což znamenalo, že je v tu chvíli s to popadnout dva tygry a mlátit jim hlavami o sebe.

„Zůstaňte tady, slečno Bendiniová." Střelil pohledem po Cramerovi. „Máte zatykač? Nebo ji hodláte z něčeho obvinit?"

„Blbost. Vražda. Důležitý svědek."

„Svědek čeho?"

„To povím jí, ne vám."

„Pchá! Slečno Bendiniová, radím vám, abyste odtud neodcházela, pokud vás k tomu nepřinutí silou. Nechte je, ať vás odnesou."

Vmísil jsem se do toho z několika důvodů. Za prvé, Wolfe nepostupoval podle žádného plánu, ale jednoduše běsnil tak, že měl rudo před očima. Za druhé, Roza zbledla a ztuhla tak, že by nejspíš

nemohla ani jít, zejména v doprovodu policisty. Nepřipadalo mi vhodné, aby ji v tomhle kostýmu vynášeli od nás z domu. Za třetí, i když jsem jí to neslíbil, bezesporu jsem jí poskytl určitý popud.

„Podívejte," obrátil jsem se na Cramera, „proč se hned malovat válečnými barvami. Pokud si ji odnesete a ukáže se, že není o nic důležitější svědek než já, naštvete pana Wolfa tak, že mu naskáčou puchýře. Pokud si s ní nechcete pohovořit tady, něco vám navrhnu – můžete to přijmout, ale taky nemusíte. Převlékne se a Purley a já ji dovezeme do centra v autě pana Wolfa. Během vašeho rozhovoru s ní budu přítomen, ale nebudu se do něho vměšovat. Až skončíte, buď proti ní vznesete obvinění, nebo odjede se mnou. Krucinál, vždyť jsem byl celou páteční noc s vámi, ne? Tak co?"

„Mohl byste mě snad požádat o dovolení, Archie," řekl nedůtklivě Wolfe.

„Dneska je neděle," naléhal jsem na Cramera. „Naše úmluva neplatí, pokud neřeknete jasně ano, tak aby vás všichni slyšeli. Byl bych radši, kdybyste ji odnesli, aby pan Wolfe viděl, co dokáže zákon, ale slečna Bendiniová je mi blízká jako sestra. Ano?"

‚Ano," zavrčel Cramer.

Jak jsem šel pro auto, napadlo mě, že se k nám zpátky odrazila jedna z hlavních rolí – kdo poslední viděl Naylora na živu. Chvíli jsem to mohl být já. Pak Saul Panzer a ten to odehrál na taxikáře. Teď se to opět vrátilo do rodiny a Černého Petra držel Fritz. Kdo přijde po něm?

• 25 •

Přišel jsem sice o velmi dobrý nedělní oběd, ale o večeři už ne. Nebylo divu, že za těchto okolností se Cramer domníval, že zasekl parádní kousek a navíc udělal z Wolfa pitomce. Ale po půlhodině se mnou a s Rózou v kanceláři už začínal tušit, že se mu možná háček zachytil o nějaký shnilý kořen, přenechal nás seržantu Rowcliffovi a vyrazil na Center Street. Rowcliffa úkolem nijak zvlášť nenadchl, protože si o mně myslí totéž, co já o něm. Svou gramatikou z korespondenční školy chrlil na Rozu otázku za otázkou asi hodinu, přičemž mi nedovolil vydat ani hlásku, natož slovo. Dal si pohov teprve ve chvíli, kdy se vrátil policista, kterého poslali na Washington Heights prověřit příbuzenstvo.

Nejen že tchán a tchýně potvrdili Rozinu výpověď, ale s policistou přijel i zákonný pan choť udělat pořádný brajgl. Nehodlal trpět, aby si někdo dovoloval na jeho ženu a osobně tomu hodlal učinit přítrž. Jelikož jsem věděl, proč jeho žena odjela v neděli za svítání z příbytku jeho rodičů, pozoroval jsem ho se směsí bázně a úcty. Všiml jsem si, že na hlavičkovém papíruje motto COKOLI NA SVĚTĚ KDEKOLI NA SVĚTĚ. Napadlo mě, že snad mottem mužského osazenstva oddělení zásob zřejmě je OCHRAŇUJ ŽENU. Nebo OCHRAŇUJ SVOU ŽENU, AŤ JE KDEKOLI, pokud by chtěli mít stejný počet slov jako v oficálním hesle.

Pak už mohl Rowcliff s Rozou diskutovat pouze o době, kterou strávila v posteli v pátek v noci, především mezi desátou a dvanáctou, což mu skýtalo skutečně velmi omezený prostor. Poslal člověka na Bank Street promluvit s domovníkem a dalšími nájemníky, ale nedokázali mu povědět víc, než že v pátek večer slečnu Bendiniovou neviděli. Konečně asi kolem sedmé odročil jednání sine die a já odvezl Rozu i s jejími zavazadly na domácí adresu. Předtím jsem zavolal Wolfovi a ten souhlasil, protože prý není důvod předpokládat, že by si ve své výpovědi schovala něco pro něho. Manžel jel s námi a pak se vrátil se mou, vyložil jsem ho u stanice metra. Pochopil, že moje vztahy k jeho ženě jsou čistě profesní záležitostí, a dokonce mě chtěl pozvat na skleničku.

Nedělní večer jsem strávil v kanceláři se svým psacím strojem. Wolfe tam seděl taky, ale jediný můj smysl, který vnímal jeho přítomnost, byl zrak. Když volal Saul Panzer, že chce předat Wolfovi další utajenou zprávu, dohodl jsem se s ním, že se sejdeme ráno ve městě, místo aby jezdil k nám. Policie ho hledala a několikrát mu volali domů, takže hodlal přespat u kamaráda. Bylo docela dobře možné, že po něm dychtí natolik, aby hlídali náš dům, a taky jsem si myslel, že by bylo zdvořilé poskytnout Hester Livseyové šanci, aby mohla něco vysvětlit v poněkud vstřícnějším ovzduší.

Čekal jsem, že Saulova identifikace bude pouhou formalitou a nemýlil jsem se. Sešli jsme se v pondělí ráno, vzal jsem ho do vestibulu na William Street, vybrali jsme si strategickou pozici, odkud jsme mohli přehlížet přicházející davy splašeně uhánějící k výtahům. Jak kolem nás klusaly, pochodovaly, kráčely a klapaly podpatky za další týdenní výplatou, poznal jsem několik tváří. Za dvě minuty devět jsem si už myslel, že jsme ji propásli a budeme muset jít nahoru, kde to bude složitější a bude se to muset nějak zařídit, když mě Saul najednou štípl a zamumlal:

„Napravo, asi deset metrů, teď se otáčí, stejný klobouk a plášť, za tím vysokým v brýlých, jde k výtahu –“

„No dobře," řekl jsem, zatímco ji už spolkl výtah a dveře se za ní zavíraly. „Kolik si prosím tě myslíš, že má kabátů? Je to poctivá pracující žena."

„Do toho mi nic není," řekl Saul.

„Čímž chceš říct, že ti nejde o poctivost, ale o jméno. To jsi už slyšel. Kdybys náhodou volal Wolfovi a on se tě náhodou zeptal, můžeš mu říct ano, a taky mu řekni, že ji přivezu na návštěvu, jenom nevím kdy. Budu muset zjistit, jestli tady ještě pracuju nebo ne. Má se konat schůze správní rady – ty mě neposloucháš."

„Dívám se. Znáš támhletoho člověka" – nespouštěl z něho oči – „šedý kabát a klobouk, velký a široký, masitá tvář, teď už je k nám zády – nastupuje do výtahu –"

„Jo, znám ho. Proč?"

„Viděl jsem ho."

„O tom nepochybuju." Kombinace Saulových očí a záznamového zařízení, které nosí v hlavě, se vyrovnají jakémukoli existujícímu kartičkovému systému. „Nejspíš jsi ho viděl sedmnáctého srpna devatenáct set třicet osm, jak přechází na červenou Madison Avenue –"

„Ne. Viděl jsem ho v pátek, dvakrát. Když se Naylor setkal s tou ženskou na První avenue a Dvaapadesáté, tenhle chlápek stál naproti přes ulici v průjezdu a díval se na ně. A když se o hodinu později rozcházeli na Druhé avenue a Sedmapadesáté ulici, stál asi dvanáct metrů od nich, opět v průjezdu, a když ta žena zamířila do centra po Druhé avenue, pustil se za ní. Víc jsem neviděl, protože Naylor odcházel a já měl sledovat jeho."

„Je to jisté?"

„Pro mě ano."

„Pak pro mě taky. Pro případ, že ten drtič lebek bude pokračovat ve své umělecké dráze a vybere si mě jako příští objekt, ten chlap se jmenuje Sumner Hoff. Pracuje u Naylora a Kerra a má kancelář v oddělení zásob. Ulož si to do paměti."

„Uloženo. Už mě tu nepotřebuješ?"

Řekl jsem, že ne, a Saul odešel.

Jel jsem výtahem do čtyřiatřicátého patra a nevěděl jsem, co mám čekat. Bylo docela dobře možné, že tam na mě bude čekat delegace vedoucích pracovníků a požádá mě, abych hezky rychle vypadl. Nečekal však na mě vůbec nikdo. Je pravda, že když jsem vstoupil do sálu, obešel jsem ho a vydal se dlouhou uličkou, sledovala mě značná směsice pohledů, ale byly v podstatě stejné jako minulý týden.

Odložil jsem v kanceláři kabát a klobouk, hned jsem zase vyšel, přešel jsem na protější stranu sálu, otevřel jsem dveře kanceláře Hester Livseyové, vešel a zavřel jsem je za sebou.

„Co chcete?“ vyjela na mě.

Vypadala nervózně, nešťastně a otráveně. Fritz by byl řekl, že vypadá jako člověk se špatnou životosprávou. Pořád jsem se ještě nezbavil dojmu, že to děvče lítá v nějakém průšvihu, který můžu pochopit jedině já a jenom já ji z něho můžu dostat, ale že je v průšvihu, mohlo tentokrát poznat jediným pohledem i to nejtupější oko. Alespoň o tohle se budu muset dělit s jinými.

„Jmenuji se Archie Goodwin,“ řekl jsem, „a pracuji pro Nera Wolfa.“

„To vím. Co chcete?“

Zřejmě tedy v oddělení zásob všichni věděli všechno. „Obávám se,“ odpověděl jsem, „že vám nebudu moct odpovědět tak přímo a věcně jako vy se ptáte. Můžu vám říct, co chci, ale budu muset nechat prozatím nezodpovězené, proč to chci. Chci si s vámi domluvit schůzku – sejít se s vámi dnes odpoledne v pět a doprovodit vás do kanceláře Nera Wolfa. Chce si s vámi popovídat –“

„O čem?“

„Vy jste tak děsně nabroušená,“ postěžoval jsem si. „Já vám nemůžu říct o čem. Týká se to vraždy Kerra Naylora a to byste dokázala uhodnout i se zavřenýma očima. Zkusme to nejprve takhle – přijdete?“

„Ovšem že ne. Co bych z toho měla?“

„V tom případě přijde na řadu, co byste z toho měla. Byl bych se raději obešel bez toho, ale člověk nemůže mít všecko. Pan Wolfe se dozvěděl jistou skutečnost, jež se týká vás a Kerra Naylora, a chce se vás na ni zeptat. Povaha této skutečnosti je taková –“

„Oč jde?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Její povaha je taková, že pokud nepřijdete a nedovolíte mu položit vám příslušné otázky, bude nucen tuto skutečnost sdělit policii a pak už se vás na dovolení nikdo ptát nebude. Pokud nepůjdete, odnesou vás a otázky vám budou klást ve zcela jiném ovzduší.“

„Bože můj,“ řekla tónem postrádajícím jakýkoli výraz, jako kdyby byla příliš ohromená, než aby vůbec něco cítila.

Rozčílilo mě to. „Máte štěstí, že nejsem policista,“ podotkl jsem.

„Měla byste si pro ně vymyslet lepší repliku, pokud to zajde takhle daleko. Chvěje se vám brada.“

Než jsem se nadál, stála u mně, opřela mi ruce dlaněmi o hruď, takže jsem měl co dělat, abych neupadl, zvedla ke mně tvářičku a

řekla napůl pánovitě a napůl prosebně: „O – jakou – skutečnost – jde?“

Málem to ze mě dostala. Ale zarazil jsem slova, která mě už svrběla na jazyku a pevně jsem zavrtěl hlavou. „Nene. To se dozvíte od pana Wolfa.“

„Vy mi to neřeknete?“

„Ne.“

„Pak žádná neexistuje. Já vám nevěřím. O žádné skutečnosti se nedověděl.“

„To si pište.“ Znechutilo mě, že se víc nesnaží. „Jste průhledná jako sklo. Právě jste mi řekla, že neexistuje jedna, ale dvě a možná víc, a že potřebujete zjistit, kterou z nich Wolfe zná.“

Rozhodně tedy odkryla slabé místo, ale na zemi ještě nebyla a teď předvedla, že dokáže vzít kopřivu do holé ruky. Poodešla k věšáku v koutě, vzala si kabát a zasunula ruku do rukávu.

„Půjdu teď hned,“ prohlásila.

„To nemůžete.“ Šel jsem z ní sundat kabát. „Pan Wolfe nikdy nepřeruší svou schůzku s orchidejemi od devíti do jedenácti.“ Pohlédl jsem na hodinky. „Můžeme odejít za hodinu a čtvrt. Sejdu se s vámi dole ve vestibulu ve tři čtvrtě na jedenáct.“

Ale ona věděla, co chce. „Nebudu tu jen tak sedět,“ řekla.

„Kdybych teď měla zapsat diktát, tak to nedokážu. Můžeme jít teď a počkat na něho. Vydržte chvíli, řeknu to panu Rosenbaumovi.“

Pověsil jsem jí plášť zpátky na věšák a vysvětlil jsem jí, že si stejně musím ještě v budově něco důležitého zařídit, dřív než odejdu. Ustoupila, ale jen proto, že nebylo zbytí. Vypadl jsem odtamtud a nebyl jsem si ale vůbec jist, jak bych reagoval, kdyby se probrala z šoku a začala mě opravdu zpracovávat. Souhlasila, že se se mnou setká v 10.45 ve vestibulu, a já se vrátil do kanceláře, zvedl jsem telefon, zavolal jsem Wolfovi a řekl jsem mu, ať nás v jedenáct čeká. Také jsem mu sdělil, že Saul poznal Sumnera Hoffa. Pak jsem zavolal centrálu a udal jsem linku prezidentovy kanceláře.

Musel jsem se k němu probojovávat pořádně dlouho. Má prý důležitou schůzi a nelze ho rušit. Konečně jsem přesvědčil jeho sekretářku, že nejdůležitější schůzku může mít dnes dopoledne jedině se mnou. Požádala mě, abych nezavěšoval. Čekal jsem dlouho. Po pěti minutách už jsem se v duchu ptal, s kým se to tam slečna asi líbá a po dalších třech jsem dostal strach, že se mě rozhodli tímhle způsobem vyhladovět. Už jsem natáhl prst, že zavěsím, když se ozval hlásek sekretářky.

„Pane Goodwine?“

„Pořád ještě zde a doufám.“

„Prosím, přijďte do zasedačky na šestatřicátém patře. Přijmou vás uvnitř.“

Její tón naznačoval, že tohle se podaří jednomu z tisíce, takže jsem jí srdečně poděkoval.

Na šestatřicátém patře mi recepční sdělila, kde najdu zasedací síň správní rady. Před vchodem se ještě dveřník přesvědčil, že já jsem skutečně já a otevřel mi. Vstoupil jsem s pocitem nově nabyté důležitosti.

Hned jsem ho zase pozbyl. Síň měla vysoký strop, byla dobře osvětlená a na řadového zaměstnance, který tu navíc pracoval pouze tři pětiny týdne, působila přímo impozantně. Obrovský koberec pokrýval téměř celou podlahu. Stůl z mořeného ořechu měl rozlohu asi jako moje ložnice, i když odlišný tvar. Byl obložen dvěma tucty prostorných křesel potažených hnědou kůží, volná však zůstala pouze asi čtyři. Na obou koncích stolu bylo křeslo, ostatní po stranách.

Na vzdáleném konci seděl Jasper Pine. Na bližším muž, při jehož postavě skutečně ani centimetr z křesla nepřišlo nazmar. Věk se na něm výrazně podepsal. Na první pohled jsem v něm podle portrétu na stěně prezidentovy kanceláře poznal starého George Naylora, jednoho ze zakladatelů firmy a otce choti Jaspera Pina, pro mě Cecílie, a zesnulého Kerra Naylora.

Pine zůstal sedět: „Pánové, představuju vám pana Archieho Goodwina. Goodwine, tohle je zasedání správní rady a některých členů vedení. Je to mimořádná schůze, která má rozhodnout náš postup v souvislosti se smrtí pana Kerra Naylora. Projednali jsme jej důkladně ve všech aspektech. Padl tu návrh požádat vašeho zaměstnavatele, Nera Wolfa, aby ve vyšetřování pokračoval a rozšířil je na smrt pana Naylora. Někteří z přítomných se domnívají, že předtím, než rozhodneme, měli bychom –“

Zarazil se, protože starý George Naylor pronesl s důrazem jisté slovo. Často je pronášeli stavební dělníci, řidiči nákladáků a detektivové ve stresových situacích, ale nebyl bych čekal, že je někdo použije na zasedání správní rady.

„Už jsme to rozhodli. Jasně, že Wolfe bude pokračovat!“ dodal zakladatel. Všiml jsem si, že po něm syn tenorový hlas nezdědil. Baryton George Naylora měl pořád ještě plnost a sílu, i když i na něm byl znát věk.

Ozval se polohlasý šepot. Pine prohlásil se zdvořilou úctou, v níž přece jen zbyl stín netrpělivosti: „Dohodli jsme se myslím, pane Naylore, že počkáme, až co nám poví Goodwin. Goodwine, řekněte nám, co jste dělal od chvíle, kdy jste minulou středu nastoupil.“

Nikdo mě nevybídl, abych se posadil, přestože tu bylo pět volných křesel. Všiml jsem si, že kousek ode mně je jedno prázdné, vklouzl jsem do něho a pohodlně jsem se usadil.

„Chcete jenom nejzajímavější místa nebo i všechny kudrlinky?“

Pine řekl, jen ať povídám, že by mě zarazili, kdybych zacházel do přílišných podrobností. Vyprávěl jsem jim tedy všechno, co jsem si myslel, že by mohlo ukojit jejich zvědavost, ovšem ani zdaleka se to nemohlo rovnat vyprávěcím obřadům u Wolfa. Pár drobností jsem zcela vyloučil, jako třeba moje první setkání s Gwynne Ferrisovou, kdy tvrdila, že neovládá pravopis. Přerušovali mě, kdykoli se jim zamanulo – buď mi kladli otázky nebo pronášeli kritické poznámky, a když jsem došel ke scéně, kde mi před dveřmi Sumnera Hoofa Kerr Naylor říkal, že ví, kdo zabil Walda Moora, pouštěli se do mě hned v párech nebo ve trojicích. Pravděpodobně tu byly dvě filozofické školy, možná i víc.

Jeden maník na mě procedil mezi zuby: „Znal jsem Kerra Naylora dvacet let, Goodwine, a nikdy jsem ho neslyšel zalhat. Vás neznám vůbec!“

Tenhle exemplář po mně jel od samého začátku a už jsem si na něho začínal utvářet názor. Věkem byl někde na poloviční cestě mezi mnou a zakladateli, byl bezesporu nejlépe oblečený ze všech přítomných, měl širokou pusu a plné rty a hrozně rád skákal lidem do řeči. Užuž jsem mu chtěl něco odpovědět, ale starý George Naylor mě předběhl.

„Nesmysl! Kerr ještě ani neuměl chodit a už lhal, jako když tiskne!“

To ovšem toho dobře oblečeného pána vůbec nezabrzdilo. „Samozřejmě,“ podotkl s očima upřenýma na mě, „Kerr Naylor je mrtvý. Ale vy ne!“ Jeho tón naznačoval, že to považuje za politováníhodnou skutečnost.

„Píšu si seznam lidí, kteří mě nazvali lhářem,“ řekl jsem. „Jak se jmenujete?“

Usmál se na mě přezíravě svými širokými ústy.

„Jste příliš starý, abych vás praštil,“ připustil jsem už ve stoje. „Ale znám trik, po kterém údajně začnou mluvit i němá zvířata, a bylo by docela legrační vyzkoušet ho –“

„Jmenuje se Ferguson,“ prohodil drobný šlachovitý muž s knírkem. Měl suchý pohled a suchý hlas a chrastil jako topinka.

„Posaďte se, Goodwine. Emmet Ferguson. Je právník, vlastní velkou část jisté banky a asi deset let se snaží udělat Kerra Naylora prezidentem této společnosti. Naposledy prohrál devět ku pěti a –“

„To se přece nehodí," ozval se rozhořčený hlas. „Před nějakým člověkem zvenku –"

„Kdybyste byli udělali Kerra prezidentem," prohlásil starý George Naylor, „byl bych osobně přišel a vykopal ho na ulici! Byl to můj syn, ale tenhle podnik by řídit nemohl!"

„Ale dost mu o to šlo," zamumlal šlachovitý mužík.

Vklouzl jsem zpátky do křesla a snažil jsem se vyvolat dojem, že tu nejsem. Doufal jsem, že budou pokračovat v rodinné hádce, která mi připadala velmi zajímavá. Stačil jsem z toho pochopit alespoň tolik, že Kerr Naylor odmítal náměstkovskou funkci, protože mířil výš – chtěl se stát prezidentem. Správní rada, která o tom alespoň formálně rozhodovala, značnou převahou dvě ku jedné podporovala Pina, ale Kerr Naylor přece jen získal pět hlasů. Byl bych rád věděl, na čí straně hlasovala Cecilka a jakou váhu tu mělo slovo George Naylora. Získal jsem však jen všeobecnou představu, protože Pine, který řídil schůzi, debatu zakrátko zarazil a vyzval mě, abych pokračoval.

Když jsme tedy vyřídili či alespoň odsunuli stranou otázku, zda jsem lhář já nebo Kerr Naylor, dovolili mi bez většího přerušování pokračovat. Vhodným způsobem jsem jim tedy vylíčil průběh vyšetřování až do poslední chvíle, ale pořád jsem ještě vypouštěl detaily, bez nichž by se podle mého soudu mohli obejít, například poslední vývoj týkající se Hester Livseyové. Když jsem skončil, pustili se do mě s otázkami, nejvíc ze všech ten dobře oblečený pán, až se do toho nakonec vložil Pine:

„Už o tom jednáme dvě hodiny, pánové, a je na čase, abychom dospěli k nějakým závěrům. První otázka zní, co uděláme s Nerem Wolfem. Goodwine, jestliže požádáme Wolfa, aby ve vyšetřování pokračoval a zabýval se i smrtí pana Naylora, co myslíte že dokáže?"

Polovina jich začala mluvit najednou. Pine poklepal kladívkem a prosadil autoritu předsedy:

„Nechte Goodwina, aby nám to pověděl."

Rozhlédl jsem se po nich a půl vteřiny navíc jsem věnoval Emmetu Fergusonovi. „Pan Wolfe by dokázal chytit vraha," prohlásil jsem, „pokud vám o to jde. Mohl by –"

„Proč ne policie?" zaútočil Ferguson. „Je to jejich práce."

„Nehodlám," oznámil jsem ostatním kolem stolu, „se přít s Ukecanovičem Fergusonem. Mám pokračovat?"

Ten šlachovitý mužík zaklonil hlavu a rozesmál se. Někdo jiný řekl: „Zaklapni, Fergusone, jinak tu budem celý den."

„Závisí to na mnoha okolnostech," vysvětloval jsem. „Jestli se domníváte, že na tom něco smrdí víc, než je vám libo, pak pana

Wolfa okamžitě odvolejte. Pokud vám jde o to chytit vraha, ale zas tak moc vám na tom nesejde, nechte to na policajtech, pouze byste na službách pana Wolfa vyhazovali peníze, a jeho účty jsou pěkně mastné. Pokud máte pocit, že dlužíte sobě nebo někomu jinému, aby to vyšetřování někdo nezbabral, a pokud se domníváte, že to může vyžadovat něco víc než běžnou detektivní práci, potřebujete pana Wolfa, ať to stojí, co chce. Pokud jde –“

„Nežádali jsme po vás ceník služeb,“ uculoval se jízlivě Ferguson. „Chtěli jsme –“

Pouze jsem zvýšil hlas. „Pokud jde o to, co pan Wolfe udělá, to vám nepovím. Nikdo neví, co pan Wolfe s případem provede, dokud ho neskončí. Mohl bych vám vyprávět, co už dokázal, ale to by trvalo týden a většina z vás už část z toho stejně slyšela.“

„Navrhuju,“ řekl šlachovitý mužík, „pověřit pana prezidenta, aby najal Nera Wolfa –“

Ozvalo se kladívko. „Počkejte chvíli.“ Pine se obrátil ke mně: „Goodwine, vyšel byste do předpokoje a počkal tam?“

Pohlédl jsem na zápěstí. „Přijdu pozdě na schůzku.“

„To my všichni,“ zaúpěl někdo z přítomných.

Pine řekl, že to nepotrvá dlouho a já vyšel.

Soudě podle zákazníků rozesazených po křeslech v předpokoji se zmeškané schůzky začínaly hromadit. Někteří z nich vypadali, že jim dokáží trpělivost. V jednom z nich jsem poznal náměstka obvodního prokurátora a byl bych hrozně rád věděl, na koho z té bandy uvnitř asi čeká. Čekal jsem, že mě tu budou držet nejmíň půl hodiny a už jsem přemítal, jestli mám sklusnout dolů do vestibulu a říct Hester Livseyové, že mě tu zdrželi, když přišel dveřník, že mě volají dovnitř. Zřejmě se tedy shodli s Pinem, že je na čase přestat kecat a učinit rozhodnutí. Pokud se ovšem nerozhodli položit mi další otázky. Ba ne, dospěli k závěrům. Když jsem přistoupil ke stolu, oslovil mě Pine:

„Goodwine, přejeme si požádat Nera Wolfa, aby do vyšetřování zahrnul i smrt pana Kerra Naylora. Potřebujete písemné pověření?“

„Ne, s tolika svědky není třeba. Je to tedy jednoznačné vyšetřování vraždy, můžete mě škrtnout z výplatnic podniku, ovšem platí, že do oddělení zásob mám volný vstup. Mohu předpokládat, že s námi budete spolupracovat?“

„Zajisté.“

„Dobrá. Pane Fergusone, pan Wolfe vás bude očekávat ve své kanceláři dnes večer v šest.“

Nejlépe oblečený muž na mě zůstal zírat s otevřenými ústy. Došla mu řeč. Šlachovitý mužík zaklonil hlavu dozadu a rozesmál se.

„Proč?“ zeptal se Pine.

„Zapomeňme na to,“ řekl jsem šlechetně. „Pan Wolfe se s ním může spojit. Jak vypadalo hlasování?“

„Hlasování?“

„O tom, zda najmete pana Wolfa.“

„To je nevhodná otázka, Goodwine, a vy to víte. Řekl jsem –“

„Promiňte, pane Pine, ale není ani zdaleka nevhodná.“ Přejel jsem pohledem kolem stolu. „Při vyšetřování vraždy, pánové, není nic nevhodného, a to se týká každého, kdo s tím má něco společného. Řekl jsem vám, že nevím, co pan Wolfe podnikne, ale vím, na co se mě bude ptát, a jedna z jeho prvních otázek bude, kdo pro něho nehlasoval. Kdybyste mi byli dovolili zůstat –“

„Hlasovali jsme jedenáct ku čtyřem. Proti hlasovali Ferguson, Wyatt, Volk a Thomas. Předseda samozřejmě nehlasoval, ale z jeho poznámek vyplývalo, že je pro. Jmenuju se Armstrong.“

„Mnohokrát vám děkuju. A teď musím na tu schůzku.“

• 26 •

Na protilehlé straně předpokoje bylo pár telefonních kabin. Do jedné jsem se cestou vrhl a vytočil jsem číslo. Obvykle v mé nepřítomnosti bere telefony Fritz, ale tentokrát se mi ozval Wolfe osobně.

„Kde k čertu vězíte?“ obořil se na mě. „Je jedenáct osm!“

Nezazlíval jsem mu to, protože nešlo o kritiku. Považuje cestování z místa na místo v New Yorku za jednu z nejhazardnějších činností, jakou se člověk může zabývat, a dělal si o mě starosti.

„Právě jsem odešel ze zasedání správní rady,“ řekl jsem důležitě. „Najali vás, abyste vyšetřil Naylorovu smrt poměrem jedenáct ku čtyřem, a já bych vám byl nesmírně zauzlován, kdybyste to přišil libovému frajerovi jménem Emmet Ferguson. Až ho uvidíte, budete se mnou souhlasit.. Dorazím se slečnou Livseyovou za patnáct minut.“

I když jsem se hodně opozdil, neměl jsem obavy, že by Hester přestalo čekání bavit. Potřebovala se dozvědět tu skutečnost. A nemýlil jsem se. Stála vedle poštovní schránky ve vestibulu u východu na William Street a byla nesvá, trpělivá a krásná. Jak jsem se k ní blížil, obrátila se k muži v klobouku a v plášti, který stál vedle

ní, a něco mu říkala. Na okamžik jsem ztuhl, když jsem poznal Sumnera Hoffa.

Došel jsem k nim a oslovil jsem ji: „Moc mě mrzí, že jdu pozdě, ale zdrželi mě nahoře. Na téhle straně nejsnáz chytíme taxíka –“

„Pana Hoffa znáte,“ řekla. „Pojede s námi.“

To už jsem uhodl z pláště a klobouku. Úkosem jsem na něj pohlédl. „Tak pojďte. Pokud pan Wolfe usoudí, že nejste vítán, budu vědět, jak to s vámi vyřídit, protože už jste mi to minulý týden předvedl.“

„Vyřizovat to budu já,“ odsekl.

„No, hlavně na mě nebuďte hrubý,“ zasténal jsem.

Když jsme našli taxi, což bylo v téhle denní době snadné, pomohl dovnitř Hester a pak ji následoval, posadil se mezi nás a mě odsunul až do koutka. Výborná myšlenka, brácho, pomyslel jsem si, jen nezapomínej staré motto oddělení zásob a ochraňuj svou ženskou. Bylo od něj milé, že i když byl inženýr a tudíž aristokrat, nevyvyšoval se nad ostatní a držel se obecných zásad. Upřímně řečeno, při pohledu na jeho bující dvojitou bradu mě napadlo, že asi Hester docházejí rytíři, ale je docela dobře možné, že měl nějaké lepší stránky, které jsem nepostřehl.

Když jsme dorazili k cíli, předváděl jasně, že to přišel vyřídit – cestou z taxíku, po schůdkách, do domu a halou do kanceláře. Doufal jsem, že mu nebude vadit, když převezmu iniciativu a příchozí představím sám.

„Možná si vzpomínáte,“ řekl jsem Wolfovi, „že jsem minulý čtvrtek s přátelskými úmysly vstoupil do kanceláře jistého Sumnera Hoffa a on mi řekl, abych vypadl a nazval mě zatraceným čmuchalem. To je on. Člověk by si myslel, že se třeba přišel omluvit, ale to ne. Přišel, jak tvrdí, aby to tu vyřídil.“

‚A safra.“ Wolfe se natáhl pro láhev a naléval si pivo. „Posaďte se, slečno Livseyová. Posaďte se, pane Hoffe. Dáte si pivo?“

Posadili se, ale pivo nepřijali. Wolfe, který si myslí, že mu sluší pěna na horním rtu, se napil, takže já se posadil na svou židli a prohodil jsem:

„Možná bych mohl dodat, že pokud byste se slečnou Livseyovou raději mluvil v soukromí, bez námitek provedu na Hoffovi mechanickou úpravu a odstraním ho.“

„Ne, děkuju.“ Wolfe postavil sklenici, otřel si ústa kapesníkem a zaklonil se dozadu. „Snad později.“ Pohlédl na Hoffa a řekl: „Tak vyřizujte.“

„Taky že budu,“ zaduněl Hoff agresivně, „jen co se dozvím, oč jde.“

„Vy musíte být pozoruhodně duchapřítomný, když jste připraven reagovat na jakýkoli možný případ. Podnik, pro který pracujete, mě najal, abych vyšetřil smrt pana Naylora. Říkám vám to, abyste věděli, proč se mě to týká.“ Wolfe upřel oči na Hester.

„Slečno Livseyová, pokud vím, řekla jste policistovi ve Westportu, že o panu Naylorovi nic nevíte a váš vztah se omezoval na poměr bezvýznamného zaměstnance a šéfa oddělení. Je to správně?“

„Neodpovídej mu,“ začal Hoff jednat.

„Ovšemže odpovím,“ řekla Hester. Seděla v červené klubovce tváří k oknu. „Na tohle vám odpovím. Neužila jsem přesně tato slova, ale smysl byl stejný. Pan Goodwin mi říkal, že jste se o mně a o panu Naylorovi dozvěděl jistou skutečnost, a jestliže vás navštívím, povíte mi, oč jde. Oč se –“

„Žádná taková skutečnost neexistuje a my bychom rádi věděli, o čem to mluvíte!“ utrhl se Hoff. Wolfe ukázal prstem.

„Ty dveře,“ podotkl, „vedou do toho, čemu říkáme přední pokoj. Stěny i dveře jsou zvukově izolované. Domnívám se, pane Hoffe, že byste se měl raději přesunout tam.“

„Rozhodně ne. Zůstávám zde.“

Ochraňuj svou ženskou.

„Nesmysl. I kdybyste neměl svaly z tvarohu, pan Goodwin by vás přemístil, kam bych mu řekl. Archie. Jestliže nás pan Hoff ještě jednou vyruší, odstraňte ho. Je mi jedno kam.“

„Ano, pane.“

„Bez cirátů.“

„Ano, pane.“

„Ani muk, Sumnere,“ varovala ho Hester. „Chci se jen dozvědět, kvůli čemu mě sem pan Goodwin pozval,“ řekla Wolfovi.

„O mně a panu Naylorovi se nic vědět nedá. Oč tedy jde?“

„Kdy jste pana Naylora viděla naposledy, slečno Livseyová?“

„Neodpovíd –“ začal Hoff. Vyrazil jsem po něm, než dořekl první slabiku. Ani ji nespolkl, prostě oněměl a já viděl, že mi bohužel nedopřeje tu radost jednu mu ubalit. Prostě na to neměl. Možná, že dostanu příležitost do něj šťouchnout nebo ho svázat do ranečku, ale pořádnou ránu si nikdy nevysloužíš. Sedl jsem si.

Hester ho však stejně neposlechla.

„Nevím,“ řekla. „Myslím, že jsem ho někdy v pátek viděla v kanceláři, ale nevšimla jsem si ho a nepamatuju se kdy.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „V kanceláři ne. V šest třicet osm v pátek odpoledne jste se s ním sešla na rohu První avenue a Dvaapadesáté ulice, chodila jste s ním sem tam přes hodinu a rozešli jste se v sedm

čtyřicet jedna na Druhé avenue a Sedmapadesáté ulici. O čem jste spolu mluvili?“

Hester na něho zírala s vykulenýma očima.

„Tak to nebylo,“ řekla až příliš hlasitě.

„Ne? Co jsem popletl?“

„Všechno. Tak to vůbec nebylo.“

„Vy jste se s panem Naylorem v pátek odpoledne nesešla?“

„Ne.“

To se podívejme. Takže tedy s Naylorem mluvila o něčem, co nechtěla šířit dál, a pochopitelně to bude popírat, dokud jí to bude vůbec ještě někdo věřit. Ještě jsem Wolfa nestihl zpravit o tom, jak dnes ráno v kanceláři těžce tápala, a viděl jsem, že to ani není potřeba, protože měl vyšší kartu a stačilo s ní vyjet.

„To není moc dobré, slečno Livseyová,“ řekl Wolfe.

„Vymyslete si něco jiného. Mám svědka.“

„Žádného mít nemůžete,“ prohlásila. „Nemůžete mít svědka na to, že jsem v tu dobu byla na uvedeném místě s panem Naylorem, protože já jsem tam být nemohla, byla jsem totiž někde jinde. V pět hodin v pátek odpoledne jsem šla z kanceláře na nádraží Grand Central. U bufetu na dolním podlaží jsem si dala zmrzlinový pohár s ovocem. Chtěla jsem stihnout vlák do Westportu, ale pan Hoff se v kanceláři zmínil, že se mnou chce o něčem mluvit, a domluvili jsme si schůzku. Sešli jsme se u toho bufetu v šest hodin.

Tou dobou už bylo pozdě jíst v restauraci a stihnout divadlo, takže jsme večeřeli v té velké samoobslužné restauraci blízko nádraží, na Dvaačtyřicáté ulici. Pak jsme měli smůlu a nesehnali jsme lístky na představení, které jsme chtěli vidět, takže jsme šli místo toho do kina na Nejlepší roky našeho života. Pak jsem nasedla do vlaku v jedenáct padesát šest do Westportu. Druhý den, v sobotu, za mnou pan Hoff přijel do Westportu – věděl, kde budu, – a vysvětlil mi, že je mou povinností spolupracovat s policií. Jela jsem tedy do New Yorku, šla jsem do kanceláře obvodního prokurátora a pověděla jsem jim to, co už jsem řekla vám, a zodpověděla jsem jejich otázky. Takže když říkáte, že máte svědka, moc ráda bych věděla, kdo ten svědek je.“

Však se to dozvíš, opakoval jsem si zuřivě v duchu, ty moje krásná malá lhářko, však ty se to dozvíš. Ovšem to bylo uvnitř – navenek jsem zachovával nehybnou tvář.

Wolfe rozhodně ne. Tvářil se, že ho to vyvedlo z míry a omlouval se: „Tak se zdá, že jste spíš vysvětlila jisté skutečnosti vy mně než já vám. Já mám skutečně svědka, slečno Livseyová, ale

zřejmě se tedy mýlil. Vy to pochopitelně můžete všechno potvrdit, pane Hoffe, že?“

„To mohu,“ prohlásil důrazně Hoff.

„Takže tím je to vyřízeno. Dlužím vám omluvu, slečno Livseyová, a takové dluhy mívám skutečně vzácně. Pokud jde o mého svědka – udělala byste pro mě laskavost? Pošlete mi svou fotografii, nějakou dobrou, pokud možno z poslední doby.“

„Proč –“ zaváhala Hester.

„Zajisté,“ souhlasil za ni Hoff. „Nevím sice, k čemu ji budete potřebovat, ale rozhodně vám ji pošle.“

„Dobře. Budu vám velice vděčen. Dneska, kdyby bylo možno, po poslíčkovi, na můj účet. Svědka by totiž mohlo napadnout jít s tím na policii a není přece třeba vyvolávat ještě větší zmatek.“ Wolfe už stál. „Přeju vám hezký den, slečno Livseyová. Nashledanou, pane Hoffe. Děkuju vám, že jste přišli.“

Šel jsem je vyprovodit do haly. U dveří mi Hester podala ruku:

„Mrzí mě, že jsem byla dneska ráno nezdvořilá, pane Goodwine. Asi mě to všechno rozrušilo.“

„Na to zapomeňte,“ řekl jsem jí do očí. „Byla jste nervózní. Všichni znervózní, když někde v jejich okolí dojde k vraždě. Někdy dokonce i vrah sám.“

Vrátil jsem se do kanceláře, posadil se a pozoroval Wolfa, který otevíral čerstvou láhev piva. Nalil si, počkal, až pěna klesne asi centimetr od okraje, a pak se napil. Položil prázdnou sklenici, olízl nejprve horní ret jazykem a pak jej otřel kapesníkem. Jazykovou vložku před lidmi vynechával.

„Navenek to vypadá hezky,“ zabručel, „ale jinak je to párek blbečků.“

„Očarovala je slabé slovo,“ podotkl jsem. „Já jsem do ní úplně blázen. Všiml jste si, že dokonce uvedla i název filmu, na který šli? Neřekla jenom, jaký druh zmrzliny si dala. Ale to bylo pouhé opomenutí. Jednu věc jste nevěděl, ale pochybuju, že by to bylo vadilo. Neřekl jsem jí nic víc, než že znáte jistou skutečnost, na kterou se jí chcete zeptat, a třeba by ráda věděla, oč jde. Naše skutečnost každopádně není jediná, za to ručím. Co s ní teď uděláme, předhodíme ji dravé zvěři?“

„Ne.“ Wolfe neměl náladu na žerty. „Pochybuju, že by je Cramer zviklal. A i kdyby to dokázal, ona si tu sedí a nehorázně mi lže do očí a to já nehodlám snášet. Co Saul? Podíval se dvakrát?“

„Ne. Ani nápad. Zpozoroval ji sám a řekl: Tady kráčí. Víte, co to u Saula znamená. Poznal by ji, i kdyby měla dvojče. A taky, jak už

jsem vám říkal, identifikoval Sumnera Hoffa.“ Odfrkl jsem. „Ochraňuj svou ženskou.“

„Cože?“

‚Ale nic. To je takové motto. Po tomhle uhozeném představení bych zase hlasoval pro oddělení zásob. Když jsem odcházel ze schůze správní rady, hlasoval jsem pro šestatřicáté patro, vražda na nejvyšší podnikové úrovni, ale teď ne. Nejraději bych ty dvě zkombinoval. Hrozně nerad bych z toho vynechal Emmeta Fergusona.“

„Povězte mi o schůzi správní rady.“

Pustil jsem se do toho a doufal jsem, že mě poslouchá. Dalo se o tom pochybovat, protože měl otevřené oči. Když při nějaké zprávě nezavře oči, obvykle to znamená, že část jeho myslí dlí někde jinde, a já nikdy nevím jak velká část. Při téhle příležitosti jsem ho podezíral, že je to víc než polovina a věděl jsem až moc dobře, co v té polovině činí. Stahoval z Hester Livseyové proužky kůže a sypal sůl na obnaženou tkáň. Ošulila ho parádně. Doufal, že z ní vytáhne přinejmenším náznak, kde se cestička ztrácí v houští nebo kde z něho vychází, ale poskytla mu jen nestydatou lež a Sumnera Hoffa, který ji potvrdil.

Když jsem skončil hlášení, ani se mě na nic neptal, ani nic nepoznamenal, jen zamumlal, že chce mluvit s panem Cramerem, a když jsem ho sehnal, řekl mu, aby při prověřování alibi a pohybu osob v pátek večer věnovali zvláštní pozornost Sumneru Hoffovi od šesti do osmi. Cramer chtěl přirozeně vědět proč, protože oni se soustředili na hodiny od deseti do půlnoci, Wolfe mu to odmítl vysvětlit, takže na něj Cramer chvíli vrčel. Wolfe zavěsil, zhluboka vzdychl a zapřel se dozadu. Za deset vteřin se opět vztyčil, protože volal Saul Panzer.

Saul mu podal krátké hlášení, které mi Wolfe zakázal poslouchat. Wolfe je prokládal jen bručením a pak řekl Saulovi, ať přijde v šest odpoledne do kanceláře, a dodal:

„Ta děsná ženská je ještě ke všemu úplně pitomá. Už vás sehnal Cramer? No ovšem. Teď už mu dopřejte tu radost. Nechte ho, ať vás najde. Povězte mu o panu Naylorovi, ale nezmiňujte se o slečně Livseyové nebo panu Hoffovi jménem. Vynechte je z toho. Upekli spolu historku, kterou můžete vyvrátit jen vy. Bylo by to dva na jednoho a Cramer by vás zdržoval hodiny, možná dny a ničeho by nedosáhl. Možná byste měl za ním radši zajít a skončit to s ním, abyste mohl být v šest tady.“

Wolfe zavěsil a vrhl po mně načuřený pohled.

.Archie. Alespoň si nás najali, abychom odvedli práci a my víme, o jakou práci jde. Po obědě se tam vraťte a používejte oči, uši i jazyk, jak vám jen příležitost dovolí a schopnosti vám budou stačit.“ Pohlédl na nástěnné hodiny. „Sežeňte Durkina, Gora, Cathera a Keemse. Ať všichni přijdou v šest. Pokud pracují a budou potřebovat pořádný stimul, poskytněte jim ho. Ta ženská toho bude litovat.“

• 27 •

Minul týden. Sedm dní a sedm nocí. Přišlo další pondělí, poslední březnový den, a my se ještě vůbec nepohnuli z místa.

Bylo to nejdelší bezvětří, jaké jsme kdy na případu vraždy zažili. Kdyby mě byl to pondělí ráno před odchodem do práce Wolfe požádal, abych mu napsal souhrn poznatků za minulý týden, nebylo by mě to zdrželo déle než deset vteřin. Ani bych nemusel odkládat klobouk a plášť. Pouze bych byl zašel do kanceláře pro prázdný list papíru a podal mu ho, nebo tři, kdyby chtěl dvě kopie. A bylo by to shrnovalo výsledek práce nás všech – Wolfa, Saula Panzera, Billa Gora, Orrieho Cathera, Freda Durkina, Johnnyho Keemse a inspektora Cramera s celou jeho armádou.

Policajti udělali všechno, co měli, a nebylo toho málo. Jejich technici s mikroskopy a chemikáliemi prokázali, že Naylorovo tělo bylo převezeno na podlaze kabiny vozu, který po něm přejel, čímž dokázali, že ho někdo buď zabil nebo omráčil někde jinde a převezl k závěrečnému dějství na Devětatřicátou ulici. Podle jejich teorie došlo k vraždě někde, kde se to vrahovi nehodilo, takže potřeboval tělo odvézt někam jinam, a proč ne znovu na Devětatřicátou ulici, pokud bude stejně vhodně opuštěná jako předtím? Mohl si vybrat chvilku, kdy nebyl nikdo v dohledu, vyhodit mrtvolu z vozu, a pokud by se byl někdo objevil dřív, než stačil zacouvat a přejet ji, mohl poslední kapitolku prostě vynechat a šlápnout na plyn.

Zvědavost policistů pochopitelně vzbuzovala skutečnost, že vrah považoval za nevhodné, aby se někdo dozvěděl, kde Naylor zemřel. Na tom tedy pracovalo několik skupin. V úsilí zjistit, kde všude ten vůz jezdil, prozkoumali vědátoři pod mikroskopem snad každou částečku prachu a špíny z pneumatik a dokonce i ze spodku karosérie. Purley mi vyprávěl, že jeden z nich zcela propadl představě, že vůz byl v Passaiku na New Jersey, ale nikoho dalšího nepřesvědčil. Jinak nedospěli k žádným výsledkům.

Popovídali si s téměř dvěma stovkami zaměstnanců v oddělení zásob, s některými až pětkrát. Mezi nejoblíbenější patřili Roza Bendiniová a její manžel, Gwynne Ferrisová, Sumner Hoff, Hester Livseyová a Ben Frenkel, nebyli však zdaleka jediní. Předpokládalo se, že Naylorův vrah zabil také Walda Moora, ale muselo se počítat i s dalšími eventualitami, a protože nejmíň polovina lidí na čtyřiatřicátém patře mohla mít chuť zabít jednoho nebo druhého, policie měla značný prostor k manévrování. Purley tvrdil, že by to byl dobrý zácvik pro každého bažanta, aby se naučil vysledovat pohyb a ověřovat alibi. Tak pestrou směsku prý by hned tak nenašel.

Tuto operaci ovšem neomezili jen na čtyřiatřicáté patro. Nahoře v šestatřicátém na úrovni náměstků a ředitelů sice nasadili poněkud odlišný přístup, protože viceprezidentům a ředitelům snáz teče krev z nosu než písařkám nebo sekčním šéfům, ale odvedli stejně důkladnou práci, zejména jak se dny a noci protahovaly na týden a pořád ještě nebylo nikde v dohledu jedno jediné mizerné vodítko. Policejní elita, která na tom pracovala, odhalila běžný propletenec žárlivostí a závistí a obvyklé experty na klacky pod nohama, ale opět z toho nevzešlo nic, co by jim nějak zvlášť pomohlo, i když ověřovali, kde kdo byl, a prověřovali veškerá alibi. Na první pohled působil velmi slibně pokus Kerra Naylora vykopnout Jaspera Pina a dosednout na prezidentský stolec, ale ani z toho nakonec nekáplo nic, protože, za prvé, Naylor o prezidentskou funkci usiloval léta a nikam se nedostal, a za druhé tu noc, kdy Naylora zabili, Pine tvrdě spal, jak Wolfovi, Cramerovi a mně vysvětlila Cecílie.

Protože policisty neuspokojil všechen ten syrový materiál v podniku Naylor-Kerr, zkoušeli štěstí jinde. Rozšířili pátrání na všechny, s nimiž se Moore nebo Naylor stýkali, a získali stejné obrovsky nulové množství informací jako na William Street. Na základě Wolfovy narážky, že by na Hoffově výpovědi o tom, kde byl mezi šestou a osmou, mohlo být něco podivného, vyslýchali Hoffa i Hester několikrát, zkoušeli i jiné cesty, ale nezjistili nic. V sobotu odpoledne, osm dní po Naylorově smrti, už propadli takovému zoufalství, že mě sám poručík Rowcliff přizval, abych s nimi prošel Naylorovy písemnosti a osobní věci, ale připadaly mi stejně nezajímavé jako už dvakrát přede mnou policistům, až na jediný dokument o čtyřiceti šesti ručně psaných stránkách, kde Naylor sestavil program práce firmy Naylor-Kerr a.s. pro případ, že by se stal prezidentem. Seznam náměstků a ředitelů, kterých se hodlal zbavit, by snad i někoho zajímal, kdyby nebyl tak zatraceně dlouhý.

Wolfe se mezitím skoro pořád jenom rozčiloval. Pravda, vedle mě platil pět dalších očeK – Panzera, Gora, Durkina, Keemse a

Cathera – ale to ho nic nestálo, protože je nakonec zaplatí klient. Co myslíte, že dělali ti poslední čtyři? Dalo by se přirozeně předpokládat, že rozvíjeli nějaký důmyslný a složitý plán, který Wolfe se svou proslulou fantazií a finesou uklohnil. Cha, cha, cha. Sledovali Hester a Sumnera, což je přesně to, co by dělali, kdyby si byli Naylor a Kerr najal nazdařbůh nějakou agenturu z telefonního seznamu. Tak daleko na tomhle případu dospěl Wolfe se svou genialitou. Pokud šlo o Saula Panzera, neslyšel jsem sice, jaké dostával instrukce, ale věděl jsem, že má fotografii, kterou nám na Wolfovu žádost poslala Hester Livseyová, a tušil jsem, že s ní obchází město a dává lidem hádat, kdo to je.

Gorova, Durkinova, Keemsova a Catherova hlášení o pohybu Hester a Sumnera nemělo ani cenu ukládat do šanonu. Ale naše čtveřice se bavila, protože objekty sledovala také policie, a bylo s kým si povídat.

Nesnažím se vyvyšovat. Nemůžu si to dovolit, protože během toho dlouhého bezvětří jsem se snažil úplně stejně marně jako všichni ostatní. Občas jsem vyřizoval různé pochůzky, o nichž snad nestojí za to ani hovořit, jako že jsem s Rowcliffem procházel Naylorovy písemnosti, ale většinou jsem se vyskytoval v oddělení zásob na William Street a snažil jsem se z někoho si utahovat. Protože jsem pracoval přes čas, doma jsem pouze snídal. V pondělí večer jsem vyvedl na večeři a taneček Rozu. V úterý Gwynne Ferrisovou. Ve středu jsem zkusil Hester. Nejdřív tvrdila, že půjde, ale o pár hodin později slib zrušila, protože prý se jí nepodařilo zrušit schůzku, kterou už domluvila předtím. Tušil jsem, že to z pozadí vyřizuje Hoff, a že kdybych se snažil o příští nebo přespříští večer, jenom se zbytečně nechám ponižovat a třeba si ještě vypěstuju komplex méněcennosti, tak jsem to vynechal a vyjel jsem po novém možném zdroji čerstvých drbů, který vážil kolem osmdesáti kilo a byl k maní pod jménem Elise Grimesová. Nevedlo to s ní k ničemu, ať už by mi bylo šlo o cokoli, a tak jsem si zopakoval čtvrtek s Rózou a pátek s Gwynne. Nemohu tvrdit, že jsem mrhal časem a úsilím, ale musel jsem se důrazně přesvědčovat, že je zcela vhodné, dokonce naprosto běžné, naúčtovat tyhle výdaje klientovi.

Třikrát během toho týdne jsme se s Wolfem parádně pohádali o Hester Livseyovou a Sumnera Hoffa. Prvně jsem prohrál, protože jsem tvrdil, že bychom na ně měli poštvat policajty. Wolfe byl tvrdě proti tomu. Tvrdil, že za prvé Cramera naprudíme, proč jsme si to tak dlouho nechávali pro sebe. Za druhé, Cramer by je pořádně nezpracoval, protože by si nebyl jistý, jestli zase na něho něco nešijeme a jestli Saul nelže. A za třetí, i kdyby považoval Saulova

slova za evangelium, bylo by to dva proti jednomu a Hester a Hoff by pravděpodobně zapírali tvrdě. Hrozně nerad s ním souhlasím, ale v tomto bodě jsem musel.

Druhé dva spory skončily nerozhodně. Trval jsem na tom, že bychom si měli Hester a Hoffa pozvat do kanceláře po jednom, a nabízel jsem se, že je přivezu, ať už se k tomu stavějí jakkoli, a Wolfe si je vezme do prádla. Tvrdil, že je to beznadějné. Neměl prý by čeho se chytit, je pouze jeden jediný fakt, o kterém se rozhodli lhát, a vědí, že víme, že lžou. Jasná patová situace a on by neměl odkud začít. Namítl jsem, že je to jediná skulina, jakou jsme kde našli a že by měl do ní nějak zkusit vrazit klín. Odmítl. Myslel jsem si, že se mi jen snaží za každou cenu odporovat, ale je možné, že v té době už promýšlel experiment, který se nakonec rozhodl vyzkoušet v neděli večer, a nechtěl riskovat, že ho zkazí.

Řekl bych, že nikdo z těch, kdo vyšetřovali Naylorovu vraždu, z toho za celý týden nic neměl, až na mě. Nejenže jsem měl příležitost studovat ženy, kterou by měl s nadšením vítat každý detektiv pod osmdesát let, navíc na účet klienta, ale také jsem dostal abonentky na Giants i na Yankees. A nepřinesl je listonoš nebo poslíček – přinesla je sama Cecílie. Když jsem ve čtvrtek po půlnoci dorazil domů, našel jsem Wolfa, jak si v kanceláři u stolu čte knihu, tentokrát pouze jednu.

„Kde jste byl?“ zabručel.

„Řekl jsem vám přece, kam jdu. S Rosou. Jednu dobu, připadá mi to jako před několika měsíci, jsem se domníval, že si myslí, že Moora zabil její manžel, ale začínám si myslet, že to udělala sama. Má nevěřitelnou spoustu energie.“

Otřásl se. „Záznamy o rostlinách jsou silně pozadu a Theodor je potřebuje.“

„To máte naprosto pravdu,“ souhlasil jsem. „Nemůžu si pomoct. Tenhle případ je tak náročný, že musím pracovat ve dne v noci.“ Zívl jsem. „Vy jste mi sehnal práci. Vy jste mi nařídil, abych užíval své orgány, jak se k tomu naskytne příležitost a jak to moje schopnosti dovolují.“ Znovu jsem zívl. „Myslím, že půjdu spát.“

„Kdepak. Přijde paní Pinová. Telefonovala, že vám chce předat vstupenky na baseball, a já ji ujistil, že se zanedlouho vrátíte domů.“

„Božínku. Neměl byste nás snad – nechat o samotě?“

„Ne. Chci ji vidět. To je stejně to, oč jí jde. Proč by vám kčertu měla jinak nosit baseballové abonentky?“

Připadalo mi to jako námět k diskusi a posadil jsem se, abych se na něj mohl soustředit, ale než jsem stačil říct větu, musel jsem opět

vstávat, protože někdo zvonil. Vyšel jsem do haly, vyhlédl sklem, otevřel jsem dveře a pozval jsem ji dovnitř.

Podala mi ruku a vyměnila si se mnou pevný, srdečný přátelský stisk, obdarovala mě vydatně hřejivým úsměvem, pátravě se mi zahleděla do tváře a pokývala sama pro sebe hlavou. „Věděla jsem, že vypadáte takhle, i když jste byl samá modřina a podlitina. Ten tlustý pán sedí vedle? Ráda bych s ním nluvila."

Nečekala na dovolení a zamířila halou do kanceláře. Následoval jsem ji. Wolfovi ruku nepodala, jenom na něho zdvořile kývla, popřála mu dobrý večer, a posadila se na svou oblíbenou židli, kterou jsem jí pohotově přistavil.

„Tušil jsem, milostivá paní," řekl zapškle Wolfe, „že kromě pana Goodwina budete chtít vidět i mě."

„Nijak zvlášť," prohlásila. ‚Až na to, že mě vždycky uspokojí, když mohu nějakému muži – zvlášť tak namyšlenému jako vy – připomenout, že jsem měla pravdu. Kdybyste byl udělal, oč jsem vás žádala, můj bratr by žil."

„Pchch. Takže by ho nikdo nezavraždil, ano?"

„Ovšemže ne." Paní Pinová pohlédla na mě. „Víte velice dobře, Archie, že jste zodpovědný. Rozšiřoval jste o něm, že vám řekl, že ví, kdo zabil Walda Moora. Kdybyste tam nebyl chodil, jak jsem vám povídala, nebylo by se to stalo. Není to samozřejmě vaše vina, protože pracujete pro tohohle pana Wolfa a musíte dělat, co vám přikáže." Usmála se na mě. „Ach ano, tady jsou ty vstupenky." Otevřela středně velkou vyšívanou kabelku se zlatým rámem, prohrábla obsah prsty a vytáhla obálku. Přešel jsem k ní a poděkoval jí – snažil jsem se přitom mluvit jako domácí miláček. Požádala mě, zda bych jí pomohl odložit pláštěnku, vzal jsem ji tedy od ní – tentokrát to byla činčila – a položil jsem ji na pohovku. Cecílie byla zřejmě ve smutku, protože šedé a černé šaty tentokrát zakrývaly značnou plochu růžové kůže, na niž nám posledně bylo dovoleno popatřit.

„Pochybuji, že tento závěr obstojí," zamumlal Wolfe. „Váš pan bratr si dovoloval hejskovské indiskrétnosti už dlouho před tím, než tam přišel pan Goodwin. Navíc jste minulý týden tvrdila, že Moorova smrt byla nešťastná náhoda. Teď už předpokládáte, že ho někdo zabil a že vrah pak zabil vašeho bratra, aby zabránil odhalení. Nemůžete to chtít na oba způsoby, milostivá."

Opět se v jejím případě marně namáhal s logikou.

Nebrala jeho argument vůbec na vědomí. „Můj bratr a hejsek? Dobrý bože!" Pak dodala: „Vždyť měl včera pohřeb."

Nebylo jasné, zda pouze konstatuje politováníhodnou skutečnost nebo zda tím chce říci, že je na nás, abychom pohřeb odvolali nebo dali anulovat. Zřejmě šlo o to první, ale dál to nerozvíjela a věnovala mi pohled, tentokrát bez úsměvu.

„Vidíte, Archie, a to je všechno z toho, že jste nedal na můj návrh, nezavedl se pro sebe a nepřestal pro tohohle člověka pracovat. Kolik to bude stát?“

„Jedenáct tisíc čtyři sta šedesát pět dolarů,“ odpověděl jsem.

„Tolik?“

„Jo, jo, inflace.“

„Připadá mi to dost vysoká částka, ale uvidíme.“ Přešla zpátky k Wolfovi. „Co hodláte udělat teď?“

„Ujal jsem se úkolu dostihnout vraha vašeho bratra,“ řekl Wolfe.

„To vím, ale co hodláte dělat?“

„Chytit ho. Nebo ji.“ Wolfe na ni zamával prstem. „Nuže, milostivá, nechtěla byste nám pomoct?“

„Ne,“ prohlásila rozhodně. „Nejsem mstivá.“ Ohlédla se přes rameno. „Zavřel byste ty dveře, Archie? Nebo mi přinesl pláštěnku?“

Dal jsem přednost nápadu s dveřmi.

Mezitím pokračovala: „Policie se vyptávala na vztah mezi mnou a mým bratrem, což mi připadá impertinentní a směšné. Jednomu z nich, takovému vulgárnímu plešatému mrňousovi, se zjevně nezamlouvalo, že nejsem zcela zlomena žalem! Já měla vlastně bratra docela ráda, ale to, co jsem cítila k němu a jak mě zasáhla jeho smrt, je moje soukromá záležitost a nikoho jiného se to netýká. Nejvíc ze všeho si přál stát se nejvyšším výkonným šéfem podniku, který založil náš otec, ovšem bylo to zcela beznadějné, protože na to prostě nebyl. Měl se stát policistou nebo požárníkem – po tom toužil, když byl ještě malý. Tím, že zjistíte, kdo ho zabil, z něho stejně policistu nebo požárníka neuděláte. Já si stejně nemyslím, že ho někdo zabil. Alespoň ne úmyslně. Byla to nešťastná náhoda. Co myslíte vy, Archie?“

„Totéž co vy, paní Pinová.“ Zazubil jsem se na ni poněkud osobněji. „Chci říct, to, co si skutečně myslíte, ne to, co říkáte, že si myslíte. Pokud nám chcete nabídnout peníze za to, že dokážeme, že to byla nehoda, na to zapomeňte, to by nedokázal nikdo, ani my. Kvůli tomuhle jste nás navštívila?“

„Ne.“ Usmála se. „Ty vstupenky přišly dneska a já vám je chtěla předat a chtěla jsem vidět, jak vypadá váš obličej.“ Naklonila se, aby mě lépe viděla. „Určitě máte výjimečně dobrou krev, že se vám to tak rychle zahojilo. Kolik je vám let?“

„Třiatřicet.“

„Báječné. Mužští do třicítky jsou tak obhroublí. Máte seznam položek na těch jedenáct tisíc čtyři sta šedesát pět dolarů?“

Wolfe vydal jakýsi neartikulovaný ale emfatický zvuk, vstal, popřál návštěvnici dobrou noc a odešel. Po chvíli jsme slyšeli, jak se otevírají a zavírají dveře výtahu.

„Žádný seznam neexistuje,“ řekl jsem dotčeně. „Pokud mi důvěřujete tak málo, že potřebujete vidět seznamy… A když už mluvíme o mé krvi, měla by být skutečně zdravá, protože jsem z poloviny cikán.“ Přešel jsem k ní a položil jí ruku na rameno. „Proto, aniž vím přesně jak, dokážu pochopit věci, které nechápe ani pan Wolfe. Pokud jde o smrt Walda Moora a vašeho bratra –“

Začala se smát, od srdce a z plna hrdla.

„Mě tedy rozhodně nechápete!“ prohlásila a opět se zasmála.

„Váš otec se jmenuje James Arner Goodwin a narodil jste se v Cantonu v Ohiu v roce devatenáct set čtrnáct. Vaše matka se za svobodna jmenovala Leslieová. Máte dva bratry a dvě sestry. Ne, ne, žádný cikán. Jsem velmi obezřetná žena, Archie, opatrná a spolehlivá.“ Prudce vstala a musím přiznat, že velmi elegantně. „Ten seznam bych ráda viděla proto, abych se ujistila, že jste na nic nezapomněl. Posadíme se tady na pohovku a popovídáme si o tom.“

Zůstali jsme sami, měli jsme pro sebe celé poschodí. Fritz si už odešel lehnout do suterénu. Nezastavil jsem se celých osmnáct hodin, zatímco Cecílie byla vzhůru nanejvýš tak dvanáct. Taková situace se nedala řešit polovičatě.

„Tohle je nebezpečné,“ řekl jsem. „Pan Wolfe mě už podezírá. Budete muset odejít, už kvůli mně. Pokud tu s vámi zůstanu o samotě, bude si myslet, že s ním na tomhle případu hraju dvojí hru, nechá mi zrušit licenci, a potom už bych si nemohl založit vlastní podnik, ani kdybyste sebevíc chtěla. Až tenhle případ skončí, budeme si povídat… a povídat… a povídat… ale teď budete muset odejít, paní Pinová.“

Napadlo mě, že to mohu krásně zpečetit a dodal jsem: „Cecílie.“

• 28 •

Na druhý den, v pátek, jsem se vrátil domů od Naylora-Kerra kolem půl šesté a šel jsem se nahoru k sobě osprchovat a převléknout. Gwynne Ferrisová ze mně vymámila slib, že s ní půjdu večer vyzkoušet jídlo a hudbu do Stříbrného sálu v hotelu Churchill,

a na to jsem se musel hodit do černobíla. Měl jsem co dělat, protože Wolfe očekával, že až v šest sejde ze skleníků do kanceláře, podám mu hlášení za uplynulý den. Bůhví, že to hlášení bylo zcela bez šťávy, ale tou dobou už by se Wolfe chytal i podvyživeného stébla a chtěl slyšet každou drobnost.

Tentokrát se jich však nedočkal, protože když jsem sešel v šest pět do kanceláře, seděl tam s ním inspektor Cramer a už se stačil pěkně rozparádit.

Z jeho vrčení se dalo okamžitě poznat, že přišel oprobovat něco, co zkoušel už mnohokrát a pokaždé bezvýsledně. Rozhodl se sundat z Wolfa pokličku a nakouknout dovnitř. To znamenalo, že neví kudy kam. Parádně to zbabrali a Cramer si nevěděl rady.

„Takže vy jste nechal Naylora sledovat," štěkl. „Takže jste tušil, že se mu něco stane! Já vám řeknu, co si myslím! Ten váš Saul Panzer je nejlepší stín v New Yorku. Nechtějte mi namluvit, že ho ztratil! Tomu nikdo neuteče! A i kdyby, když pak Naylor přišel sem, přece byste ho nechal sledovat, protože vás tak zajímal! No jasně! Já si myslím, že Panzer visel na Naylorovi celý večer, až do chvíle, kdy ho zabili, a ještě dál. Určitě viděl, jak ho to auto na Devětatřicáté přejelo!"

„Tfuj!" zamumlal Wolfe.

„Koukněte." Cramer zvedl prst. „Za prvé. Najali vás, abyste vykouřil Naylora z doupěte a zjistil, co ví o Moorově smrti." Zvedl další prst. „Za druhé. Goodwin ho dohnal k tomu, že někoho smrtelně ohrozil." Třetí prst. „Za třetí. Sledoval ho váš nejlepší člověk." Další prst. „Za čtvrté. Dva dni jste přede mnou Panzera schovával." Palec. „Za páté. Pokoušel jste se nás poštvat na toho Hoffa a to je bouda." Sevřel pěst. „A za šesté, posíláte tam Goodwina vysedávat a on si tam jenom hraje s holčičkami! Podívejte se na něj, vymódil se na večírek!"

„Netušil jsem, že jste si mě všiml," zamumlal jsem zdvořile.

„Děkuju vám."

Ale Cramera jsem už ani nemohl naštvat. „Jen se na to podívejte!" zařval.

„Dívám se," podotkl suše Wolfe. „Nic víc nemáte?"

Cramer se opřel dozadu, pak sebou náhle trhl dopředu a položil pěst na Wolfův stůl. „Já vám to tedy řeknu na rovinu," procedil zvolna a důrazně. „Měl jsem mnoho příležitostí, Wolfe, abych se po vás povozil – nebo to alespoň zkusil. Ale nikdy jsem vás doopravdy neobvinil, že kryjete vraha, to víte moc dobře, a taky jsem si nikdy nemyslel, že byste to dokázal." Zdvihl pěst a bouchl jí do stolu. „Teď si to myslím. Myslím si, že byste toho byl schopen a že to teď taky

děláte. Myslím si, že víte, kdo zabil Moora a Naylora, a myslím si, že mi chcete zabránit, abych to zjistil. Je to dost jasné?“

„Víte nejlíp, co říkáte, pane Cramere.“

„Na to můžete vzít jed.“

„Archie.“ Wolfe na mě spočinul očima. „Vyveďte ho z mého domu. Násilím, když bude třeba.“

Vůbec se mi to nezamlouvalo. Cramer byl policejní inspektor, pravděpodobně měl u sebe zbraň a já na sobě svůj nejlepší oblek.

Zůstal jsem sedět. „Pánové,“ usmál jsem se jízlivě, „domníval jsem se, že se s tím oba dokážete vyrovnat, ale vidím, že jsem se mýlil. Jste nahraní, jeden jako druhý, nic víc, a pokoušíte si to vylít jeden na druhém tím, že se chováte jako malí kluci. Pane inspektore vy víte, jak jak je pan Wolfe mazaný, a víte dobře, že je přinejmenším desetkrát mazanější, než aby chodil – spíš posedával – s vrahem v kapse a pečoval o jeho zdraví. Máte jenom vztek a kopete do nábytku. Pane Wolfe, vy si velice dobře uvědomujete, že pan inspektor si jen pouští pusu na špacír, a kdybyste byl při smyslech, choval byste se k němu neslaně nemastně a urážlivě a nevybízel byste mě, abych ze sebe udělal blbce. Jste prostě naštvaní a řádíte, protože jste konečně narazili na někoho, kdo vám kliďánko proklouzne mezi prsty.“

Zvedl jsem se a přešel jsem ke dveřím do haly. „Budete mě muset omluvit, pánové. Mám schůzku s podezřelou osobou. Jsem detektiv a vyšetřuju vraždu.“

Nikdy jsem se nedověděl, jak ten hovor skončil. Wolfe se o tom nikdy nezmínil, a když jsem se později pokusil vyzvídat, jen něco zabručel.

Sobotu a neděli jsme trávili vskutku politováníhodným způsobem. V sobotu ráno mě Wolfe přivolal k sobě do pokoje, když snídal, a sotva jsem vstoupil, vzpomněl si, že při jídle se zásadně nesmí mluvit o práci. Takže jsem tam musel sedět a sklesle čekat, až spořádá čtyři topinky a vajíčka au berre noir. Když skončil, vytasil se s instrukcemi, a to jsem tedy zíral. Vjel do toho plnou parou, všechna čest. Měl jsem mu během víkendu poshánět Bena Frenkela, Harolda Anthonyho, Rozu Bendiniovou a Gwynne Ferrisovou a přivést je k němu! A on se rozhodl tahat z nich v sobotu a v neděli rozumy!

Stalo se. Tak jsme strávili sobotu a neděli a ještě jsme do toho zapracovali pár jiných prvků, jako že jsem šel s poručíkem Rowcliffem prohlédnout Naylorovy písemnosti a osobní věci. Ani Wolfe se nesnažil jenom předstírat, že něco dělá, a ubít čas. V sobotu tři hodiny zpracovával Harolda Anthonyho a čtyři hodiny Gwynne Ferrisovou. V neděli pět hodin Rozu Bendiniovou a šest hodin Bena

Frenkela. Pokoušel se z nich něco vydobýt, až se z toho potil. V neděli pozdě večer zůstal po Frenkelově odchodu dlouho nehybně sedět a pak zabručel hlubokým hlasem, který zřejmě pochytil od Frenkela:

„Asi si budu muset promluvit s ostatními. Se členy správní rady a s náměstky. Můžete mi je sem přivést zítra dopoledne v jedenáct?“

Bušil jsem v tu chvíli do stroje a snažil jsem se doplnit mezery v záznamech o klíčení. Ani jsem se nenamáhal otočit hlavu a prohlásil jsem pevně: „Nemůžu. Mají plné ruce práce s dodávkami strojů. Už takhle si myslí, že děláme zbytečný poplach. Dokonce i Armstrong – víte, ten drobný šlachovitý – začíná mít pocit, že stojíme podnik příliš mnoho peněz.“

Ani nezabručel, natož aby se se mnou přel. Psal jsem dál. Skončil jsem Miltonie a pustil jsem se do Phalaenopsid. Minuty utíkaly, uplynula hodina a ubíhala druhá. Byla půlnoc, čas jít spát, ale vydržel jsem, protože Wolfe pořád seděl opřený dozadu, oči zavřené a pohyboval rty –vyšpulil je, povolil, zase vyšpulil – a já už hořel zvědavostí, co z něho vypadne.

Zavrtěl se na židli, vzdychl až někde od solaru a pootevřel oči na štěrbinky.

„ Archie.“

„Ano, pane.“

„Měl jste pravdu.“

„Ano, pane.“

„Skutečně jsem se ocitl proti někomu, kdo mi dokáže proklouznout mezi prsty. Pan Moore je už skoro čtyři měsíce mrtvý a pan Naylor devět dní, a co jsme zjistili?

Ano. To tu ještě nebylo. Známe jediný fakt, který by nám mohl pomoci – procházku slečny Livseyové s panem Naylorem – ale nevíme, jestli je to něco znamená nebo ne, a nemůžeme to zjistit. Nedokážeme vyhmátnout to pravé vodítko mezi falešnými, protože žádná vodítka nemáme. Doslova ani jedno. Pan Cramer také ne. Už se nám to někdy stalo?“

„Ne, pane.“

„Nestalo. Připadá mi to zajímavé a nutí mě to přemýšlet. Co uděláme, když nemáme žádná vodítka? Víte to?“

„Ne, pane.“

„Vyrobíme si je. Budeme si jich možná muset vyrobit víc, ale začneme s jedním. Experimentálně. Přikryjte ten pekelný stroj, otočte si židli a poslouchejte mě.“

„Ano, pane.“

Trvalo mu skoro hodinu, než dokončil diagram, a já dělal poznámky. „No?“ obrátil se nakonec na mě.

Nejistě jsem přikývl. „Pokud je to to nejlepší, co dokážeme, budeme – totiž budu – to muset zkusit. Přinejhorším budeme mít na krku další vraždu.“

• 29 •

Nejzřetelnějším důkazem toho, jak úspěšně jsme na případu pokročili, bylo chování personálu, když jsem se to pondělní ráno objevil v oddělení zásob. Bývaly doby, kdy mou cestu uličkou sledovaly stovky očí. Teď ne. Věnovaly mi asi tolik pozornosti, jako poslíčkům, co roznášeli dopisy.

Prvním bodem plánu byla návštěva, ne příliš krátká, u Hester Livseyové, a protože jsem se k ní potřeboval dostat dřív, než ji k sobě zavolá Rosenbaum, aby jí diktoval, odložil jsem si v kanceláři, kterou mi dosud dovolovali užívat, klobouk a plášť a přešel jsem sál k jejímu kumbálku. Měla dveře dokořán, ale já je za sebou zavřel.

Stihla utřít prach a teď si na stole rovnala papíry. Úkosem na mě pohlédla, pak prudce otočila hlavu a obořila se na mě: „Co chcete?“

Posadil jsem se a zazubil se na ni. „To je opravdu zlozvyk, co na mě zkoušíte: Co chcete? Zlobí vás nervy.“

„Co chcete?“

Poněkud zestárla a vypadala přešle, ale ani jsem si nepokoušel namlouvat, že je to pouhá sestava buněk a kolem devadesáti procent voda. Pořád ještě jsem se na ni mohl dívat a neodpuzovala mě představa, že mě potřebuje. Peklo bylo v tom, že jsem rozjížděl operaci, po níž mě pravděpodobně bude potřebovat ještě mnohem víc.

„Posaďte se a uvolněte se.“

„Ne.“ Stála nade mnou s papíry v ruce. „Mohla bych říct panu Rosenbaumovi, že mě obtěžujete.“

„To byste opravdu mohla,“ souhlasil jsem. „A já bych to nepopíral. Obtěžuju spoustu lidí a vy taky. Za podobných okolností to tak bývá. Pochybuju, že by se mě odsud Rosenbaum pokoušel vyhodit. Vyvolalo by to velký rozruch, kdybych se pověsil na dveře, nebo se utrhl a začal se s ním honit kolem stolů tam venku. Ale můžete to zkusit – nebo mě taky nemusíte brát na vědomí a pokračovat v práci. Nevrhnu se na vás zezadu.“

Probírala se papíry a tvář měla zkroucenou, jak zatínala zuby.

Abych dosáhl požadovaného účinku, musel jsem u ní strávit nejmíň čtvrt hodiny, a raději spíš dvacet minut. Ponořil jsem se tedy do věci hlouběji a probíral jsem ji ze všech možných úhlů. Během výkladu jsem zjistil, že na mou fantazii nejlépe působí představa, že se stane soudní stenografkou se všemi dramatickými možnostmi a finančními výhodami, jež toto povolání nabízí. Na tom jsem se doopravdy rozjel. Seděl jsem u ní už třiadvacet minut a neviděl jsem důvod, proč bych neměl vydržet do oběda, když jsem slyšel, jak se za mnou otevírají dveře. Pootočil jsem hlavu a uviděl jsem Sumnera Hoffa.

Zavřel dveře, postavil se přede mne a povídá mi tiše a výhružně:

„Vypadněte odtud.“

Nic lepšího jsem si ani nemohl přát. Tímhle mi dokonale nahrál. Vzhlédl jsem a napodobil jeho tón. „Vypadněte odsud vy, zatracenej parchantě jeden čmuchalská.“

Zareagoval přesně tak, jak by se dalo čekat od kavalíra, který bacil Walda Moora před očima celého sálu. Dokonce jsem si uvědomil, že jsem mu tenkrát ve Wolfově kanceláři křivdil. Skutečně by dokázal jednu ubalit, pokud by byly jeho city dostatečně rozjitřené. Bylo by však zcela netaktické praštit ho v tu chvíli a jeho představy boje muže proti muži byly tak zcestné, že by to i byla škoda. Sotva jsem se zvedl ze židle, vyjel po mně pravlčkou, jako kdyby to byla jediná pěst na světě a nic jiného nestálo za úvahu. Uhnul jsem hlavou, a než stačil chytit balanc, otevřel jsem dveře a řekl jsem hlasitě:

„Teď už jí v tom těžko zabráníte, Hoffe! Přišel jste pozdě!“

A vyběhl jsem ven. Klusal jsem středem sálu a ohlížel jsem se přes rameno, jestli Hoff vyrazil za mnou. Zastavil se u čtvrtého stolu. Uháněl jsem dál, teď už mi věnovali zaslouženou pozornost všichni. Na protější straně jsem vrazil do své kanceláře, popadl jsem klobouk a plášť, vypadl jsem ven, vyšel hlavním vchodem, sjel jsem výtahem, na William Street jsem chytil taxíka a dal jsem řidiči Wolfovu adresu.

Wolfa jsem našel v přípravně, kde s Theodorem prohlíželi novou zásilku osmundy. Bylo tu vlhko a teplo, takže jsem se posadil na stoličku, vytáhl jsem kapesník a otíral jsem si čelo.

„No?“ zeptal se.

„Ano, pane. Vydržel jsem u ní přes dvacet minut. Hoff vrazil dovnitř a vykázal mě, tak jsem mu řekl pár ošklivých slov a nechal jsem ho, aby mě honil. Určitě tam má špehy.“

„Výborně. Postupujte podle plánu.“

„Ano, pane. Chvíli tady zůstanu, aby předvedl, že jsem s vámi musel konzultovat důležitý vývoj událostí, a pak se vrátím. Ale jedna věc se mi pořád ještě nelíbí. Každý den jsem psal zprávu odpoledne a bral jsem ji nahoru asi v půl páté. Když tu rutinu změním a podám hlášení před polednem, někdo může vytušit, že je to podfuk.“

„To jste říkal včera večer.“

‚A dnes to opakuju.“

„Obsah hlášení to ospravedlňuje.“

„To bylo u Naylora taky, ale rutinu jsem dodržel.“

Pokrčil rameny. „No tak dobře. Nechte to na odpoledne jako obvykle.“

Zvedl jsem se, šel jsem dolů do kanceláře, zavolal jsem do Naylora-Kerra, požádal jsem o linku vedoucího záloh a řekl jsem, že chci mluvit s Gwynne Ferrisovou. Řekl mi, že má práci. Odvětil jsem, že ji mám taky. Za několik minut vzala sluchátko.

„Poslyš, miláčku,“ zaprosil jsem. „Jsem nahoře v Pětatřicáté, musel jsem zajít za panem Wolfem. Skončím tady asi za hodinu, ale potřebuju se tě na něco zeptat, takže tě zvu na oběd. Můžu na tebe počkat na rohu William a Wall v půl jedné?“

„Ty mizero,“ řekla nazlobeně. „Tys ses nechal od Hoffa honit po patře a já to ani neviděla, protože jsem musela šrotit u Hendersona v kanceláři. Na co se chceš zeptat?“

„Něco speciálního. Předposlední krok v rumbě. Dvanáct třicet?“

Platí, řekla.

Seděl jsem s nohama nataženýma, ruce zastrčené do kapes, a mračil jsem se na ciferník sejfu, když Wolfe sešel ze skleníků. Když se usadil na židli a umístil patřičně těžiště, zamračil jsem se pro změnu na něho a zeptal jsem se:

„Kluci přišli?“

Přikývl.

„Všichni čtyři?“ Přikývl.

„Řekl jste jim, oč jde?“ Přikývl.

Zavrtěl jsem hlavou. „No dobrá. Pokud tohle zabere, což podle mě i podle vás má šanci tak jedna ku stu, doufám, že ji ztratí a že budu mít opět koho identifikovat.“

„Nesmysl.“ Wolfe stiskl tlačítko, aby mu Fritz přinesl pivo. „Jak už jsem vám řekl, nic tak definitivního nečekám. Stačilo by slovíčko, gesto, nějaká obezřetná protiakce, a to vám, doufám, neunikne.“

„Jo.“ Nepřestával jsem se mračit. „Děkuju za důvěru. Smluvil jsem si s Gwynne schůzku na oběd a zamluvil jsem box u Frisbieho, kde dostaneme jikry ze sleďů jen za tři dolary. Máte nějaké další návrhy?“

Řekl, že nemá, a vešel Fritz s pivem.

• 30 •

„Jistě, holubičko,“ řekl jsem, „můžeš si dát ještě jedno martini, pokud to uprostřed jídla strážkyně dobrých způsobů Emily Postová nezakazuje a pokud se ti nezačne motat hlavička. Potřebuju, abys ji měla jasnou.“

Stýkal jsem se s Gwynne Ferrsiovou dost dlouho, abych věděl, že po třetí či čtvrté začne poněkud poulit svá roztomilá kukadla a dostane do nich skelný pohled. A také měla sklon mluvit sprostě. Měl jsem ji raději čistou a andělskou a otevřeně jsem jí to řekl.

Obědvali jsme jikry ze sleďů a avokádový salát v rohovém boxu u Frisbieho.

„Mně se hlava nemotá,“ poulila se. „Holka jako já si to nemůže dovolit. Mám v ní vždycky jasno – a k čemu ji vlastně potřebuješ? Zas ti mám do zblbnutí vykládat o té příšerné páteční noci, na kterou nikdy nezapomenu. Jak mě z postele odvlekli na policejní ředitelství! Nikdy mě nenapadlo, že bych mohla takhle dopadnout, to ti povídám!“

„Já taky ne,“ řekl jsem upřímně. „Ne, na ten večer se tě ptát nechci, alespoň ne na to, cos dělala ty.“ Požádal jsem číšníka, aby přinesl ještě jedno martini pro ni a jeden bourbon pro mě, to aby v tom nebyla sama.

„Váhal jsem, jestli se tě na to mám ptát, protože je to velice důvěrné. Na druhé straně nutně potřebuju tvoji radu. Mám docela slušnou představu o tom, co si myslíš o Hester Livseyové. Taky bys řekla, že je trošku – no, potrhlá? Co myslíš?“

Gwynne odfrkla. Už jsem ji nabádal, aby přestala frkat.

„Ta holka a potrhlá? Ani nápad. Co se ti to pokouší namluvit?“

„To je přesně ono,“ přemítal jsem nahlas. „Mně jen nedochází, proč se mi něco snaží namluvit. Vůbec tomu nerozumím.“

„To bych se vsadila. Co udělala?“

Zaváhal jsem. Vážně jsem se jí zahleděl do krásných modrých očí. „Gwynne, drahoušku, tohle se ale nikdo nesmí dozvědět.“

„Jasně.“

„Musíš mi slíbit, že si to necháš pro sebe.“

„Jasně.“

„Mluvil jsem s Wolfem a on svolil, že se o tom s tebou mohu poradit.“

„Propánaboha, tak už to vyklop!“

„No – totiž – Hester Livseyová mi dnes ráno řekla, že ví, kdo zabil Walda Moora. Povídala, že už to ví hodně dlouho.“

Gwynnina vidlička s porcí avokáda se zarazila na poloviční cestě k ústům. „Ona ti povídala, že to ví?“

„Jo.“

„Ne!“

„Přesně tak mi to řekla.“

„Můj Bože!“

Vidička s avokádem zvolna klesla na talíř a spočinula tam.

„Nedivím se, že to na tebe tak zapůsobilo, miláčku,“ řekl jsem procítěně. „Na mě taky. Říkala mi to ve chvíli, kdy dovnitř vrazil Hoff a vyštval mě. Šel jsem o tom povědět panu Wolfovi, ale jsme tak trochu v koncích, protože ji tak dobře zas neznáme. Myslel si, že bych se měl poradit s někým, kdo je dobře informovaný, spolehlivý a kdo o ní ví všecko. To jsi zcela jasně ty. Tak je potrhlá nebo není?“

Přišel číšník se skleničkami. Gwynne se podívala na martini, jako kdyby to byla komplikace, na jakou nebyla připravená, pak je popadla a hodila je do sebe ve dvou doušcích.

„Je potrhlá?“ trval jsem na svém.

„To tedy rozhodně není.“ Gwynne si otřela ústa ubrouskem.

„Bože můj, to je ale troufalost! Řekla, o koho se jedná?“

„Ne. Možná by to byla řekla, já nevím, kdyby nás Hoff nevyrušil. Co si ty –“

„Řekla, že – že to byl stejný člověk, co zabil Naylora?“

„Tolika slovy ne, ale vyplývalo to z toho.“

„A řekla, jak se to dozvěděla?“

„Ne, ale myslím, že mi to poví. Právě na to se tě chci zeptat, jak s ní mám zacházet. Pokud jí jenom neharaší v hlavě, tak musela –“

„Přijdu pozdě,“ prohlásila Gwynne. Prudce odstrčila talíř a porazila slánku. „Mám jenom hodinu a ještě musím –“

„Ne, ne,“ prohlásil jsem pevně. „Potřebuju pomoc. Potřebuju radu a spoléhám na tebe.“ Pohlédl jsem na hodinky. „Máš ještě dobrých deset minut. Tak co mi o ní povíš? Řekla by něco takového jen aby se někomu pomstila? Jaká je?“

„Je to ofrněná namyšlená čůza.“

Držel jsem ji tam ještě deset minut, ale další užitečné informace ohledně Hester Livseyové či koho a čehokoli jsem z ní nedostal. Gwynne prostě odmítala zapnout mozek. Myslela jen na to, aby byla včas v práci.

• 31 •

Nepovažoval jsem za podstatné pro vývoj plánu, aby mě nahoře viděli, jak se vracím s Gwynne z oběda, a tak jsem se s ní rozloučil dole ve vestibulu. Když se za ní zavřely dveře výtahu, prošel jsem kolem novinového stánku, cestou jsem dal znamení chlápkovi se širokými rameny, co postával opodál, a zamířil jsem na chodník a za roh. Chápek mě dohonil a pozdravili jsme se. „Jak to jde, Orrie?“

„Pekelná nuda,“ zabručel. „Dala si oběd v limonádový krčmě a uháněla zpátky do práce. Nechceš si to se mnou prohodit?“

„Možná příští týden. V pět odpoledne už to zas taková nuda být nemusí. Nechce se ti spát?“

„Moh bych ji sledovat se zavřenýma očima. Něco novýho?“

„Ne, nic, až na to, že to vypukne buď dneska nebo zítra večer. Kdybys zakop a poranil si prst –“

„Já vím, já vím. Jmenuju se Cather. Orrie.“

„Tak jo, ty náš statečnej hrdino.“

Vrátil jsem se do vestibulu, šel jsem do budky, zavolal jsem Wolfovi a ohlásil jsem mu akce zahájena. Neměl žádné připomínky, jen zabručel a zavěsil. Vyjel jsem výtahem do čtyřiatřicátého patra, šel jsem do své místnůstky a cestou jsem si všiml, že personál už mi zase věnuje pozornost. Posadil jsem se ke stolu a založil jsem papíry a kopíráky do stroje.

Hlavička byla samozřejmě rutinní záležitost. Naťukal jsem ji a přemýšlel jsem, jak to formulovat. To by mohlo a nemuselo být důležité, záleželo na tom, zda očekávaná reakce přijde ze čtyřiatřicátého nebo šestatřicátého patra. Mělo by to být čistě věcné, říkal jsem si, žádný slovní ohňostroj, musí odpovídat stylu přecházejících hlášení, ale i ten může být přehnaný. Nakonec jsem naklepal:

„Došlo k jistému slibnému vývoji. V 9.40 dnes ráno jsem navštívil Hester Livseyovou v její kanceláři. Jak už jsem sdělil dříve, odmítla jít podruhé navštívit pana Wolfa, který si s ní přál pohovořit stejně podrobně jako s ostatními. Viz předcházející hlášení. Slečna Livseyová byla neobvykle nervózní. Nejprve se mnou odmítla mluvit, a když jsem na tom trval, najednou vyhrkla, že se neodvažuje

jít si s Wolfem znovu pohovořit, protože ona ví, kdo zabil Walda Moora. Domnívám se, že předpokládala, že zachovám tajemství, ale nesnažila se se mnou v tomto směru dohodnout. Naznačila, že také ví, že táž osoba zavraždila i Naylora. Myslím, že bych se byl od ní dozvěděl víc, kdyby se v místnosti nebyl náhle objevil pan Sumner Hoff a nevykázal mě. Není důvod se domnívat, že ví, co mi povídala, protože jsme mluvili tiše a dveře byly zavřené.

Jel jsem okamžitě do kanceláře pana Wolfa, abych mu tuto okolnost hlásil. Podle jeho názoru by měla celá záležitost zůstat v mých rukách, ovšem bylo by nevhodné skrývat tuto informaci před klientem. Veškerý další vývoj vám budeme bez meškání hlásit.“

Takhle vypadala konečná verze. Na první verzi se mi pár věcí nelíbilo, takže jsem ji upravil a znovu přepsal.

První důkaz, že jsem usuzoval správně, když jsem si vybral Gwynne, abych do ní uložil přísně důvěrnou informaci, se dostavil kolem třetí hodiny, kdy mi výhled do sálu náhle zakryl stín, který mi stanul ve dveřích. Roza Bendiniová. Tmavé oči jí svítily vzrušením, vešla však se slovy:

„Dneska je pondělí, Archie.“

Přikývl jsem. „Jednatřicátého března. Do velikonoc zbývá šest dní.“

„Vzpomínáš si na minulé pondělí?“

„Nikdy na ně nezapomenu. Na čtvrtek se pamatuju ještě líp.“

„Já taky. Co tu tak sedíš?“

„Vzpomínám na pondělí a čtvrtek. Promiň. Máš tlusté sklo.“ Natáhl jsem krk. Hester vyšla z kanceláře. Když jsem se přesvědčil, že míří na toaletu, vrátil jsem se opět k návštěvnici. „Proč ti tak svítí oči? To není jen kvůli mě.“

„Mám zavřít dveře?“

„Nikoli, milostivá paní. Během pracovní doby ne.“

Přistoupila o krůček blíž. „Hester ti lže.“ Překvapilo mě, s jakým přesvědčením to prohlásila. „Copak jsem tě nevarovala? Možná, že ví, kdo zabil Wallyho, to je možná pravda, ale snaží se na tebe ušít boudu. Varovala jsem tě, viď?“

„To je fakt. Mluv potichu. Proč myslíš, že ví, kdo zabil Wallyho?“

„Řekla ti to.“ Roza mi položila ruku na paži, všimla si mého pohledu na otevřené dveře a ruku opět stáhla. „Nenech se zblbnout, Archie. Příště ti řekne, kdo to udělal.“

„V tom případě to bude mnohem víc, než jsi udělala ty. Tys řekla, že víš, kdo ho zabil, ale nedokázala jsi mu přijít na jméno. Pak jsi tvrdila, že nevíš. Neříkáš snad tomuhle bouda?“

„Já-já –“ Opět se ohlédla. „Já ty dveře zavřu.“

„A teď mi zničehonic to jméno povíš?“

„Já žádné jméno neznám, Archie. Chci, abys mě objal. Zavřu –“

Chytil jsem ji za loket a zarazil jsem ji. „Ne, Rozo, teď ne, necháme si to napříště. Kdo ti povídal –“

Vytrhla se mi a v očích jí zablýsklo. „Žádné příště už taky být nemusí,“ řekla a odešla.

Potěšilo mě, že mě Gwynne nezklamala, ale výsledek byl prozatím pochybný. Wolfe očekával slovo nebo gesto nebo protitah a já ho měl o nich informovat, ale na tom, že mě Roza chtěla obejmout, jsem za živého boha neviděl nic, co by nám mohlo pomoct. Proč by nemohla chtít? Od čtvrtka už uplynuly čtyři dny. Rozmýšlel jsem se, že půjdu do budky a povím mu o tom, a nakonec jsem si řekl, že počkám alespoň do chvíle, než se Hester vrátí z toalety. V tom mi do výhledu padl další stín.

Byl to Ben Frenkel. Dvěma dlouhými kroky přistoupil ode dveří až ke mně, prosondoval mě do hloubky pohledem a zalomozil bručavým hlasem: „Neruším?“

„Ovšem.“ Zazubil jsem se na něho. „Proč to?“

„Šel jste dneska na oběd s Gwynne Ferrisovou.“

Přikývl jsem. „Nic osobního. Něco jsem s ní potřeboval probrat.“

„Tomu nevěřím.“ Snažil se hřmět tiše.

„Pak už zase lžu. Zeptejte se jí.“

„Nemusím se jí ptát. Řekla mi to sama. Povídala, že jste se jí chtěl zeptat na radu, což je samo o sobě nehoráznost. Mluvil jste s ní několikrát dlouho, vy i pan Wolfe, a nedá se uvěřit, že byste se jí jen tak chtěl ptát na radu. Musíte si přece uvědomovat, že nemá ani špetku intelektu a že tudíž jakýkoli její názor na cokoli nemá žádnou cenu. Rozhodně není debilní, ale její schopnost úsudku je výrazně omezená.“

„Co to má znamenat?“ zíral jsem na něho v úžasu. „Já myslel, že ji máte rád!“

Nad tím jen mávl dlouhou kostnatou rukou. „Nemám ji rád. Jsem do ní vášnivě zamilovaný a vy to víte. Ještě něco – připadá mi úplně neuvěřitelné, že jí něco důvěrně sdělujete. Gwynne přece vůbec nedokáže udržet jazyk za zubama. Vy to dobře víte. Tím se taky můžete nejlépe ujistit, že jsem Walda Moora nezabil já – ani Naylora. Kdybych to udělal, neudržel bych se, abych jí to nepověděl

– nedokážu před ní nic zatajit. A kdyby to věděla, už by to dávno roztroubila nejen vám, ale všem okolo. Proto víte, že jsem nevinný.“

„Na tom něco bude,“ připustil jsem.

„Docela určitě. Jak mi ale vysvětlíte, že jste jí vykládal cosi velice důvěrného a ještě jste ji žádal, aby to nikomu neprozradila.“

„Nechápu, proč – promiňte.“ Opět jsem natáhl krk. Hester se vracela z toalety. Když vešla do kanceláře, pohlédl jsem na hodinky a zapamatoval si 15.19. Vrátil jsem se k Frenkelovi.

„Možná, že slečně Ferrisové křivdíte. Nemůžete přece soudit, že všichni mají na její mozkovou kapacitu stejný názor jako vy. Třeba vás zaslepila láska.“

Opět nad tím mávl rukou, tentokrát jeho paže opsala dokonce úplný kruh. „Řečičky,“ zabručel. „Snažíte se zamaskovat nesmírně důležitou věc tím, že ji snižujete na triviálnost. A využíváte slečnu Ferrisovou jako nástroj způsobem, který pro ni může být nebezpečný. To je od vás zlomyslnost. A to je ještě příliš slabé slovo.“ Propaloval mě očima. „Ona si nedokáže uvědomit, jaké jí hrozí nebezpečí, ani se proti němu bránit, a tak mám právo se ptát, mám právo vás žádat, abyste mi řekl přesně, co vám slečna Livseyová pověděla. Doslova. Jelikož jste si jako loutku vybral slečnu Ferrisovou, předpokládám, že se slečna Livseyová zmínila o mně. Je to tak?“

„Ještě ne.“ Zaklonil jsem hlavu, abych na něj lépe viděl. „To je opravdu zvláštní, jak vy se opakujete. V Naylorově případě to bylo stejné, vzpomínáte? Přišel jste se mě zeptat, jestli zmínil vaše jméno. Divné, že jo?“

„Vůbec ne.“ Frenkel se prudce otočil, udělal krok, uchopil židli u stolu, postavil ji naproti mně a posadil se. Měl jsem pocit, že ze mě celou tu dobu nespustil oči. „Jsem introvert,“ prohlásil, jako by tím vysvětloval všecko. „Mohl byste dokonce tvrdit, že jsem egocentrický. Zamiloval jsem se do slečny Ferrisové a to hluboce narušilo moji osobnost. Vznikl vnitřní konflikt…“

A už jel. Bylo možno ho samozřejmě různými způsoby zarazit, ale neměl jsem, proč bych zraňoval jeho city, protože jsem mohl stejně dobře provádět svá pozorování v jeho přítomnosti. Ovšem propůjčil jsem mu pouze svůj sluch, protože oči se upíraly jiným směrem. Poslouchal jsem ho tedy pozorně, kdyby snad to slovo či protitah přišly zcela neočekávaně od něho, a dokonce jsem se i sem tam na něco zeptal nebo něco poznamenal. Stále ještě přednášel, když v 15.41 připochodoval uličkou Sumner Hoff, vešel do Hesteřiny kanceláře, a nepřestal ani do 15.55, kdy Hoff vyšel a zamířil naším směrem.

Bez okolků vešel rovnou dovnitř. To už jsem stál, protože kamrlík byl na nějaké akrobatické fintičky příliš těsný. Ben Frenkel se zarazil uprostřed věty a také vstal.

Hoff si ho změřil. „Chtěl bych mluvit s Goodwinem. Kdy skončíte?“

„Já nikdy nekončím,“ prohlásil Frenkel. Odkráčel ke dveřím a ohlédl se přes rameno. „Hned tak se nevzdám,“ a zmizel.

Hoff začal zavírat dveře. Natáhl jsem ruku a dveře jsem opět rozevřel.

„Rád vidím ven,“ řekl jsem. „Všechna ta hezká děvčata. Pokud se mnou chcete mluvit, aby to nikdo neslyšel, ztište hlas.“

Na chvíli jsem si myslel, že bude naléhat, ale rozmyslel si to. Posadil se na židli, kterou uvolnil Frenkel. Stěží jsem v něm rozeznával starého Hoffa. Netvářil se ani bojovně ani rozhořčeně. Možná, že si už ani o sobě nemyslel, že všecko vyřídí.

„Podcenil jsem vás,“ řekl. „Buď vás nebo Wolfa nebo oba dva.“

„To nestojí za řeč,“ opáčil jsem přátelsky. „Jak řekla Adamovi Eva, všichni děláme chyby.“

„Hodláte hlásit nahoře a policii, že vám slečna Livseyová řekla, že ví, kdo zabil Moora a Naylora?“

S lety opravdu stoupá kvalita, ale nejspíš to už takhle pustila Gwynne. „Nepracuju pro radnici,“ ujistil jsem ho. „Je ovšem obvyklé a vhodné hlásit veškerý důležitý vývoj klientovi.“ Poklepal jsem na náprsní kapsu. „Ano.“

„Popírá, že vám něco takového řekla. Popírá, že vám vůbec něco řekla.“

Pokýval jsem lítostivě hlavou. „To jsem čekal, i když jsem doufal v opak. Také popřela, že se hodinu a tři minuty procházela s Naylorem ten večer, co ho zabili. Na popírání je opravdu kanón.“

Hoff si přejel rty jazykem. Polkl. „Hlášení už máte napsané. V kapse.“

‚Ano, pane.“ Vzal jsem do každé ruky jednu klopu a rozevřel jsem sako. „Vpravo kapsa se zprávou. Vlevo podpažní pouzdro s automatickou pistolí značky Webley. Všechno na svém místě.“

Pouzdro na něj neudělalo dojem. Zajímala ho kapsa. Nakonec se mi podíval do očí. Neměl tak pronikavý a palčivý pohled jako Frenkel, ale pevnější. „K čemu se snažíte slečnu Livseyovou dohnat?“ zeptal se.

Zavrtěl jsem hlavou. „To záleží na ní. Možná se jí jenom snažíme uštědřit lekci, že je nemorální popírat.“

„Ona,“ – opět si olízl rty – „vám řekla pravdu.“

„Dobře, brácho. Ty to přece musíš vědět.“

„Vím to. Nejsem bohatý člověk, Goodwine. Když přijde na peníze, nemůžu házet sumy, musím se držet při zemi. Dám vám pět tisíc v hotovosti, můžu je do zítra sehnat, když si to rozmyslíte a dospějete k závěru, že jste jí špatně rozuměl. Nebylo by to těžké, nemusel byste nic odvolávat, prostě byste jenom řekl, že jste ji špatně pochopil."

„Ne, za pět tisíc ne, to nemůžu."

„Ale já –" Zamyslel se. „Tak kolik?"

„Za peníze ne. Nemám rád peníze. Kroutí se jim rohy. Možná by se se mnou dalo rozumně mluvit, kdyby sem teď slečna Livseyová přišla, nebo se mnou šla k panu Wolfovi a řekla alespoň za deset centů pravdy. Pokud bychom tedy usoudili, že to má hodnotu alespoň deset centů."

„Řekla vám pravdu."

„Vy to musíte vědět nejlíp."

Mlčel. Prsty a palce se mu zvolna sevřely v pěst, ale neměl zřejmě v úmyslu napadat ani ničit. Chvíli zůstaly pěstmi, pak povolily a změnily se v paráty a nakonec zvadly.

„Proboha, copak si neuvědomujete, co děláte?" naléhal prosebně. „Vy si neuvědomujete, jakému ji vystavujete nebezpečí?" Už skoro fňukal. „Víte, co se stalo Naylorovi – copak nevíte, že si ani na minutu není jistá životem? Co jste to vůbec za necitelného mizeru?"

Naklonil jsem se a poklepal jsem mu na koleno. „Koukej, kamarádíčku," řekl jsem zvolna a zřetelně, „situace je přesně taková, jak si myslíš. Všechno souvisí se vším. Ber nebo nech."

Škubl kolenem stranou, jako kdybych mu tam roztíral choroboplodné zárodky, vysunul se stranou ze židle, vstal a odklusal.

Připadalo mi, že už jsem toho posbíral dost, abych vyhodil niklák, takže jsem pohledem sledoval Hoffa přes sál až k Hesteřině kanceláři a pak jsem šel do rohu sálu k telefonním budkám.

Vysvětlil jsem stručně Wolfovi, co se stalo, a zeptal jsem se, jestli chce ode mě do telefonu podrobnosti. Řekl že ne, to že počká, až přijedu domů, a pak mi začal klást otázky, až si málem protiřečil. Očividně mnohem víc než já spoléhal, že tahle akce něco kápne. Nakonec mě pustil. Jak jsem se vracel uličkou, tři sta psacích strojů přestalo rachotit a všechny oči patřily jen mně. I sám velký Dana Andrews by se z toho cítil nesvůj.

Když jsem došel ke dveřím kanceláře, zůstal jsem stát, ale ne, abych obecenstvu dopřál ještě trochu potěšení. Dveře byly zavřené a já jsem je určitě nechal otevřené. Otevřel jsem je, vešel jsem a opět jsem je zavřel, když jsem viděl, že uvnitř sedí Hester Livseyová.

Popošel jsem o krok k ní, ona ke mně o dva a pravou rukou mě uchopila za paži.

„Prosím vás!“ řekla a zvedla ke mně tvář.

„Oč prosíte?“ zeptal jsem se jí prkenně.

„Prosím vás, nedělejte mi to!“ Druhou rukou mě sevřela druhou paži. „Prosím vás! Nedělejte to!“

Stál jsem nehybně. Ani jsem se nesnažil dát najevo, jak je mi to sevření příjemné, ani jsem jakýmkoli pohybem nenaznačil, že se mi to nelíbí. To ona ke mně přiblížila tvář, až jsem viděl, jak tmavé má zorničky, a pokud se to líbilo jí, já neměl nic proti.

„Já vám nic nedělám?“ řekl jsem. „Myslím si, že jste báječná –“

„Děláte! Roztrušujete o mně lži! Záměrně a zlomyslně!“ Přikývl jsem. „To je pravda.“ Sladce jí voněl dech. „Saula Panzera neznáte, viďte?“

„Co-koho-vy jenom tak –“

„Saula Panzera. Je to můj kamarád a detektiv s největším pozorovacím talentem na světě. Viděl vás ten večer s Naylorem. Takže jste lhala. Obdivuju vás tolik, že chci dělat všechno, co děláte vy, nemohu se tomu ubránit. Takže jsem lhal.“

Pustila mě a ustoupila o krok.

„Cítím se díky tomu mnohem líp,“ dodal jsem.

„Tak vy přiznáváte, že je to lež,“ podotkla.

„Vám ano. Nikomu jinému ne. Je to naše první společné tajemství, jen mezi mnou a vámi. Pokud mě ovšem nemilujete tolik, abyste se mnou sdílela tajemství, můžeme to napravit. Půjdeme k Neru Wolfovi, přiznáme se, že jsme oba lhali, a povíme mu pravdu. Půjdeme?“

Těžce oddychovala, pravděpodobně stejně sladce jako vždycky, ale já už nebyl dost blízko.

„Vy to myslíte vážně, viďte,“ řekla a nevyznělo to jako otázka.

„Myslím vážně všechno, co říkám. Pojďme za panem Wolfem a skončeme to.“

„Myslela jsem – myslela jsem, že vy –“ Zarazila se. Lehce se jí chvěl hlas, ale brada ani trošku. „Vy jste děsný. Myslela jsem – vy jste děsný!“

Zvolna přistoupila ke dveřím, otevřela je a vyšla.

• 32 •

Ten den večer ve čtvrt na dvanáct zazvonil v kanceláři Nera Wolfa telefon. Vzal jsem ho a ozval se mi Fred Durkin:

„Všechna světla zhasla, takže si šla určitě lehnout. Prokristapána, Archie, přece nechceš, abych –“

„Ano, chci,“ řekl jsem pevně, „a pan Wolfe taky. Instrukce jsi dostal a je to snad tvoje živobytí, ne? Nehni se odtamtud ani na krok.“

Zavěsil jsem a oznámil to Wolfovi. „Fred říká, že zhlasla světla. Ulehčilo se mi, přiznávám. Chtěl jsem si ji vzít, kdyby se nedala do party s Hoffem a nelhali společně, a o svůj podíl na tomhle vůbec nestojím. Myslím, že budu mít dneska v noci děsné sny.“

Wolfe se ani nenamáhal něco zabručet.

Když jsem v úterý ráno na apríla odcházel z domova, byl jsem nervózní, protože nikdo nevolal. Taky se to ani příliš nepředpokládalo. Fred zcela určitě nezavolá, dokud se neobjeví Hester, a hned potom k tomu stejně nebude mít příležitost. Dorazil jsem na William Street v devět patnáct, čtvrt hodiny před začátkem pracovní doby, a číhal jsem ve vestibulu na místě, které jsme si před osmi dny vybrali se Saulem. Lidé už se valili dovnitř. Přišla pět minut před zvoněním. Když vcházela do výtahu, zahlédl jsem Freda Durkina, který ji sledoval do vestibulu a zastavil se deset kroků ode mne. V tu chvíli se z jiné strany vynořil Bill Gore, posunkem si něco naznačili, a kráčel dál. Fred šel ke stánku, koupil si noviny a zamířil na ulici.

Vyjel jsem výtahem do čtyřiatřicátého patra, šel jsem do kanceláře, nechal jsem otevřené dveře a usadil jsem se na svém pozorovacím stanovišti. Byl jsem rozčarovaný. Nepodařilo se nám Hester vykouřit z doupěte a zdálo se, že teď už to nezabere, a při svém temperamentu jsem tam jen těžko dokázal vydržet a čekat, až někdo vykoukne. Neseděl jsem však dlouho a zazvonil telefon. Skočil jsem po něm, jako kdybych čekal zprávu, že je to čtyřkilový kluk jako buk, ale volali mi pouze, že si mě přeje vidět Jasper Pine. Poslechl jsem.

Na šestatřicátém poschodí mě odmávli do Pinovy kanceláře, ani jsem nemusel čekat. Byl tam sám, stál uprostřed velké místnosti, tvářil se, jako by si chtěl stěžovat, a v ruce držel arch papíru. Jak jsem přicházel blíž, zamával jím na mě.

„Tohle hlášení," řekl hlubokým silným hlasem, stejně hlubokým, ale ne tak hřmotným jako Frenkelův. „Co to má být?"

„Četl jste to?" zeptal jsem se ho.

„Ano."

„No, tak to je to, co to je, pane Pine."

„Tahle –" Pohlédl na papír. „Tahle Hester Livseyová, co říkala?"

„To, co jsem tam napsal. Že se neodvážila jít k panu Wolfovi a absolvovat další sérii otázek, protože ona ví, kdo zabil Moora. Možná že si vzpomenete", je to ta, co byla s Moorem zasnoubená. To je všechno, pokud ovšem po mně nechcete, abych vám doslova opakoval, co řekla. Chápu, že teď popírá, že mi něco takového řekla. To udělal Naylor také, ale víte, jak to dopadlo. Mám v úmyslu ji trochu zpracovat a dopravit ji k Wolfovi, pokud se mi to podaří."

„Žádné jméno? Neřekla, kdo to byl?"

„Ne. Zatím ne."

„Hlásili jste to policii?"

„Také zatím ještě ne. Domníváme se, že taktika, kterou by použili oni, by u Hester nezabrala."

Na Pinově stole se ozval bzučák. Přešel k němu, zvedl sluchátko, mluvil pár minut o něčem, co se netýkalo smrti, pak stůl obešel a dosedl na židli.

„Krucinál," zabručel, „vždycky příliš mnoho věcí najednou." Zlostně se po mně podíval. „Pan Naylor tvrdil, že vám něco takového nikdy neřekl. Trval na tom, že lžete. Teď ta ženská dělá totéž."

Přikývl jsem. „Jo. Začínám mít skvělou pověst. Naylorovi jste nevěřil. Tentokrát jí můžete věřit, pokud to chcete vyrovnat."

„Doufám, že si uvědomujete, co děláte – co by se jí mohlo stát."

Opět jsem přikývl. „Pečujeme o ni."

„Dobře." Zvedl jeden z telefonů. „Podávejte mi zprávy. Dejte mi vědět, kdyby se rozhodla jít k Wolfovi."

Přisvědčil jsem a odešel. Cestou z předpokoje jsem použil telefon v kabince a sdělil jsem Wolfovi, že už dostáváme slova a gesta na úrovni vedení.

Zbytek dopoledne jsem si vykládal pasiáns, ovšem bez karet. Zůstal jsem přilepený na židli čelem k otevřeným dveřím, ale celé dopoledne nevešla živá duše, aby mi ukrátila čas. Bylo to monotónní a mimořádně neuspokojivé. Hester měla dveře neustále zavřené. Vyšla pouze jednou, v deset patnáct a zmizela u Rosenbauma, kde zůstala přes hodinu, pravděpodobně na ranní diktát. Opět jsem ji zahlédl až v jednu hodinu v kabátě a klobouku. Šla na oběd. Sjel jsem s ní v temže výtahu, aniž jsme se pozdravili, počkal jsem, až se

na ni pověsí Bill Gore, a sám jsem zašel do bufetu o kus dál a dal jsem si sendviče a mléko.

Vrátil jsem se do kanceláře a rozhodl jsem se, že už mi bylo dost dlouho smutno. Zavolal jsem do oddělení záloh, řekl jsem, že potřebuju stenografku a že se spokojím jedině se slečnou Ferrisovou. To už jsem je měl tak vycvičené, že Gwynne dorazila v cuku letu se zápisníkem v ruce. Přistavil jsem jí židli tak, aby seděla tváří ke mně, zády k otevřeným dveřím a nezakrývala mi výhled do sálu.

„To je poprvé, co ti budu psát," řekla, když se posadila. „Raději ze začátku trochu pomalu."

„Samozřejmě," souhlasil jsem, „máme na to celé odpoledne. Takže to bude dopis policejnímu řediteli. P-o-l-i-c-e-j-n-í-m-u ř-e-d-i-t –"

„Ty si myslíš, že jsi děsně chytrej, viď?"

„To si piš, že jsem. Vážený pane policejní řediteli. Chtěl bych si vám postěžovat. Nejkrásnější dívka na světě zradila mou důvěru. Řekla, že nikomu nic nepoví, a přesto to udělala. Vyzvonila všechno sto lidem ve sto minutách. Jmenuje se Gwynne Ferrisová a je –"

„To psát nebudu! Tak to není!"

„Nemluv tak nahlas, dveře jsou otevřené." Zazubil jsem se na ni okouzlujícím způsobem. „Já vím, milá Gwynne, vyzvonila jsi to jenom asi pěti nebo šesti a ti slíbili, že nikomu ani muk. Pamatuješ první den, co jsem tu byl, jak jsi mi pomohla?" Natáhl jsem se pro její blok, vytrhl jsem z něj použitou stránku a vrátil jsem jí ho zavřený. „Na to zapomeň. Chtěl jsem se jenom na tebe dívat. Ale měli bychom přitom raději mluvit, aby si lidi něco nemysleli. Něco nového?"

„To ti povím!" Přehodila kolínko přes kolínko a obřadně přetáhla okraj sukně. „Hádají se v jednom kuse, kdo z vás lže, jestli Hester nebo ty."

„Doufám, že vedu já."

„No jistě, o tom nepochybuju, ale někteří pitomci jí zřejmě fandí. Ten blbeček Ann Murphyová – znáš ji?"

„Důvěrně ne."

„Tvrdí, že dá do schránky na návrhy stížnost, že Hester záměrně ohrožuješ! No co bys tomu řek? Jo a – božínku, tohle ti musím říct – pan Pine, prezident, nařídil sekretářce, aby zavolala Hester, že má k němu přijít, a ona řekla, že nepůjde, a pak jí volal pan Pine osobně a ona řekla, že k němu nepůjde! No co si o tom myslíš? Řekne prezidentovi, že za ním nepřijde do kanceláře, když ji o to žádá! To je celá ona. Doufám, že ji vyhodí."

„Nemluv tak nahlas. Kde ses tohle všechno dozvěděla? Jak víš, že k němu odmítla jít? Tomu nevěřím.“

„Ty tomu nevěříš?“

„Ne.“

„Dobře, tak nevěř. Ale myslím, že holky na ústředně by si nevymýšlely. Seděla jsem s jednou z nich na obědě.

Samozřejmě že nemají poslouchat hovory, ale víš, jak to chodí, musí se nějak přesvědčit, že hovor už skončil, ne? Ty tomu nevěříš?“

„Možná, že ano. Dám ti vědět.“ Natáhl jsem se, abych ji pohladil po kolínku, které za to opravdu stálo. „Ty jsi moje oblíbená rozhlasová stanice, miláčku. Kdy všechno tohle telefonování a odmítání probíhalo?“

„Dneska ráno, před obědem, nepamatuju se přesně v kolik. Myslím, že to dokazuje, že něco ví a nechce to říct, ne?“

„No, alespoň to, že něco ví. Nějaké další zprávy?“

„Bože, to bych řekla. Pan Hoff včera za celý den nevyřídil ani jeden dopis, prostě je tam nechal ležet, dokonce je snad ani nečetl a starý Birch, víš, ten kontrolor korespondence s bradavicí na nose –“

Zarazila se, protože já prudce vstal. „Promiň,“ omluvil jsem se, „na něco jsem zapomněl, musím si zatelefonovat. Úplně mi to vypadlo z hlavy.“

„Já tu počkám.“

Řekl jsem jí, ať se nenamáhá, že už jí stejně nic diktovat nebudu, zamířil jsem uličkou k telefonním budkám a vytočil Wolfovo číslo. Zvedl to Fritz a přepojil mě k Wolfovi.

„Říkal jste,“ povídal jsem mu, „že je chcete hezky čerstvé z trouby. Tohle vám možná bude připadat jako nedojedky, ale je to první za několik hodin a já měl strach, abyste mi neumřel hlady. Dneska ráno Pine nařídil sekretářce, aby zatelefonovala slečně Livseyové a pozvala ji k němu – tedy k Pinovi – a Livseyová odmítla. Pak ji Pine telefonoval osobně a žádal ji, aby přišla, a ona přesto odmítla. To je všecko. Očividně je rozrušená a nepřijímá pozvání, ať už jde o kohokoli. Připadá mi zvláštní, že říkala, že musí pracovat a že se jí tu líbí nebo aspoň líbilo.“

„Byl jste u ní? Mluvil jste s ní?“

„Ne. Jinak bych vám o tom řekl.“

Ticho. Táhlo se minutu, minutu a půl, dvě, tri, až jsem se nakonec zeptal: „Haló, jste tam.“

„Ano. Jak jste se to dozvěděl?“

„Jedné z mých přítelkyň, Gwynne Ferrisové, to vybrebtala jedna holka z ústředny. Určitě si to nevymyslely. Osobně bych na to vsadil.“

„Odkud voláte?“

„Z budky.“

„Dobře. Tady jsou instrukce.“

A začal mi to sázet. Nebylo těžké uhodnout, oč mu jde, a protože ty tři čtyři lži, co budu muset použít, nebyly o nic riskantnější než ty předešlé, nic jsem nenamítal. Bylo to slušně komplikované, s několika vidličkami nepředvídatelných možností, a nechal jsem ho to zopakovat, abych si byl jist, že si to pamatuju dobře.

Vyšel jsem z kabinky a napadlo mě, že bych mohl jednu z těch nepředvídatelných možností vyřešit dopředu, a šel jsem si nejdřív do kanceláře pro klobouk a plášť. Pak jsem přešel sál k Hesteřině kanceláři. Dveře byly zavřené. Vešel jsem, zavřel za sebou, posadil jsem se a plášť a klobouk jsem si položil na klín.

Hester přestala bušit do psacího stroje a podívala se na mě. To už byla úplně jiná ženská než před dvěma týdny. Tenkrát byla tisíc kilometrů daleko. Teď byla tady a se mnou. Něco jsem pro ni znamenal, o tom nebylo pochyb, a pátrala mi ve tváři po smyslu téhle návštěvy. Neptala se, co chci. Vůbec na nic se neptala.

„Jsem v obtížném postavení,“ řekl jsem věcně. „Lidi chtějí vědět, jestli lžete vy nebo já. To je v pořádku a mě to nerozhází, ale mají dokonce tu drzost, že chtějí, abych jim dělal poslíčka. Nicméně –“ Pokrčil jsem rameny. „Doslechl jsem se, že pro vás poslal dnes dopoledne prezident společnosti pan Pine a že jste k němu odmítla jít.“

Ani nemrkla.

„Je to pravda?“ zeptal jsem se. Konečně promluvila. „Ano. Já – ano.“

„Půjdete za ním teď? Se mnou nebo beze mě?“ Nezaváhala.

„Ne.“

Zamračil jsem se na ni. „Jednu věc bych rád věděl. Pokoušel se někdo o nějaký nátlak na vás? Od té doby, co jste odmítla jít k Pinovi?“

„Ne.“

„Takže mi říkali pravdu. Dobrá. Oni se na to dívají takhle, a uznejte, že mají pravdu. Řekl jsem jim to, co jste řekla mě, že víte, kdo zabil Walda Moora. Byli informováni, že popíráte, že jste mi něco takového řekla. Popovídali si se mnou a teď si chtějí promluvit s vámi. Zdá se to rozumné. Nevím, jak byste se tomu mohla vyhnout. Pokud byste nechtěla mluvit s Pinem, může to být někdo jiný. Když říkám ‚oni‘, nemyslím tím, že by se na vás měli vrhnout všichni

najednou. Jenom jeden z nich – kterýkoli ze tří viceprezidentů. Půjdete navštívit viceprezidenta?“

Předpokládám, že tou dobou už musela sem tam mrknout, protože to se snad ani nedá, ale byl bych odpřísáhl opak.

„Já nechci,“ řekla tak sevřeným hlasem, že to byl spíš skřek.

„Ovšem že ne. To plně chápu, ale půjdete?“

„Ano.“

„Teď?“

„Ano.“

„Ke kterému? Ke komu?“

„Ke komukoli – mně je to jedno.“

„Ale k Pinovi jste odmítla jít.“

„Chci říct – ke komukoli jinému.“

„Dobře. Ono je to takhle. Mají představu, že byste to měla být ochotna probrat s představitelem správní rady, a byli by raději, kdyby to byl člověk, kterého si najali, aby pro ně pracoval a zastupoval je v otázce těch vražd. Ten člověk je Nero Wolfe. Pojedete se mnou k němu?“

Neodpověděla.

„Já na vás nenaléhám,“ prohlásil jsem. „Včera jsem vás žádal, abyste šla a pověděla mu pravdu. Teď už mu můžete říct, co budete chtít. Byli by radši, kdybyste šla k panu Wolfovi, ale pokud se vám to nezamlouvá, vyberte si viceprezidenta. Jak je vám libo. Proč se na to nejdete zeptat Hoffa?“

Zrudla a já s potěšením viděl, že krev jí pořád ještě koluje.

„Nemusím se ho ptát,“ řekla už jistějším hlasem. „Nemusím se ptát nikoho.“ Prudce odsunula židli a vstala. „Dobře, pojedu. Počkejte na mě, řeknu to panu Rosenbaumovi.“

Odešla, za minutu se vrátila, oblékla si plášť, nasadila klobouk a zamířili jsme k východu. Kdybych byl věděl, že vidím oddělení zásob firmy Naylor-Kerr naposledy, byl bych alespoň udělal nějaké gesto na rozloučenou, ale i tak jsem odcházel obklopen gloriolou slávy s Hester Livseyovou po boku a sledován každičkým párem očí v sále.

Dole ve vestibulu jsem Billu Gorovl naznačil, aby zůstal. Bylo docela dobře možné, že Hester se zanedlouho vrátí, a ani zdaleka nebylo jisté, že Wolfe má vše nachystané na konečný zátah.

V taxíku jsme byli dva cizí lidé.

Musím přiznat, že Wolfe si naše uvítání propočítal tak, aby ani jeden z nás nezářil radostí. Když jsem jí otevřel dveře kanceláře a doprovodil ji ke stolu, zavrčel na mě:

„Kvůli čemu ji sem kčertu vláčíte?“

Vyvalila oči na něho a pak na mě.

„To byl můj vlastní nápad," řekl jsem mu. „Všechno klaplo podle plánu. Byla ochotná mluvit s kýmkoli kromě Pina, což bylo to, co jste potřebval zjistit, a pak mě napadlo, proč ne s vámi? Přivezl jsem ji sem, alespoň budu vědět, kde je. Já jsem svou lží na ni poštval sršně a takhle alespoň nebudu muset zbytek dne přemítat, jestli je živá či mrtvá. Já ten humanismus v sobě prostě ne a ne potlačit."

Wolfe pohlédl na ni. „Mám práci, slečno Livseyová," řekl obstojně zdvořilým tónem, „a vás k ní nepotřebuju. Ale pan Goodwin má pravdu. Váš život je nebo může být v nebezpečí. Vy asi o tom víte víc než já, ale v každém případě byste měla zůstat tady. V jižním pokoji, Archie?"

Hester se na mě podívala, jako by si myslela, že máme o kolečko víc, a já jí to nemohl mít za zlé. Pustila se do mě.

„Říkal jste, že chtěli, aby s ním promluvila."

Vzal jsem ji za paži, aniž jsme si to jeden či druhý uvědomili.

„To byla další lež," řekl jsem. „Vám i mně jdou báječně. Pan Wolfe se chystá uzavřít případ, nebo si to alespoň myslí, a už jste slyšela, že vás nepotřebuje. Pokud ovšem nejste ochotna začít od samého začátku a povědět nám všechno?"

„Ne!"

„Myslel jsem si to. Jste velice neústupná, má drahá. Taky si myslím, že byste byla velký blázen, kdybyste teď jela zpátky do centra nebo kamkoli jinam."

„Rozhodl jsem se," řekl úsečně Wolfe, „že teď, když ví, že hodlám zasáhnout, odsud za žádných okolností neodejde."

Pořád jsem ji ještě držel za paži. „Vidíte. Hrozně nerad bych vás zamykal do skříně. Nahoře máme hezky slunečný pokojík pro hosty –"

Zarazil jsem se, protože se mi vytrhla. Přešla do kouta, kde vedle globusu stálo velké žluté křeslo, a posadila se do něho.

„Zůstanu tady," prohlásila.

„Je stejně paličatá jako vy," řekl jsem Wolfovi. „Mohl bych ji jedině odnést, a to by kopala a křičela."

„Nechtějí na pokoji," odpověděl. „Zavolejte paní Pinovou."

Šel jsem ke stolu a vytočil jsem číslo.

• 33 •

Nelíbilo se mi to. Myslel jsem si, že na to jde úplně špatně, a myslím si to pořád, i když mu to prošlo. Zachytil to odhalující gesto, po kterém šel, o tom není pochyb, ale teď, když konečně našel jasnou stopu, měl nasadit síly na všech stranách a postupovat na hlavní linii pomalu, opatrně, ale jistě. Ale ne, to by nebyl on. On hodlal prorazit s jediným nábojem v hlavni, a ten byl ještě možná ke všemu slepý. Kdyby tam neseděla Hester, byl bych vznesl námitku, a pořádně pádnou, ovšem ona už i tak slyšela víc, než jí bylo zdrávo. Vytočil jsem tedy číslo.

Už jsem od té doby párkrát přemýšlel, co by byl dělal, kdyby paní Pinová bývala na nákupu nebo si vybírala nějaké přítulné domácí zvířátko na Páté avenue, ale on se naštěstí s touto eventualitou vyrovnávat nemusel. Telefon zvedl neosobní mužský hlas. Oznámil jsem mu, že pan Wolfe si přeje mluvit s paní Pinovou, za okamžik zvedla sluchátko a já Wolfovi naznačil, aby udělal totéž.

„Dobré odpoledne, paní Pinová.“ Wolfe mluvil téměř neslaně nemastně. „Ocitl jsem se v takové nepříjemné situaci. Dostaly se ke mně určité informace a správně bych měl okamžitě vyrozumět pana Cramera – víte, toho policejního inspektora – a naznačit mu, aby si okamžitě nechal přivézt vaše osobní služebnictvo a také všechny zaměstnance budovy, kde bydlíte, kteří měli v pátek večer jednadvacátého službu – ten večer, co vám zabili bratra. Prosím vás, nechte mě domluvit. Uvědomuju si, jak by vám to zkomplikovalo život. Takže nabízím alternativu. Proč je nepřivedete sama, sem ke mně? Do mé kanceláře. Vaše služebnictvo, do jednoho, a také ty v budově –“

Wolfovu řeč rozčísl její hlas. „K čemu? O čem to u všechvšudy mluvíte?“

„Vy nevíte?“

„Ne!“

„Nesmysl. Určitě víte. Jinak jsem vás podcenil, a to se myslím nestalo. Nevyplývá snad z mé žádosti, že mám až na pár drobností všechno, co potřebuju? Hodlám je získat co nejdřív a dávám vám příležitost, abyste mi je poskytla vy.“ Wolfův hlas se náhle změnil v nůž. „Buď tak, a nebo si je posbírá pan Cramer, a to už to pak půjde všechno jinak. Víte, co by to obnášelo. Váš manžel ztratil hlavu. Dvakrát poslal pro slečnu Livseyovou, ovšem ona se odmítla dostavit. Místo toho přišla sem. Mám ji teď pod dohledem. Až bych

ji přivezl k panu Cramerovi, nejdřív by si zajel pro vašeho muže. Já jsem se rozhodl jít přímočařeji. Jdu rovnou k vám.“

„A kde je můj manžel?“

„V podniku. Zatím o ničem neví.“

‚A slečna Livseyová je u vás?“

„Ano.“

„Tomu nevěřím.“

„Jak si přejete, milostivá. Sbohem. Považoval jsem za slušné poskytnout vám tuto příležitost, protože vlastníte velký podíl společnosti, pro kterou pracuji –“

„Počkejte. Dáte mi chvilku?“

„Dlouhou ne. Pokud chcete minutu na rozmyšlenou, máte ji mít.“

Trvalo jí to déle než minutu, alespoň tři. Wolfe a já jsme seděli se sluchátky u uší. Natočil jsem si židli tak, abych viděl na Hester, kdyby si náhodou vzala do hlavy, že přiskočí a začne ječet dost hlasitě, aby to bylo slyšet do telefonu. Pořád jsem si ještě myslel, že se Wolfe mýlí a tiskl jsem sluchátko na ucho, že jsem si snad jen zázrakem nerozdrtil chrupavku. Konečně se ozvala Cecilie:

„Budu tam za půl hodiny.“

Když už ji Wolfe dostal, troufl si přitlačit: „I s ostatními? Se služebnictvem?“

„Ne. Ty nebudete potřebovat.“

„Proč by vám to mělo trvat půl hodiny?“

„Musím se obléknout. Přijedu co nejdřív. Nepodniknete nic?“

„Dokud sem nepojedete, ne.“

Wolfe zavěsil a otočil se k Hester. „Paní Pinová sem přijede a poví nám všecko. Chcete jít nahoru?“

Hester mlčela. Ani se nepohnula, dokonce ani očima ne. Zkoumavě hleděla na koberec. Seděla vzpřímeně, plášť měla dosud na sobě, rukama svírala okraj kožené kabelky a v životě ji snad nic tak nefascinovalo jako ten koberec.

To, co jsem chtěl říct Wolfovi, se v přítomnosti návštěvy nedalo vyslovit, tak jsem radši mlčel.

Mlčel jsem celých třicet minut, než přijela paní Pinová.

• 34 •

Posadila se do červené klubovky. Tentokrát měla norkový kožich a šaty z hustě tkané vlny s elegantními černými kostkami. Řekla, že se slečnou Livseyovou neměla nikdy příležitost se seznámit, ovšem Hester nabízenou ruku nepřijala. To paní Pinovou vůbec nerozházelo. Soudě podle jejího zjevu, nerozházelo ji vůbec nic, i když neměla tentokrát ani pomyšlení navazovat se mnou osobní rozhovor. Posadila se a řekla Wolfovi:

„K tomuhle by nebylo došlo, kdybyste udělal, oč jsem vás požádala. Můj bratr by žil. Byl by přestal dělat hlouposti. Všechno by bylo bývalo v pořádku."

„Ne," zavrtěl hlavou Wolfe, „nebylo. Váš bratr by byl celkem určitě dál usiloval o to, aby se stal prezidentem společnosti. Také by zůstala nevyjasněná smrt pana Moora, ale to vás nezajímalo. Rád bych, abyste začala pátečním večerem. Proč jste mi říkala, že váš manžel spí, když to nebyla pravda?"

„Protože jsem neviděla žádný – co to tam děláte, Archie?"

„Poznámky," řekl jsem. „Slušně ovládám těsnopis."

„Tak s tím přestaňte. Nechci, aby existoval písemný záznam."

„Já ano," prohlásil úsečně Wolfe. Zavrtěl na ni prstem.

„Milostivá paní, potřebuji doložit vaší správní radě, že jsem odvedl práci, pro kterou mě najali. Pokud jde o mě, k ničemu jinému zápis nepoužiji, ale musím ho mít. V této chvíli už vím zhruba všechno, co potřebuji, a to mi stačí. Například jsem se pouze dohadoval, že váš muž v době, kdy jsme spolu mluvili, nespal. Ve chvíli, kdy jste mi odmítla dopřát rozhovor s vaším služebnictvem, se tato domněnka změnila v jistotu. Proč jste mi lhala?"

„Nelhala jsem."

„Pchá!"

„Neměla jsem to v úmyslu." Cecilie se ohlížela mým směrem, ale spíš po poznámkovém bloku než po mně. „Když jste telefonoval, byla jsem v obývacím pokoji. Pokoj mého manžela je dost daleko a já jsem myslela, že šel spát. Nevěděla jsem, že odešel. Když jsem se šla podívat, nebyl tam. Nevěděla jsem, že je venku. Nechtěla jsem vám to vysvětlovat, i když mi na tom nezáleželo, alespoň ne v tu chvíli, takže jsem řekla, že spí. Přišel chvíli poté, co jste volal –"

„Za jak dlouho?"

„Já nevím – asi za dvacet minut nebo za půl hodiny. Teprve později, když přišla zpráva, že můj bratr byl zavražděn, jsem pochopila, že ho zavraždil on.“

„Jak jste to zjistila. Řekl vám to?“

„Ten večer ne. Ale tušila jsem to a druhý den, když jsem si s ním promluvila, mi to pověděl.“ Zachvěla se jí ruka. „Manžel mi dříve či později řekl všechno, když zjistil, že je to tak nejlepší.“

„Kdy vám řekl, že zabil Moora?“

Zavrtěla hlavou. „O tom nehodlám mluvit. Usoudila jsem, že nemusím.“ Přestala se ohlížet po zápisníku a soustředila se na Wolfa.

„Vím, oč tu běží, a jsem ochotna říct vám toho dost, abych vás uspokojila. Vím, že jsou věci, které vám říct musím, jinak případ předáte polici, ale dál jít nemusím. Je pravda, že můj manžel zabil Walda, ale to se mnou nemá nic společného. Zabil ho, protože se do něj zamilovala slečna Livseyová a chtěla si ho vzít.“

Tak dobrý jako Wolfe jsem nebyl. Prudce jsem zvedl hlavu. Wolfe pouze zamumlal: „Žárlivost.“

Přikývla. „Manžel kvůli ní úplně ztratil hlavu – ale předpokládám, že o tom už vám všechno řekla.“

„Vůbec ne. Potřebuju vaši verzi. Pokračujte.“

„Seznámil se s ní na na výročním plese pro zaměstnance někdy před rokem. Byl to velice vášnivý muž. Vyprávěl mi o ní a chtěl se rozvést. Časem se to zhoršovalo. Scházela se s ním zřídka a pokaždé skrytě. Šla na to velice chytře, odmítala, když jí nabízel lepší místo, a když jsem naléhala, aby z ní udělal pouze svou milenku, řekl, že odmítla.“

Cecilie se otočila v křesle a pohlédla na Hester. „To bylo od vás velice chytré, slečno Livseyová,“ podotkla bez jakékoli zášti, „ale já se tím ocitla ve velmi složité situaci.“

Hester seděla dál nehybně a mlčela.

„Chtěl se rozvést,“ napověděl Wolfe.

„Ano, ale já odmítala. Bylo by to rozhodilo všechny moje životní plány – mimo jiné jsem ho udělala prezidentem firmy. Byl dokonce ochoten se kvůli ní vzdát i kariéry. Tak jsem přesvědčila Walda Moora, aby tam přijal zaměstnání.“

Pokývla sama pro sebe hlavou. „Vy jste Walda neznali. Nikdy jsem nepoznala tak okouzlujícího muže, dokud mě nezačal unavovat, což časem začne dělat každý. Pochybuju, že na světě existuje žena, která by mu odolala. Tak jsem ho přesvědčila, aby začal pracovat v oddělení zásob, kde byla zaměstnána i slečna Livseyová a aby – prostě, aby odlákal její pozornost. Zabralo to skvěle, přesně jak jsem

předpokládala. Měl ji úplně v hrsti za – já už zapomněla, ale mohlo to být tak –“

„Lžete!“

Hester promluvila.

Cecílie se na ni otočila. „Nemáte se za co stydět, slečno Livseyová! Opravdu ne! Jste jediná žena, kterou kdy požádal o ruku.“ Vrátila se k Wolfovi. „Můj manžel už tedy neměl proč žádat o rozvod, nebo jsem si to alespoň myslela, ale mohla jsem tušit, že porážku nepřijme tak snadno, protože kdykoli něco hodně chtěl, musel to získat. Došlo na to, že Waldo Moore byl zavražděn. Nehodlám o tom mluvit. Vám by to nepomohlo a já nemusím. Každopádně na tom nenesu žádnou vinu, neudělala jsem žádnou chybu, která by to způsobila.“

„Čistě smůla,“ zamumlal Wolfe.

Přikývla. ‚Ale já jsem taky udělala chybu, velice ošklivou. Svěřila jsem se bratrovi. Byl starší než já a ten zvyk jsem si vytvořila už v dětství. Zůstal mi, i když jsme dospěli a já si uvědomila, že je to podivín, který se nedá brát vážně. To byla také chyba, myslet si, že se nedá brát vážně. Neuvědomovala jsem si, jak moc, až do hloubky duše, touží stát se hlavou podniku, který založil náš otec. Zděsila jsem se, když jsem zjistila, že věci, které jsem mu důvěrně svěřila jako sestra bratrovi, používá, aby vytlačil mého manžela z prezidentského postu. Získala jsem několik dopisů, které můj muž obdržel od slečny Livseyové, a bratr mi je ukradl.“

„Řekla jste mu, že váš manžel zabil pana Moora?“

Cecilie se zatvářila znechuceně. „Řekla jsem, že o tom nehodlám mluvit,“ prohlásila s konečnou platností. „Ale můj bratr – myslel si to, ano. Vyhrožoval tím manželovi i mně. To byla další chyba, nebo součást té předchozí – myslet si, že se můj bratr nemusí brát vážně. Řekla jsem mu, že nemá předpoklady řídit nějaký podnik a že by měl takových představ jednou provždycky zanechat. A on pak – o té zprávě víte, co poslal, že Waldo byl zavražděn.“

Wolfe přikývl.

Cecilie mávla rukou. „Nešlo to jen tak ignorovat, protože to bratr rozšířil mezi zaměstnanci a šuškalo se o tom. Manžel se ji neodvážil utajit před vedením, a když se většina z nich přiklonila k tomu, aby se najal detektiv, neodvážil se hlasovat proti. Myslím, že to bratr provedl velmi mazaně. Nikdy jsem si nemyslela, že je tak inteligentní. No vážně, nebylo to prohnané?“

„Velice,“ souhlasil Wolfe. „Stálo ho to život.“

„Ale to on nepředpokládal,“ namítla. „Byl to velice chytrý způsob, jak na manžela přitlačit. Byla jsem samozřejmě rozhodnuta

to zarazit a pořád si ještě myslím, že by se mi to bylo podařilo, kdybyste byl udělal, oč jsem vás žádala – kdybyste byl vyšetřování zastavil. Takhle jste jen povzbudil bratra, aby pokračoval. Kdybyste toho byl nechal, myslím, že bych ho bývala přesvědčila, aby to vzdal. Ale pak řekl Archiemu, že ví, kdo Walda zabil, a najednou poznal, že zašel až příliš daleko, protože nechtěl obvinit mého muže z vraždy, ale dosednout na jeho místo. Kdyby se tam Archie nebyl vyskytoval, určitě by nic takového neřekl jemu ani nikomu jinému. Mluvila jsem s ním tentýž den a vysvětlila jsem mu, co dělá, a on popřel, že to řekl. To už ale možná bylo příliš pozdě. Manžel si to alespoň myslel. To už věděl, že bratr má dopisy, které dostal od slečny Livseyové, a domníval se, že Kerr zašel už tak daleko, že neustoupí, i kdyby chtěl, a stejně mu nedůvěřoval a ani nechtěl. Takže – tu noc –“

Rozhodila rukama a pokrčila rameny.

„Ano,“ souhlasil Wolfe, „tu noc. Když váš manžel nebyl doma v posteli a když jste se dozvěděla, že bratra zavraždili, učinila jste jediný závěr. Jak to provedl? Kde byl váš bratr zabit a čím?“

„Nevím.“

„Nesmysl. Ovšemže to víte. Manžel vám pověděl všechno.“ Wolfe na ni zahrozil prstem. „No tak, milostivá paní. Víte, k čemu tohle potřebuji.“

„Záleží na tom?“

„Vám ne. Vám nezáleží na ničem. Ale já si hodlám svůj honorář zasloužit a vy víte, jak vypadá druhé možné řešení.“

„Bratr i manžel si byli jistým způsobem velmi podobní,“ řekla Cecilie. „Byli oba nesmírně namyšlení. Když se s ním bratr ten večer sešel, aby si pohovořili, sedl si k němu do vozu a pochybuju, že vůbec dostal strach, když manžel v odlehlé ulici zastavil. Byl příliš nafoukaný. Domníval se, že se o sebe dovede postarat. Nejspíš ho nic nenapadlo ani ve chvíli, kdy se manžel natáhl na zadní sedadlo pro aktovku, ale ve skutečnosti vytáhl kus zkamenělého dřeva, který si tam uložil, a Kerra jedinou ranou omráčil, možná i zabil – manžel si nebyl jist, ale pojistil se.“

Cecilii se zachvěla ruka. „Jistě,“ připustila, „něco udělat musel, protože to byl jeho vlastní vůz. Ovšem jenom nesmírně namyšlený mužský s nekonečnou sebedůvěrou by udělal to, co on. Dokonce si i nechal ten kus zkamenělého dřeva, později ho přinesl domů, vyčistil a položil ho zpátky na psací stůl v pracovně. Přímo před ním v té ulici parkoval vůz, který manžel předtím ukradl. Přenesl do něj tělo. Důvod pro to, že pak jel na Devětatřicátou ulici a zopakoval, přesně zopakoval, to, co provedl s Waldovým tělem loni v prosinci, – tedy udělal to proto, aby se předpokládalo, že je oba zabil tentýž člověk.

Mělo mu to poskytnout výhodu, protože nepředpokládal, že by ho podezírali z Moorovy vraždy. To byl alespoň důvod, který řekl mně, ale já na něm nic rozumného neviděla. Udělal to, protože se stejně nějak těla zbavit musel, a protože si důvěřoval a hodně si o sobě myslel, vyrobil z toho složité gesto, kterým vyjádřil svou nadřazenost a opovržení – vůči vám, vůči mně i všem okolo.“ Cecilie se otočila dozadu. „Kromě vás, slečno Livseyová. Pokud vím, jste jediný člověk, kterým můj manžel prostě nemohl opovrhovat. Byla jsem na vás opravdu zvědavá.“ Hester mlčela.

„Pokud jde o slečnu Livseyovou,“ zabručel Wolfe, „máme tady takovou drobnou nejasnost. V pátek večer o pár hodin dřív s ní váš bratr chodil drahnou chvíli po ulici a povídali si. O čem?“

Cecilie se tvářila překvapeně. „Nemám zdání.“ Otočila se dozadu. „O co šlo, slečno Livseyová?“

Hester mlčela.

Zkusil to Wolfe. Otevřel oči a podíval se na ni. „Snad se nehodláte držet té lži i teď? Pokud ano, tak vás varuju, dožerete mě. V tom případě to může skončit jedině tak, že buď lže můj svědek nebo vy, a já nepřipustím, aby do toho spadl. Co jste probírali s panem Naylorem?“

Bylo vidět, že Hester se snaží mluvit pouze k Wolfovi, jako by Cecilie vůbec nebyla v místnosti. „Potřeboval se mnou mluvit. Požádal mě, abych se s ním sešla.“

„Co chtěl?“

„Myslel si, že mám dopisy, které mi psal pan Pine, a chtěl je.“

„Dala jste mu je.“

„Neměla jsem je. Dávno jsem je zničila.“ Hester polkla.

„Nevěřil mi. Chtěl je po mně už dřív a vyhrožoval mi, že mě propustí – z práce – když mu je nedám!“

„Pane bože!“ vylétlo ze mě. Nemohl jsem si pomoct. „Proč jste mi to už dávno neřekla?“

Se mnou zřejmě mluvila také, protože teď pohlédla na mě. „Jak bych mohla? Aby se to všechno dostalo ven – o panu Pinovi?“

„Hoff o tom ví?“

„Ne. Jenom ví, že potřebuju pomoc.“

„Věděla jste, že Pine zabil Moora? A Naylora?“

„Ne, já – nevěděla jsem skoro nic. Jak bych mohla? A co záleží na tom, co jsem si myslela?“

To Wolfa nezajímalo. Převzal žezlo a otočil se na Cecilii.

„A co ty dopisy, co váš manžel dostal od slečny Livseyové? Měl je váš bratr. V jeho písemnostech se nenašly. Kde jsou?“

„Už neexistují,“ odpověděla. „Manžel je zničil. Získal je – ten pátek večer.“ Zamračila se. ‚Ale copak to nestačí? Svěřila jsem vám víc, než jsem kdy svěřila kterémukoli muži. Připouštím, že jsem k tomu byla donucena. Jakou mi dáte záruku, že nebudu muset jít na polici?“

Zůstal jsem na ni koukat. Tak ona je ještě ke všemu ostatnímu pitomá?

„Vůbec žádnou,“ řekl Wolfe. „Udělala jste co jste mohla, abyste to uvedla do pořádku, ale musíme se ještě postarat o vašeho manžela. Přece nemůžete čekat –“

Zazvonil telefon. Přehodil jsem poznámkový blok do pravé ruky a zvedl jsem sluchátko.

„Kancelář Nera Wolfa. Archie Goodwin u telefonu.“

‚Archie, mám pro tebe bombu!“ Byl to Bill Gore.

„Dobře, tak to vyklop.“

Vyklopil mi věcný popis jisté události. Poslouchal jsem, položil jsem pár otázek, zavěsil jsem a otočil se na Wolfa.

„Zpráva od Billa Gora. Pan Jasper Pine vypadl z okna své kanceláře v šestatřicátém patře. Bill ho viděl a z jeho popisu bych řekl, že vypadá hůř, než kdyby ho přejelo auto. Na místě mrtev.“

Hester vydechla. Cecilie se ani nepohnula.

Wolfe si těžce povzdychl. Obrátil se na Cecilii.

„Tak vy jste se přece jenom celou dobu neoblékala, že, paní Pinová? Postačil jeden telefonát? Přirozeně mě to nepřekvapuje. Plně jsem si uvědomoval, že jinak byste byla přede mnou diskrétnější.“

Ne, pitomá opravdu není. Ochraňuj svou ženu? Tuhle ne. Ta to rozhodně nepotřebovala.

• 35 •

Po čtyřech dnech a nocích přišla další sobota. Ve středu jsme měli dlouhé sezení s Cramerem. Strávil dvě hodiny v červené klubovce, a když odcházel, neměl nás o nic víc rád. Mohl štěkat, a to taky dělal, ale nic víc, protože mu scházel kolíček, na který by to hezky všechno zavěsil. Byl by hrozně rád viděl v *Gazettě* titulek POLICIE ODHALILA DVOJNÁSOBNÉHO VRAHA, ale nikdy se ho nedočkal.

V pátek po pohřbu Jaspera Pina následovalo dlouhé sezení se třemi viceprezidenty, z nichž jeden byl dočasně pověřen vedením

podniku. Bylo to striktně neoficiální a od nás se o tom nikdo nedozvěděl. Promluvila si s nimi i Cecilie a její slova měla pochopitelně váhu příslušného balíku akcií. Nejspíš jim něco pověděl i její otec. Správní rada nikdy neviděla zápis v mém poznámkovém bloku. Existoval pouze jediný přepis a ten zůstává zamčený v našem trezoru.

V sobotu v jedenáct dopoledne, když Wolfe sešel dolů od kytiček, jsem pilně pracoval. Musel jsem napsat pár drobností týkajících se případu Naylor-Kerr, jeden z nich byl i účet za naše služby. Rozepisoval pečlivě a přesně každou výdajovou položku – na tom si Wolfe dával záležet – ale výdaje byly pouhá prkotinka ve srovnání s hlavním bodem účtu – honorářem. Byl bych ochotně hájil stanovisko, že si ho ve skutečnosti zaslouží jen asi desetinu, což konec konců představovalo jen jednu nulu navíc.

Vypisoval jsem výdajové položky, když zazvonil telefon a já ho zvedl.

.Archie? Hádej kdo to je?“

„No tak, Gwynne, zlatíčko. Ten hlas? Nebuď bláhová.“

„Takže jsi na mě úplně nezapomněl. Skoro jsem si to myslela. To už tě v oddělení zásob nikdy neuvidíme?“

„Nejspíš asi ne. Rozrušuje mě blízkost – b –1 – měkké i –z – k – “

„Nebuď protivnej. Musím ti toho spoustu povědět! V životě bych nevěřila, co se toho za jeden den může stát! Pan Rosenbaum se stal sekčním šéfem a pan Appleton – já tě prostě musím vidět! Dneska večer nic nemám. Ty ano?“

Vlastně taky ne. Měl jsem rande s Lily Rowanovou, ale ta ležela doma s chřipkou.

„Už se nemůžu dočkat, až se dozvím, jak postoupil pan Appleton,“ prohlásil jsem. „Sejdeme se v sedm u Rustermana v baru.“

„Ale tam se netancuje! Myslela jsem si, že bychom –“

„Promiň, že ti skáču do řeči, ale mám práci. Až se najíme, můžeme jít někam jinam a protancovat celou noc. Sejdeme se v sedm, zlato.“

Zaslechl jsem, jak si Wolfe odfrkl, ale nebral jsem to na vědomí a vrátil jsem se k psacímu stroji. Dopsal jsem účet, přečetl ho, ověřil jsem součty, úhledně jsem ho složil, dal do obálky a kopii jsem založil do šanonu ve skříňce nad pohovkou. Pak jsem se vrátil ke stroji, vložil jsem arch svého vlastního dopisního papíru, napsal jsem datum a pokračoval:

Milá paní Pinová,
včera večer jsem šel

Opět zazvonil telefon. ‚Archie? Tady je Roza.“

„Ale, ale. Ani to nemusíš říkat. Ten hlas bych poznal. Co dělají tvoje oblinky?“

„Ty seš teda, víš.“ Zahihňala se. „To po drátě nezjistíš? Víš, včera jsem si šla lehnout v devět a dneska jsem se vyhrabala až v deset a cítím se přímo báječně! A jak tu tak sedím u kafe, vzpomněla jsem si na tebe a dneska je sobota a mě napadlo, co asi děláš dneska večer.“

„Nic zvláštního. Co ty?“

„No, právě proto volám. Myslela jsem si – „

„To seš hodná. Sejdeme se v sedm v baru u Rustermana.“

„Jé, to skvělé víno! A řízek?“

„Jistě, třeba dva. Nebo tři. Tak v sedm, ale přesně!“

„Budu tam.“

Wolfe si opět odfrkl a já to opět nebral na vědomí. Stejně jsem se musel soustředit na práci. Nepřepisoval jsem žádné poznámky, komponoval jsem z hlavy

.

Milá paní Pinová,

včera večer jsem zašel ke kartářce, což dělám velmi zřídka. Ležela mi totiž v hlavě Vaše poznámka, že vás každý dříve či později začne unavovat, a chtěl jsem vědět, jak na tom jsem. Řekla mi, že bych vydržel nanejvýš tak dva měsíce. Asi to bude tak, že nějakou dobu působím skvěle a pak z ničeho nic začnu lézt svému protějšku na nervy.

Je mi velice líto, ale za daných okolností by Vám to nestálo za námahu, a proto Vám ty abonentky na baseball zasílám zpět. Sezóna začíná až za čtrnáct dní a do té doby určitě nějakého adepta schrastíte. S úctou

Zrovna jsem přemítal, jestli se mám podepsat prostě Archie nebo celým jménem, a zrovna jsem se rozhodl pro to druhé, když mě opět vyrušil telefon. Zvedl jsem ho.

„Kancelář Nera Wolfa, u telefonu Archie Goodwin.“

„Tady je Hester Livseyová, pane Goodwine.“

„Dobrý den.“ Nějak mi zalehlo v krku. „Co chcete?“

„Já vím, že si to zasloužím,“ řekla. „Totiž, chci se omluvit, že jsem na vás byla hrubá, když jste mi ve čtvrtek večer telefonoval.

Doufám – doufám, že to pochopíte. Nestála jsem vůbec za nic a byla jsem příšerně neomalená. Chtěla jsem vám vysvětlit –“

„O tom už nemluvme. Cítíte se líp?“

„Ano, mnohem líp. Hrozně ráda bych vám pár věcí vysvětlila. Nechtěl byste k mně dneska večer zajít – znáte moji adresu, ne? Je to jenom malý byt, bydlím tu s maminkou.“

„V Brooklynu.“

‚Ano. Dvacet tři devadesát čtyři –“

„Jo, já vím. Myslím, že bych to našel. Co kdybychom si zítra vyrazili na výlet ve staré rozharašené kraksně pana Wolfa a podívali se, jestli už je na venkově jaro?“

„To mě moc mrzí, ale zítra bych nemohla, protože jdeme s maminkou navštívit nějaké přátele. Ne, kvůli mě si nemusíte dělat –“

„Já si kvůli vám nic nedělám.“ Dostal jsem nápad. „Problém je, že já jsem takový neotesanec, že bych na vaši maminku udělal špatný dojem. Myslím, že byste mě měla lépe poznat, než mě pozvete domů. Víte, kde je Rustermanova restaurace?“

„Rustermanova? Jistě.“

„Je to takový hezký tichý podnik a dobře tam vaří. Co kdybychom se tam sešli v baru dneska večer v sedm?“

„No – já – nešlo mi o to, abych z vás vylákala pozvání na večeři –“

„Ne, to já vím, lákání není váš obor. Ale myslím, že by to mohlo být velmi příjemné, alespoň pro mě. Přijdete?“

„No –“

„Přijdete.“

„Tak dobře, přijdu.“

Zavěsil sem, natáhl jsem se pro pero a podepsal jsem dopis Cecilii.

„Co s nima se všema budete ksakru dělat?“ zavrčel na mě Wolfe.

Zazubil jsem se na něho. „To ví bůh, já ne. Když já jsem tak hrozně společenský. Nedokážu nikomu odmítnout.“